

**MEER OVER HET LEVEN
IN DE
ONZICHTBARE WERELD**

Opgeschreven door Anthony Borgia

vertaald door Rein Hougee

**van dezelfde schrijver:
Leven in de ongeziene wereld
Hier en hiernamaals**

INHOUD

INLEIDING 4

I EEN STERFGEVAL 6

II HET ONTWAKEN 12

III EEN EERSTE BLIK 19

IV EEN BEZOEK 25

V GESPREKKEN IN DE GEESTELIJKE WERELD 32

VI VOORTBEWEGEN IN DE GEESTELIJKE WERELD 38

VII DE STAD 44

VIII WIJ BEZOEKEN EEN 'KERK' 51

IX EEN KWESTIE VAN LEEFTIJD 57

X EEN LES IN HET SCHEPPEN 64

XI DE MAN IN HET LANDHUIS 73

XII DE DWAASHEID VAN DE FILOSOOF 80

XIII EEN HUIS IN HET BOS 87

XIV TWEE BEZOEKERS 96

XV DE HEERSER VAN DE SFEREN 103

SLOTWOORD 111

Stichting Oahspe Centrum Holland

Zwolle - Vlodrop

INLEIDING

De geestelijke voorlichter in dit boek stond op aarde bekend als Monseigneur Robert Hugh Benson, zoon van Edward White Benson, gewezen aartsbisschop van Canterbury, en hij bevond zich op het hoogtepunt van zijn roem als predikant en auteur, toen ik hem vele jaren geleden voor de eerste keer ontmoette.

Nadat hij dit leven had verlaten vroeg ik me dikwijls af hoe het met hem zou gaan. Door middel van een vriend in de geest werd mij verteld dat het hem goed ging, en dat ik na verloop van tijd rechtstreeks van hem zou horen.

Dit bleek tenslotte het geval te zijn, en er ontstond een reeks geschriften die door hem gegeven werden en de eerste daarvan, "Leven in de ongeziene wereld", gaf een enigszins gedetailleerd verslag van zijn feitelijke overlijden.

Hij verhaalde uitvoerig hoe hij, aan het einde van zijn aardse leven, werd verwelkomd door een vroegere collega die Edwin heette en door hem naar de geestelijke wereld werd gebracht, waar zijn huis op hem wachtte, een duplicaat van zijn huis op aarde. Na een korte rust begon hij, onder leiding van Edwin, het land van zijn nieuwe leven te onderzoeken.

Gedurende de loop van hun omzwervingen ontmoetten zij een heel charmant jong meisje genaamd Ruth, en ook een nieuwkomer in de geestelijke wereld, die zich bij hen aansloot, en deze drie zijn sinds die tijd bij elkaar gebleven en nauw verbonden bij het werk en de vrije tijd.

In de geschriften die volgden heeft de monseigneur een uitgebreide verscheidenheid aan onderwerpen behandeld die verband houden met de geestelijke wereld, en niet het minste daarvan betrof zijn 'theologie' die een grootschalige en drastische herziening onderging.

Zijn voornaamste bezigheid bestaat eruit om de mensen tegemoet te komen tijdens hun sterven en ze te begeleiden naar de geestelijke wereld. Zijn vrienden Edwin en Ruth werken daarin met hem samen.

Het is mij een voorrecht en genoegen geweest om aldoor op te treden als zijn secretaris voor het noteren van de geschriften. Door middel van andere communicatiebronnen hebben we letterlijk honderden samenkomsten gehad, waarbij hij een behoorlijk gezelschap van geestelijke vrienden heeft meegebracht.

In het huidige manuscript, door mij in 1951 opgeschreven,

verhaalt de monseigneur hoe Ruth en hij, maar bij deze gelegenheid zonder Edwin, zich op een van hun bezoeken naar de aarde begaven, voor 'begeleidingswerk', in dit geval naar een jonge knul van achttien jaar. In plaats van hem echter over te geven aan de zorg van andere handen zoals gewoonlijk plaatsheeft, nodigen zij hem uit om bij hen in hun huis te logeren (waar hij aanvankelijk ontwaakt in zijn nieuwe leven), en daarna, wanneer hij volledig hersteld is, vertrekken zij voor 'begeleidingswerk' van een andere aard: door de sferen waarin zij wonen, om de wonderen te zien en sommige van de mensen te ontmoeten.

A.B.

I EEN STERFGEVAL

U zult, hoop ik, de paar inleidende woorden hebben gelezen die mijn aardse secretaris over mijzelf heeft geschreven, waardoor het mij vergund is meteen met mijn verslag verder te gaan zonder in herhalingen te vervallen.

Het is nu bijna veertig jaar geleden sinds ik op de drempel van een nieuw leven stond, toen het moment van mijn dood aanbrak. Gedurende de afgelopen tien jaar ben ik in staat geweest enigszins verslag te doen van het leven zoals dat geleid wordt in deze delen van de geestelijke wereld, waar ik zo gelukkig ben om te kunnen leven.

U moet weten dat het leven hier in de geestelijke wereld enorm veelomvattend is, hoe veelomvattend kunt u nauwelijks begrijpen totdat u zelf bij ons komt te wonen. Maar omdat de grootte enorm is, wil dat nog niet zeggen dat het ook zo ingewikkeld is. Zeker, wanneer men de aardse wereld met de geestelijke wereld gaat vergelijken, wordt meteen duidelijk hoe ingewikkeld de aardse wereld is en hoeveel eenvoudiger het leven in de geestelijke wereld is. Dit kan een verbazingwekkende uitspraak schijnen te zijn; niettemin is het zo. Het is echter een onderwerp dat ik later met u wil bespreken. Maar laat ik nu, zonder verdere inleiding, met mijn verhaal beginnen.

In de stad, niet ver van mijn huis hier, staat een groot gebouw dat de belangrijke functie van 'archieff- en onderzoekbureau' vervult. Hier kan men kennis verkrijgen over een oneindige reeks en verscheidenheid van onderwerpen en zaken. Hetgeen ons van dit alles het meest interesseert op dit ogenblik is de afdeling die zich bezighoudt met de feitelijke overgang van mensen van de aarde naar de geestenwereld. Een deel van mijn werk bestaat uit het helpen van mensen op het ogenblik van hun fysieke dood, allerlei mensen van beide geslachten, van iedere godsdienst - of helemaal geen - en van alle leeftijden, van jongelui tot bejaarden. Mijn twee oude vrienden, Edwin en Ruth, werken met mij samen. Soms is Edwin er niet bij, maar Ruth en ik werken bijna altijd met elkaar.

Nu zult u zich afvragen hoe wij aan de weet komen wanneer onze diensten nodig zijn, en wie of wat deze diensten naar de gewenste plaats leidt. Het antwoord is simpel: het archieff- en onderzoekbureau. Het maakt geen deel uit van onze normale functies om volkomen bekend te zijn met enige of alle methoden die worden toegepast bij het verzamelen van informatie door dit centraal bureau. Al hetgeen men Ruth en mij vraagt om te doen is dit bureau te laten weten dat we allebei beschikbaar zijn om wat voor taak die zich ook maar aandient, te ondernemen, en we volgen de eenvoudige procedure van het afwachten van een

kennisgeving dat onze diensten verlangd worden.

We bevonden ons dus op een bepaald moment in ons huis, dat op zichzelf weer een replica van mijn oude huis op aarde is, toen we bericht kregen dat onze aanwezigheid werd verlangd op het centraal bureau. We gingen er direct naartoe en werden begroet door iemand die we heel goed hadden leren kennen gedurende de afgelopen jaren, en die ons ook had leren kennen.

Deze man is een geniale ziel, met een grote goedheid en een groot begrip, en zijn kennis van degenen die voor hem werken is verbazend. Want door het toepassen van deze kennis is hij in staat diegenen van ons op een missie uit te zenden die precies geschikt zijn voor de bijzondere taak die moet worden verricht.

Er kan een grote overeenkomst lijken te zijn tussen de ene, normale overgang en de andere, door aardse ogen gezien, maar vanuit ons gezichtspunt zijn de verschillen enorm.

Ze zijn in feite net zo groot als het verschil in menselijke persoonlijkheid. Hetgeen voor de aardse toeschouwer het einde van het leven is, is voor ons en de persoon die het hoofdzakelijk betreft, het begin van een nieuw leven. Wij hebben te maken met de persoonlijkheid, en in overeenstemming met de persoonlijkheid, de kennis of onwetendheid van de stervende ziel over geestelijke zaken, wordt onze bijzondere taak beheerst en onze handelwijze bepaald.

Om kort te gaan, elk 'overlijden' wordt met strikte zorg voor de essentiële behoeften behandeld en verzorgd. Zo worden ons de verschillende taken toebedeeld met, als het ware, een oogje op onze bekwaamheden, ervaring, temperament enz. Edwin, Ruth en ik bezitten ongetwijfeld eenzelfde temperament, terwijl onze bekwaamheden en ervaring door een langdurige praktijk vermeerderd en verdiept zijn.

Zoals u zich kunt voorstellen moet er soms een grote mate aan geduld worden uitgeoefend, wanneer we geconfronteerd worden met geesten die hardnekkig vasthouden aan een oud geloof en aan ideeën die niets te maken hebben met de waarheid, de feiten en werkelijkheden van het geestelijk leven, en het kan veel ingespannen werk vergen om de zojuist aangekomen persoon te bevrijden van heel veel mentale remming en geestelijke traagheid. U zult dus wel begrijpen dat er wijsheid voor nodig is om instrumenten te kiezen die in alle opzichten geschikt zijn voor het te verrichten werk, zodat een moeilijk of gevaarlijk geval niet meer kan worden teruggegeven.

De geestelijke wereld doet nooit iets ten halve, om maar eens een bekende uitdrukking te gebruiken, en wat voor de mens in het vlees kan lijken op louter gekunsteldheid, is voor ons die het werk moeten verrichten, zuivere wijsheid. Er wordt geen moeite gespaard. Wij hebben oneindig veel tijd, een enorme hoeveelheid geduld, tezamen met de

diensten van een menigte mensen die altijd beschikbaar zijn. Er wordt niet geknoeid; er worden geen fouten gemaakt; niets wordt aan het toeval overgelaten. Onze chef in het centraal bureau, die ons derhalve kent, stuurt ons met onze opdrachten naar de aarde in het volledig vertrouwen van zijn keuze van ons, terwijl wij, van onze kant, er volledig op vertrouwen dat men ons geen taak geeft die onze daadkracht te boven gaat.

Na enige vriendelijke woorden en gemoedelijke vragen over en weer kwam onze vriend terecht op de zaak waar het over ging. Een volkomen ongecompliceerd geval, lichtte hij ons in, een geval dat geen ongebruikelijke kenmerken zou vertonen. "Het gaat om de overgang van een achttienjarig joch", zei hij, "een levendige jonge man die geestelijk wakker en ontvankelijk is. Ik heb dit geval voor jullie tweeën bewaard, omdat ik denk dat hij later nuttig voor jullie zal zijn wanneer hij aan de dingen gewend is geraakt. Zouden jullie hem mee willen nemen naar jullie huis? Dat zou een goed plan zijn". Wij stemden er graag mee in.

Vervolgens bestormden we onze vriend met vragen teneinde zoveel mogelijk informatie te verkrijgen. Het bleek dat het einde van de jongen op aarde snel naderbij kwam, dat hij geen vooroordelen bezat betreffende 'het leven na de dood'; zijn godsdienstonderricht was langs de gebruikelijke lijnen verlopen, maar had geen erg grote indruk achtergelaten. Er bestond een gelukkige verdraagzaamheid tussen hem en zijn ouders, maar niet zo'n sterke genegenheid dat er enige complicaties van emotionele aard zouden kunnen optreden. De ouders zouden het vroegtijdige 'sterven' van hun zoon als deel van Gods wil beschouwen, en zouden zich er dus dienovereenkomstig bij neerleggen.

We waren het ermee eens dat dit zeker een voldoende helder geval scheen te zijn, en dat speet ons niet, aangezien we de laatste tijd een aantal heel lastige overgangen hadden gehad en we deze nieuwe als een stuk gemakkelijker verwelkomden.

U zult zich ongetwijfeld afvragen hoe we bij de aanvang van onze 'werkzaamheden' naar de feitelijke 'kamer des doods' worden geleid, om maar een heel akelige zin te gebruiken.

Tussen twee haakjes, wat een overvloed aan somberheid en gejammer roept dat op! Het schijnt alsof de treurigste zinnen speciaal bewaard worden voor het simpele feit van het overgaan van jullie wereld naar die van ons. Natuurlijk hoeft u mij er niet aan te herinneren dat, vanuit het gezichtspunt van degenen die op het punt staan afscheid te nemen van een geliefde, het geen tijd is voor vrolijkheid en 'uitbundige vreugde'. Maar toch, wanneer de waarheid gekend en beseft zou worden, wat zou het een wereld van verschil betekenen, speciaal als die gelukkige stand van zaken zou bestaan met als doel dat al het droevige vertoon dat zo nauw verweven is met de overgang, meedogenloos zou worden uitgebannen. Is die gebeurtenis, heden ten dage, op zich niet pijnlijk genoeg om zonder al die somberheid ook nog zoveel zwart toe te

voegen? Ik ben bang dat ik wel enigszins ben afgedwaald. Laten we daarom terugkeren naar ons onderwerp.

Men geeft ons de naam, maar niet het adres van de persoon die we moeten gaan begeleiden. Inderdaad is de hele gang van zaken veel eenvoudiger, en het geeft een heel goed voorbeeld van wat ik een moment terug vermeldde over de betrekkelijke eenvoud van het leven in onze wereld, vergeleken met de ingewikkeldheden van het leven in die van u. Alles moet een begin hebben, zult u zeggen, doordat er ergens, door iemand, aan iemand, een bepaalde aanduiding moet worden gegeven dat de overgang van een zeker persoon op het punt staat te gaan gebeuren, laten we zeggen, binnen een uur of twee in de aardse tijd gemeten. Het is nauwelijks aannemelijk, gezien zoals het is, dat er van de aardse mensen naar ons een directe boodschap zou worden gestuurd, die te kennen zou geven dat er hulp werd verlangd bij een aanstaand overlijden.

Het ligt op dit moment niet in mijn bedoeling om de kwestie helemaal uit te diepen en, strikt gesproken, wij die dit soort werk ondernemen houden ons niet bezig met de organisatorische bijzonderheden, die eindigen met onze aanwezigheid aan de zijde van de overgaande ziel. Dat is een onderdeel van de geroutineerde, economische functies die niet meer dan een gemeenplaats zijn in de geestelijke landen. Men kan er echter dit van zeggen: de wetenschap dat er een overgang staat te gebeuren, tezamen met de juiste plaats ervan, is het resultaat van een merkwaardige overdracht van informatie van de een naar de ander, die begint bij een belangrijke functionaris, de persoonlijke geestelijke gids van het individu, en die eindigt bij ons die het werk ondernemen van het begeleiden van mensen vanaf de aardse wereld naar hun woningen in de geestenwereld. Tussen de eerste en de laatste ligt een duidelijke aaneenschakeling van geesten, als ik het zo kan uitdrukken, een uitwisseling van informatie die wordt uitgevoerd door gedachteoverdracht, nauwgezet en vlug.

Op dat bewuste moment, terwijl Ruth en ik bij onze vriend van het centraal bureau zaten, moesten we alleen nog onze 'vaarorders' ontvangen. Ze werden ons op de volgende manier gegeven: onze vriend stuurde een boodschap - via de gedachte natuurlijk - naar de geestpersoon die aanwezig was op de plaats van het overlijden, hetgeen erop neerkwam dat we gereed waren om de leiding op ons te nemen wanneer we het ook maar raadzaam achtten. Dit bracht een onmiddellijke reactie teweeg. We konden het licht waarnemen terwijl het naar onze vriend toe flitste, en door een soort samenvloeiing werden we in de 'gedachtestraal' gebracht. We stonden nu in directe verbinding met onze vriend 'aan het andere eind', zoals u zou zeggen. En nu, om maar heel onwetenschappelijke taal te gebruiken, hoefden we onszelf alleen maar langs deze gedachtestraal te projecteren om terecht te komen op

de juiste plaats waar onze hulp nodig was. Ik heb niet het flauwste idee hoe dit gebeurt. Al wat Ruth of ik u zou kunnen vertellen is wat we doen, hoe we het doen, maar niet hoe het gebeurt! Geloof u dat u in eenvoudige taal - of wat voor taal dan ook - precies zou kunnen beschrijven wat u doet wanneer u denkt, en als u dat gedaan hebt, me zou kunnen zeggen hoe dat gebeurt? Probeer dat eenvoudige experiment eens bij uzelf, dan zult u precies begrijpen wat ik bedoel!

We bedankten onze chef voor dit nieuwe geval, en op zijn wenk dat de tijd drong, vertrokken we meteen.

Ruth en ik kwamen terecht in de slaapkamer van een huis met bescheiden afmetingen, zonder pretenties en niet al te weelderig voorzover het aardse bezittingen betrof. Er was een verpleegster aanwezig en ook de familieleden waren in de buurt. Het was duidelijk dat ze geloofden dat het einde niet lang meer op zich zou laten wachten, en de dokter scheen alles te hebben gedaan wat hij kon om het zijn patiënt zo gemakkelijk mogelijk te maken.

Er scheen ook iets te zijn dat erop duidde dat een predikant van hun kerk niet lang daarvoor de kamer had verlaten. Er waren onmiskenbare tekenen dat er vrome gebeden waren opgezonden, maar omdat ze in de gebruikelijke termen van theologische duisterheid waren uitgedrukt en bovendien totaal ongepast voor de gebeurtenissen die gingen plaatsvinden, waren ze volkomen inefficiënt om wat voor doel ook te bereiken, behalve dat ze misschien een twijfelachtige bevrediging voor de aanwezigen betekenden. Ruth en ik waren echter in staat en bekwaam om deze kwestie snel recht te zetten. We deden dit door te vragen om een neerdaling van behulpzame kracht om onze eigen natuurlijke bronnen en vermogens aan te vullen. Het kwam direct en was duidelijk waarneembaar in de heldere lichtstralen die zich rond ons heen verspreidden.

Het was duidelijk te zien dat onze vriend zich binnen korte tijd bij ons zou voegen. We begonnen dus met onze kleine voorbereidingen. Ruth plaatste zich aan het hoofdeinde van het bed, binnen bereik van het hoofd van de jongen, en nadat ze haar handen op zijn voorhoofd had gelegd, streek ze zachtjes over zijn slapen.

We zijn er nooit zeker van of onze bijstand wordt opgemerkt of gevoeld, tenzij de 'patiënt' door een of ander teken laat blijken dat dit bij hem - of haar - het geval is. In dit geval was het duidelijk dat Ruth een bepaalde indruk maakte, want tegelijk toen ze haar handen op de jongen zijn hoofd plaatste, bewoog hij zijn ogen omhoog alsof hij probeerde te zien waar die aangename, kalmerende gewaarwording vandaan kwam.

Het was mogelijk dat hij Ruth echt kon zien; als dat zo was, des te beter.

We hadden ons allebei ingesteld op een replica van onze vroegere aardse kleding, en Ruth was gekleed in een vrolijke zomerjurk die

er heel gewoon en charmant uitzag. Het is nodig om hier de nadruk op te leggen, omdat het ons doel was - en altijd is - om niet als 'hemelse wezens' te verschijnen, mocht onze aanwezigheid worden waargenomen, hetgeen mogelijk is. (Toen Edwin mij bij mijn eigen overgang tegemoet kwam, liet hij zich aan mij zien in zijn gebruikelijke aardse kleding. Als hij zich in zijn geestelijke kleding aan mij had voorgesteld, is er alle reden om aan te nemen dat ik bang genoeg zou zijn geworden om te geloven dat als het ergste nog niet was gekomen, het zeker niet lang meer op zich zou laten wachten!) Ik plaatste mijzelf aan het voeteneinde van de jongen zijn bed en vestigde mijn blik op hem, en er waren duidelijke tekenen dat hij mij zag. Ik glimlachte tegen hem en wuifde vriendelijk met mijn hand om hem gerust te stellen. Tot dusver verliep alles heel gunstig - ik wou maar dat alle sterfgevallen zo rustig verliepen.

Nu was het grote ogenblik in het leven van de jongen aangebroken. Ik begaf mij ongeveer naar het midden van het bed aan de kant tegenover Ruth. De jongen was in een lichte slaap geraakt en intussen steeg zijn geestlichaam langzaam boven zijn willoze fysieke lichaam, waaraan het door middel van een helder zilveren koord vastzat - de levenslijn zoals het ook wel wordt genoemd. Ik bracht mijn armen onder de zwevende gestalte; er volgde een zachte, vluchtige ruk, het koord maakte zich los, trok zich terug en verdween.

Voor de familieleden in de slaapkamer was de jongen nu 'dood' en 'heengegaan', maar voor Ruth en mij was hij levend en aanwezig.

Ik hield hem in mijn armen, zoals men met een kind zou doen, terwijl Ruth haar handen weer op zijn hoofd legde. Nog een zacht bewegen van haar handen gedurende een minuut of twee om ervoor te zorgen dat de jongen gerust en op z'n gemak zou zijn, en we waren gereed om aan onze snelle reis naar huis te beginnen.

Gedurende de overgang hield Ruth een van de handen van de jongen vast en gaf hem zodoende energie, terwijl ik hem in mijn armen droeg. De reis, zoals met al zulke reizen, was spoedig voorbij; we hadden de naargeestige slaapkamer verlaten en bevonden ons in ons eigen prachtige land en tehuis. Rustig en zachtjes legden we de jongen op een heel gemakkelijke bank, Ruth ging vlak naast hem zitten, terwijl ik een stoel nam aan het voeteneinde met mijn gezicht naar onze nieuwe 'aangekomene'. "Nou, m'n beste", merkte Ruth op met duidelijke voldoening, "ik denk echt dat het zo wel gaat met hem".

Het enige dat we nu nog konden doen was te wachten op het ontwaken, hetgeen uit de aard der zaak niet lang zou duren.

We hadden onze eenvoudige maar gewoonlijk effectieve regelingen al getroffen. De bank waarop de jongen lag stond vlak onder een wijdopen raam, maar zo geplaatst dat, zonder dat men het hoofd hoefde te bewegen, men een heel betoverend uitzicht had op de tuinen

daarbuiten, terwijl men door een opening in de rij bomen een verre blik op onze prachtige stad kon werpen, duidelijk en kleurig. Aan de muur recht tegenover de jongen hing een grote spiegel, zodat het beeld van de rest van de kamer, met al wat hij bezat aan geriefelijkheid en gemak, door een louter draaien van de ogen kon worden waargenomen. In de verte kon men de stemmen van kinderen horen, en de vogels zongen met hun gebruikelijke energie.

Dit was de aangename situatie die onze vriend wachtte, toen hij uit zijn korte, maar verfrissende slaap tevoorschijn kwam, en dit is vaak het moment dat ons echte werk begint!

II HET ONTWAKEN

Ruth was de eerste die sprak toen onze vriend zijn ogen had geopend.

"Nou, Roger", zei ze, "hoe voel je je?" (Onze vriend van het bureau had ons de voornaam van de jongen gegeven, hetgeen praktisch gezien genoeg was).

Roger deed zijn ogen nog wat verder open terwijl hij zich naar Ruth keerde. "Hé", zei hij, "ik heb u gezien - wanneer was dat nou? Een ogenblik geleden. Wie bent u?"

"Gewoon een vriendin die je wil helpen. Zeg maar Ruth tegen me".

"En u, meneer. Ik meen me te herinneren dat u aan het voeteneind van mijn bed zat".

"Dat klopt", zei ik. "De herinnering zal zo meteen wel duidelijker worden".

Roger ging overeind zitten, maar Ruth duwde hem zachtjes in de kussens terug. "Zeg Roger", zei ze, "de order van de dag luidt dat je je gewoon rustig houdt en niet teveel praat".

De jongen keek met grote ogen door het raam.

"Aardig uitzicht, nietwaar", zei ik, in de richting van het raam wijzend. "Voel je je prettig? Dat is goed. Nou zeg, je vraagt je zeker wel af wat er aan de hand is. Heb je enig idee wat er gebeurd is? Alleen maar vaag. Maar het geweldige is dat je je nu goed voelt. Alle klachten en pijn verdwenen. Nietwaar?"

Roger knikte en glimlachte toen hij het scheen te beseffen. "Ja, nogal, dank u".

De jongen was duidelijk geen nerveus type en er scheen geen

reden te zijn om de waarheid nog langer achter te houden. Ik ving Ruth's blik op en ze knikte instemmend.

"Roger, beste knul", begon ik, "ik heb prettig nieuws voor je. Je had volkomen gelijk, je zag Ruth en mij een ogenblik geleden. We waren thuis in jouw slaapkamer, en jij was heel ziek, zo ziek dat de dokter je er niet bovenop kon brengen. Dus kwamen Ruth en ik om je erdoor te brengen, erdoor naar een andere wereld, een heerlijke wereld. Begrijp je wel?"

"Dan ben ik dus dood. Is dat zo?"

"Zo is het, beste kerel. Ben je niet bang?"

"Nee, dat geloof ik niet". Hij dacht even na. "Ik verwachtte nooit zoiets als dit", voegde hij eraan toe.

"Nee, dat denk ik ook niet. Wie wel, behalve de betrekkelijk weinigen die weten wat eraan gaat komen? Maar zeg eens eerlijk, wat verwachtte je nou wel?"

"Geen flauw idee".

"Engelen met grote vleugels en strenge gezichten, die ijzig en gereserveerd keken? Stel dat je zoiets had gezien, wat zou je hebben gevoeld en gedacht? Je hoeft me niets te vertellen; ik zal het voor je beantwoorden. Je zou gedacht hebben dat ze waren gekomen om je af te halen en te laten berechten door een afschuwelijke rechter ergens in het Hooggerechtshof des Hemels. En wee je gebeente, als je je had misdragen, m'n jong".

Ruth schaterlachte, terwijl Roger, die de blik in mijn ogen had opgevangen en het doorhad, ook moest lachen.

"Laat ik je meteen vertellen, Roger, dat er geen rechters zijn, zelfs geen enkele grote Rechter, nergens in deze wereld, de geestelijke wereld. Als er al recht moet worden gesproken, dan doen we dat over onszelf en dat regelen we heel prettig. Je zult ontdekken dat je uiterst kritisch over jezelf zult worden, zoals wij allemaal. We kunnen zelfs heel streng tegen onszelf zijn. Wat je dus ook maar over een dag des oordeels kan hebben gedacht, zet dat hele idee maar uit je gedachten. Zoiets bestaat er niet, heeft nooit bestaan en zal ook nooit bestaan.

"Nou vermoed ik dat je je afvraagt wat er vervolgens gaat gebeuren", ging ik verder. "Het antwoord daarop is heel simpel: niets! - tenminste voor een tijdje, totdat je je verkwikt voelt, en dan zouden we met elkaar uit kunnen gaan om de dingen wat te onderzoeken. Voel je daar wat voor?"

"Ik voel er heel veel voor, maar er is iets dat ik graag zou willen weten". Roger keek in het rond. "Van wie is dit huis, en wie bent u? Ik kan zien dat u een predikant bent, maar de kleur van uw toog kan ik niet thuisbrengen".

"Wat het huis betreft, dat is van mij, ofschoon het in werkelijkheid

van ons is, omdat Ruth de meeste tijd bij mij woont, net als een oude predikantsvriend die je later zult zien. Wat betreft mijn kleren, dit zijn alleen kopieën van mijn aardse kleren die ik speciaal voor jou heb aangetrokken. Ik heb goede geestelijk kleren, maar stel dat ik die had aangehad - en Ruth die van haar - toen we je in je kamer kwamen ophalen; we zouden er hebben uitgezien als die barse, afschrikwekkende engelen waar ik net over sprak. En het doet er niet toe hoe vriendelijk we hadden gekeken en geglimlacht, er is geen twijfel aan dat je een heel bange Roger zou zijn geweest. Dus zie je ons zoals we waren toen we nog op de aarde leefden, en kijk nu eens naar jezelf, zoals je een kort ogenblik geleden op aarde nog gewend was".

Roger keek omlaag naar zijn kleren en ontdekte dat hij een flanellen broek en een bruin colbertje droeg, terwijl er aan zijn voeten een paar degelijke schoenen zat. Hij pakte het spul beet alsof hij zich ervan wilde vergewissen dat het echt was. Hij greep zelfs zijn arm vast om er dubbel zeker van te zijn dat hij compact was! Vervolgens zetten hij één voet op de vloer en stampte er luchtig mee.

"Allemaal behoorlijk massief, hè Roger?"

Ruth pakte een grote schaal met vruchten van een wandtafel en bood hem de jongen aan. "Deze zul je ook heel werkelijk vinden", zei ze met een glimlach; "neem maar wat je lijkt. Ze zijn heerlijk, en het zal je een heleboel goed doen. We hebben ze hier voor 'speciale gelegenheden".

We namen alledrie wat fruit, en Ruth en ik wachtten af om te zien hoe de jongen dat van hem onder handen zou nemen. Eerst bekeek hij het nauwkeurig, draaide het om en om in zijn hand - het was een pruim die hij onderzocht - en scheen maar niet te kunnen besluiten wat hij ermee zou doen. Er is uiteraard maar één ding dat je met een lekkere, sappige pruim moet doen, zeker als het er een is die in de geestelijke wereld groeide, en dat is hem op te eten. Dat deden Ruth en ik dus, terwijl Roger gespannen toekeek om te zien wat er zou gebeuren. Hij verwachtte ongetwijfeld een stortvloed van sap te zien die over onze kleren zou lopen. Zijn ogen werden groot van verbazing toen hij het sap eruit zag lopen, zeker, maar even zo zeker zag verdwijnen terwijl onze kleren schoon bleven. Daardoor aangemoedigd volgde hij ons voorbeeld en was dolenthousiast door deze schijnbare tovenarij.

"Niets wordt hier verspild, Roger", legde Ruth uit; "alles dat ongewenst is keert naar zijn bron terug. Niets wordt vernietigd. Je zou niet eens iets kunnen vernietigen, hoe hard je het ook probeerde. Als je vindt dat je iets niet langer nodig hebt of verlangt zal het gewoonweg vervagen naar het schijnt, gewoon voor je ogen verdampen. Maar het gaat niet verloren; het zal terugkeren naar de bron vanwaar het kwam. Als we dit huis en al wat erin is niet wilden hebben, zou het verdwijnen en zou er niets anders te zien zijn dan de grond waarop het gestaan heeft. Zo gaat het ook met al het andere dat je zou willen opnoemen. Alle

dingen zijn levend in de geestelijke wereld; wij hebben niet zulke dingen als 'onbezielde voorwerpen'. Hier zijn de dingen veel beter geregeld dan op de oude aarde, vind je ook niet - uitgaande van het kleine beetje dat je tot nu toe hebt gezien?"

Roger bedankte Ruth voor haar uitleg. Hij scheen een beetje bedeesd wat betreft het praten, omdat Ruth hem immers had aangeraden nog niet teveel te spreken. Na Ruth's woorden te hebben overwogen wendde hij zich echter tot mij, met iets van verlegenheid:

"Was u een bisschop of zoiets?", vroeg hij.

"Lieve help, nee", lachte ik; "niet zoiets groots of verhevens. Je ging af op de kleur van dit gewaad dat ik draag. Nee, ik was alleen maar een Monseigneur toen ik op aarde leefde. Sommige van mijn oude vrienden daar noemen me nog steeds met die oude titel. Ze vinden dat leuk en het doet geen kwaad, ofschoon we hier echt niet van zulke titels en onderscheidingstekens hebben. Maar als je diezelfde naam zou willen gebruiken, ga gerust je gang. Het dient een nuttig doel, en het is niet 'tegen de regels'. Ruth doet het altijd".

Hier zou ik graag een paar opmerkingen willen invoegen die ik raadzaam acht. Hetgeen ik hier voor u op papier zet is het verslag van een actueel geval, een werkelijke gebeurtenis, ofschoon het er typisch een uit velen is. Die jonge knul, Roger, is iemand die echt bestaat en hij kwam de geestenwereld binnen in precies die omstandigheden zoals ik ze u nu geef.

Nogmaals: men zou een uitzondering kunnen maken voor de gesprekken zoals ik die aan u heb verteld. Er zijn lieden die zullen tegenwerpen dat het allemaal veel te oneerbiedig en alledaags is om er maar een moment waarde aan te hechten; dat het beuzelachtig en derderangs is en iets dat zeker niet zou worden toegestaan in welk gebied ook dat men terecht als 'hemel' zou kunnen betitelen; dat er met de 'hemel' beslist veel minder afgezaagd en veel meer heilig en geestelijk moet worden omgegaan.

Men zou zich erover kunnen beklagen dat iemand die 'de ontzagwekkende verandering' van het leven naar de dood en van de dood naar het eeuwige leven - 'bovennatuurlijk' leven - heeft doorgemaakt, over veel ernstigere dingen zou denken en spreken dan de onbeduidende kletspraat waarvan ik beweert dat er

plaatsheeft.

Met de langdurige ervaring in overgangen waar ik uit kan putten, te beginnen met die van mijzelf, weet ik zonder twijfel dit: wanneer de laatste aardse adem is uitgeblazen en het leven in de geestelijke wereld is begonnen, bestaat er op dat vitale ogenblik niet de minste neiging om in termen van geleerde theologische verhandelingen te denken of dat men zich wil koesteren in welke vrome gemeenplaatsen dan ook.

Iedere ziel die in deze of een andere sfeer van de geestelijke wereld aankomt zonder enige kennis van het leven hier, interesseert zich slechts voor één ding: wat gaat er straks gebeuren? Alleen dat. Omdat we bewoners van de geestelijke wereld zijn, zijn we nog geen redenaars geworden die alleen maar met lange welsprekende volzinnen praten over zaken van de hoogste spirituele beschouwing. Deo gratias (goddank) is dat niet zo. We zijn normale, zinnige mensen die handelen en spreken op een normale, verstandelijke manier.

Stel dat Ruth en ik, toen we Roger onder onze hoede namen, een ernstige houding en een streng gezicht hadden aangenomen, wat denkt u dat er met hem en ons zou zijn gebeurd? Het joch zou doodsbang zijn geweest, terwijl er in waarheid geen enkele reden voor angst bestond, en met welk doel helemaal? Enkel en alleen omdat Ruth en ik hadden moeten verschijnen en handelen zoals het misleide volk gelooft dat we zouden moeten verschijnen en handelen, zoals het de inwoners van de wereld van de geest betaamt.

En wat zou er met Ruth en mij zijn gebeurd? Men zou hebben geoordeeld dat we totaal ongeschikt waren voor de bezigheid die we op ons hadden genomen, en ons meteen hebben weggestuurd - tot onze schande.

Zoiets zou echter nooit kunnen gebeuren, aangezien dit werk ons nooit zou worden toevertrouwd als we zulke onvoorstelbare ideeën koesterden. Dus is het zo, beste vrienden, dat we in de conversatie met Roger, zoals met duizenden anderen die we begeleid hebben, gewoon onszelf zijn. Tenslotte is dit een wereld van leven, activiteit en waarheid, geen valse, schimmige en schijnheilige bespotting van het bestaan. We zijn nogal niet blij met z'n allen dat het zo is! We geven de voorkeur aan onze soort hemel in plaats van de vreemde opvatting die gangbaar is in sommige oorden op aarde. Maar nu terug naar mijn verhaal.

Roger had zich geneigd gevoeld om van zijn bank op te staan, een duidelijk teken dat hij energie had opgedaan. Het fruit had een verbetering teweeggebracht, zoals we al wisten. In dat soort kwesties komen geen vergissingen voor. Aan de andere kant zou het niet goed zijn geweest als hij zijn kracht teveel had beproefd, en dus raadden we hem aan om voorlopig maar te blijven waar hij was. Hij was - en is natuurlijk! - een heel aardige kerel en bereid om mee te gaan met alle voorstellen. In zulke gevallen als deze, dat wil zeggen in de eerste momenten van de pas aangekomenen, hangt er zoveel af van de kleine voorvallen, die huiselijke dingen met een grote implicatie in zichzelf en naar buiten toe zo heel geruststellend - en troostend.

Een ruime ervaring heeft ons geleerd dat dikwijls het kleinste, minst betekenende voorval veel meer kan doen om vrede en geestelijke rust voor de nieuwkomer in de geestelijke landen te brengen dan honderd van de meest briljante verhandelingen zouden doen. Daarom brengen we met opzet het duidelijk alledaagse ter sprake. En ik kan niet

beter doen dan dit aan te tonen door te vertellen wat er vervolgens gebeurde tijdens onze zorg voor Roger.

Opeens richtte de jongen zijn blik op het raam, aangetrokken door het geluid van fladderende vleugels op de vensterbank toen hij een kleine vogel in het oog kreeg die de kamer was binnengekomen en zich neerliet op maar een halve meter afstand van hem. Roger hield zich volkomen stil en durfde zich nauwelijks te bewegen om de kleine bezoeker niet weg te jagen. Ruth daarentegen riep de vogel, die onmiddellijk naar haar toevloog en zich neerzette op haar uitgestrekte vinger. De vogel was gekleed in een elegante tooi van zachtgrijze veren.

Roger was bijzonder geïnteresseerd toen Ruth de vogel overbracht op zijn eigen vinger.

"Hij komt ons vaak een bezoekje brengen", vertelde ik hem, "ofschoon hij in werkelijkheid bij twee oude aardse vrienden van mij behoort".

"Wat doet ie dan hier?" vroeg Roger.

"Nou, hij werd in grote nood door mijn vrienden gevonden toen hij nog heel jong was; zij zorgden voor hem, zagen hem groter worden, maar triest genoeg kwam hij om. Mogelijk werd hij een beetje te overmoedig, ging wat te ver, kreeg een of andere plotselinge aanval en stierf nagenoeg meteen. Heel erg jammer. Hij was net als jij, Roger, nog jong en nauwelijks met zijn leven begonnen. En precies als jij, Roger, ging hij over naar deze prachtige landen en werd er direct voor hem gezorgd, net als we dat proberen te doen voor al de menselijke zielen die naar ons toe komen. Die kleine vogel, zo heel onaanzienlijk op de aarde, en de actie van mijn twee vrienden, net zo onaanzienlijk, zijn niet verloren gegaan. Hun genegenheid voor dat kleine atoom van leven heeft dat leven voor eeuwig bewaard. Op het ogenblik maakt hij deel uit van de 'huishouding' van een wederzijdse oude vriend, die al andere vogel- en dierlijke vrienden van zichzelf heeft. Het is een gelukkig gezin en we zullen je meenemen om hem - en hen - op te zoeken. Vind je niet dat hij een leuk kereltje is?"

"O ja. Wat voor soort vogel is het?"

"Toen hij in het begin bij ons kwam was hij veel donkerder grijs en niet zo groot. Maar hij is gegroeid en zijn kleur is, zoals je ziet, nu bijna duifgrijs. Wat voor een soort vogel het is, vroeg je? Nou, een gewone mus".

Ruth was wat verontwaardigd omdat ik hem zomaar 'gewoon' durfde te noemen en dus was ik genoodzaakt mijn bewering terug te nemen - niet voor de eerste keer sinds ik in de geestelijke wereld ben aangekomen!

Roger speelde nog steeds met de vogel toen Ruth twee

bezoekers bespeurde die in de richting van het huis kwamen. Zij wandelden op hun gemak door de tuin en hielden vaak stil om de bloemen te bekijken die overvloedig rond het huis groeiden. Terwijl ze naderbij kwamen herkenden we ze als oude vrienden die eerder al dikwijls bij ons waren geweest. De een, de grootste van de twee, was van afkomst een Chaldeeër en de ander een Egyptenaar.

Ik zei Roger dat hij in geen geval mocht opstaan, toen deze twee bezoekers de kamer binnenkwamen, aangezien zij allebei wisten voor welk doel die bank werd gebruikt, want er had al menigmaal een nieuw aangekomen persoon op gerust.

Ruth en ik gingen naar de deur om onze bezoekers te verwelkomen, en er werden hartelijke begroetingen uitgewisseld. De naam van de Chaldeeër luidt Omar en daarmee is hij algemeen bekend. Hij is een man met een markant uiterlijk, het meest in het oog vallende kenmerk is zijn ravenzwarte haar dat zozeer in contrast staat tot de lichte bleekheid van zijn voorkomen. Hij is zonder twijfel een van de vrolijkste zielen die men in deze landen kan tegenkomen, en hij bezit een behoorlijke reputatie vanwege zijn scherpe zin voor humor.

"Kom alsjeblieft binnen, Omar", zei ik, "en kijk eens naar onze 'patiënt'". Hij zei dat hij dat graag zou doen, en we zetten een paar stoelen wat dichterbij de bank.

"Zo, jongeman, hoe voel je je? Gelukkig? Uitgerust?" Omar wendde zich tot ons: "Roger vraagt zich af wie ik ben. Misschien vraagt hij zich af wat ik ben".

"Kijk eens, Omar, jij bent echt de eerste die hij in geestelijke kleren ziet. Nietwaar, Roger?"

"Ja, inderdaad, en het is een beetje verwarrend. Uw kleren zijn zo anders dan die van Monseigneur", zei hij tegen Omar.

"Anders dan die hij nu draagt, want hij wilde je niet bang maken. Je bent toch niet bang van mij, hè Roger? Dat is helemaal niet nodig, beste kerel, want ik ben echt ongevaarlijk en mijn twee vrienden - jouw twee vrienden - zullen voor me instaan. Misschien denk je wel dat ik een engel ben! Nou, dat 's beter dan dat men denkt dat ik een duivel ben. Weet je, Roger, dat er een aantal alleraardigste mensen op aarde zijn die me zo zouden noemen, ja, en jou ook; in feite ons allemaal hier! Vind je dat Ruth er bijzonder satanisch uitziet? Monseigneur, nou, er zit misschien wel een zwavelluchtje aan hem. Nou zeg, het is maar goed dat we kunnen lachen, hoewel, denk erom, diezelfde aardige mensen zouden ons dat willen ontzeggen. Als ik voor mezelf spreek voel ik me geen ziertje heilig, en Monseigneur is een veel te verstokte zondaar om er ook maar in de buurt te komen".

Omar wendde zich tot mij: "Ik moet er weer eens vandoor nu", zei hij, "breng mijn liefde over aan mijn vrienden op aarde". Vervolgens nam hij Roger bij de hand, hield die een ogenblik vast en klopte hem zachtjes op de wang. "God zegen je, jongeman", zei hij, "hou je rustig en laat dan je vrienden je de heerlijkheden van deze landen

tonen. Dit is nu jouw eigen land waar je thuis hoort, weet je. En onder ons gezegd, we zijn er behoorlijk trots op".

III EEN EERSTE BLIK

Terwijl we terugkeerden naar het huis, nadat we afscheid hadden genomen van Omar en zijn metgezel, zagen we dat Roger van zijn bank was opgestaan en nu uit het raam leunde. We zwaaiden naar hem en hij zwaaide terug.

"Het ziet ernaar uit dat hij weer volkomen op krachten is gekomen", merkte ik tegen Ruth op.

"Ongetwijfeld, zou ik zo zeggen".

"En ik zou zeggen dat Omars bezoek zijn 'genezing' heeft voltooid. Zag je hoe hij de hand van de jongen vasthield? Als dat geen opladen met levenskracht was dan weet ik het niet meer. Dat is echt iets voor Omar".

Er was geen twijfel mogelijk dat er een grote verandering in de jongen was teweeggebracht, want toen we dichterbij kwamen stond hij in de deuropening met het uiterlijk van jeugdige veerkracht. Niet langer was die vage lusteloosheid te zien, zo gebruikelijk in zulke gevallen.

"Nou Roger", zei Ruth, "je ziet er strijdvaardig uit".

"Zo voel ik me ook, Ruth. Zeg, Monseigneur, ik heb ze allemaal weer op een rijtje en ik wil een heleboel dingen weten". Hij greep ons elk bij een arm en hield ons stevig vast.

"Omar heeft jou beslist kracht gegeven, te oordelen naar de druk", merkte ik op. Hij lachte, en het was goed om dat te horen want het toonde meer dan iets anders dat het joch nu duidelijk zichzelf was, en dat onze taak er van nu af aan gewoon uit zou bestaan om hem de wonderen van de geestelijke wereld te laten zien, hetgeen altijd een prettige bezigheid is ondanks het feit dat we dergelijk werk al talloze malen hebben meegemaakt.

"Kom mee, jongeman, en laten we beginnen op het dak".

"Op het dak? Wat ter wereld zou ons op het dak doen klimmen?"

"Op de wereld, helemaal niets, Roger. Maar ik weet wat je bedoelt. Kom mee en wacht even tot je er bent voordat je een onbeschaafde opmerking maakt. Welnu, naar het dak toe!"

We liepen de trap op naar de bovenste verdieping. Daar is een gang met ongeveer halverwege een kleine nis, waarin een korte trap

naar een deur op het platte dak voert. Hier vertoonde zich aan Rogers verbaasde blik een groots uitzicht over het landschap, een enorm gebied dat zich in de verte uitstreckte.

"Nou Roger, doe je ogen te goed. Heb je ooit iets gezien dat er in schoonheid dichtbij komt?"

De jongen was enige tijd stil terwijl hij zich helemaal ronddraaide. "Goeie hemel", zei hij.

"Dat is het nou precies", zei Ruth, "die twee woorden vormen een complete beschrijving, als er al ooit een bestond".

"Nou, Monseigneur, Ruth - het maakt niet uit wie van jullie - maar één van jullie moet me vertellen wat dit allemaal is. Al die mensen bijvoorbeeld. Wat zijn ze aan het doen?"

We konden vele mensen verspreid over het land zien, sommigen dichtbij, anderen in de verte; sommigen in kleine groepen, anderen in grotere, en afzonderlijke personen die of zaten of alleen wandelden.

"Al de mensen die je ziet hebben hun verschillende bezigheden, of misschien helemaal geen bezigheden. Kijk eens naar dat kleine groepje dat daar onder die grote boom zit. Ze kunnen allerlei dingen doen, misschien een gezellig kletspraatje onder vrienden houden, of misschien houdt een van hen zich bezig met wat Ruth en ik nu voor jou doen - je laten kennismaken met de geestelijke wereld. Wat al die mensen ook aan het doen zijn, niemand zal ze zeggen dat ze het moeten laten - en ze dwingen weg te gaan!"

"Ik denk niet dat je hier een spoor zult vinden van volstrekt gelummel, Roger, want zover ik heb kunnen ontdekken - en Ruth en ik hebben in allerlei plaatsen rondgesnuffeld - voelt niemand ook maar de geringste neiging om vanwege een lusteloze aard gewoonweg niets te doen. Er zijn hier geen lusteloze typen. We zijn altijd op de een of andere manier bezig, maar dat wil niet zeggen dat dit een leven van eeuwigdurend werk is, in tegenstelling tot het oude - en nog steeds gangbare - idee van eeuwige rust. Wij allemaal, ieder van ons, heeft zijn vrije tijd en er zal niemand komen om ons te zeggen weer aan het werk te gaan, in de aardse zin van het woord. We hebben al de ontspanning die we wensen of nodig hebben, en we komen en gaan als we er zin in hebben. Wat Ruth en ik nu doen, hier op het dak, is een heel plezierige vorm van ontspanning voor ons beide, en een aangename afwisseling van onze voornaamste bezigheid. Het zag er misschien naar uit alsof we de tijd verlummelden - voor iemand die het niet wist. Maar weet je, Roger, er zijn hier miljoenen van ons - zonder overbevolking zoals je kunt zien - zodat zelfs als er veel te doen is, er veel mensen zijn om het te doen".

"Nou, dat is makkelijk genoeg Monseigneur, maar dat maakt me

wel benieuwd naar wat ik zal gaan doen".

"Schei dan uit met benieuwd te zijn", bracht Ruth er tussen. "Gut, je bent hier nog maar net. Wacht maar tot je hier net zo lang bent als wij, dan zul je wel zien dat er niet altijd zo'n ontzaglijke haast is om ergens mee te beginnen".

"Hoe lang ben jij hier dan, Ruth?"

"O, al bijna veertig jaar".

"En u, Monseigneur?"

"Ongeveer even lang. Er zit misschien tien minuten verschil tussen ons! Je ziet dat we echt geroutineerde inwoners zijn".

"Hoe lang is Omar hier?"

Ruth en ik wisselden een snelle blik en we brulden van het lachen.

"Omar is zowat tweeduizend jaar in de geestenwereld, Roger. Ik denk dat ik beter kan terugnemen wat ik zei over geroutineerde inwoners".

Het joch genoot van onze onbeduidende grapjes en werd zo op weg geholpen naar zelfbewustheid en welbevinden.

"Zeg Ruth, wijs jij Roger de bezienswaardigheden?"

"Zie je dat grote gebouw daar met die blauwe lichtstraal die er op neerdaalt? Dat is een rusthuis voor de mensen, meteen nadat ze hier zijn aangekomen. Jij had er ook naartoe kunnen gaan. 't Is heel mooi en ze zouden goed voor je gezorgd hebben, met alle goedheid in de wereld".

"Waarom werd ik er dan niet heengebracht?"

"Je hebt er toch geen spijt van?"

"Nee, natuurlijk niet".

"Het voorstel om je hierheen te brengen kwam van die bepaalde persoon die ons met onze verschillende opdrachten op weg stuurt om de mensen te helpen wanneer ze oversteken naar deze wereld. Hij dacht dat het een goed idee zou zijn, en we zouden het niet in ons hoofd halen om zijn wijsheid in twijfel te trekken. Het was in elk geval niet voor de eerste keer dat dit is gebeurd; vele mensen hebben hun eerste kijkje genomen in de geestelijke wereld terwijl ze lagen te rusten op die bank beneden. Het is goed voor ze, en het is goed voor ons".

Roger wees naar allerlei huizen die te zien waren, sommige bijna begraven door de bomen, andere op meer open grond. "Van wie zijn die?" vroeg hij.

"Die zijn van de mensen hier. Als je eenmaal het recht hebt om een huis te bezitten is er niets om je daarvan te weerhouden. Alles wordt hier verkregen op dezelfde voorwaarden, ongeacht wat het is - zelfs je geestelijke kleren. Dat wil niet zeggen dat je naakt rond zou moeten

lopen, omdat je door een of andere pech niet het recht verdiende om kleren te bezitten! De natuurwetten hier werken op een rationele manier".

Ik mengde me in het gesprek: "Het is niet zo dat iedereen hier een huis heeft, Roger. Sommige mensen willen er geen hinder van hebben - ofschoon hinder niet het juiste woord is, aangezien geen enkel huis, hetzij groot of klein, enige hinder kan opleveren in de aardse zin van het woord. Maar er zijn mensen die de noodzaak voor een huis niet voelen en dus hebben ze er geen. Volmaakt eenvoudig. Om te beginnen schijnt altijd de zon in deze en andere streken, er is geen onplezierige wind of kou. Altijd is er dezelfde gelijkmatige, onveranderlijke en prettige warmte die je nu kunt voelen. Dus is er niets waarvoor we bescherming nodig hebben zoals op de aarde, voor wat betreft de elementen. Wat beslotenheid betreft, nou, er zijn talloze plekjes - je kunt er hier vandaan een paar van zien - die alle eenzaamheid zullen verschaffen die je je maar zou willen wensen".

"Wat zijn dat voor grote gebouwen in de verte?" vroeg onze vriend.

"Dat zijn de verschillende zalen van kennis in de stad. In feite is dat de stad. Alles op het gebied van kennis kan men daar ergens vinden, en men kan er wel duizend vaardigheden verwerven. Je kunt technicus worden in een van de verschillende beroepen die allemaal een deel zijn van het leven van de geestelijke wereld".

Zo gingen we verder, wezen Roger talloze dingen aan, verklaarden het een, gaven redenen voor het ander en brachten een duidelijker begrip bij aan een jonge ziel die de aarde had verlaten - zoals zo velen - zonder wat voor kennis ook van het meest belangrijke deel van het universum - de geestelijke wereld. Voor zich uitgestrekt kon hij in de schijnbaar onbegrensde ruimte zien, het overweldigende landschap met het heldere groen, de overvloed aan kleuren overal, de zachte golvingen die naar het glinsterende water van een meer of rivier leidden. De zorgvuldig aangelegde tuinen, de bloemen, de vogels, de hele hemelse natuur - met de blauwe lucht daarboven.

Ik stelde voor dat we nu weer naar beneden zouden gaan. Roger bewonderde de netheid en het degelijke comfort van de verschillende kamers waar hij naar binnen gluurde tijdens het naar beneden gaan, en toen we tenslotte de kamer die hij nu zo goed kende hadden bereikt, begon hij over een kwestie waarmee hij, dat konden we zien, in gedachten bezig was.

"Monseigneur, waar moet ik gaan wonen?"

"Je hoeft niet bepaald ergens anders te gaan wonen, Roger", antwoordde ik. "Je kunt gaan wonen waar je wilt, hoewel ik begrijp dat je geen eigen huis hebt. Je zou er een kunnen krijgen als je wilde, maar is dat zo? Het zou betekenen dat je op jezelf zou leven, ofschoon je alles bij elkaar genoeg bezoekers zou hebben. Je kunt hier niet echt eenzaam

zijn, en je hoeft je deur maar uit te gaan om mensen tegen te komen die al gauw alle eenzaamheid zouden verdrijven. Maar Ruth en ik begrijpen wel wat je bedoelt, dus zou ik een voorstel willen doen, als het overeenkomt met je eigen ideeën over deze kwestie. Zou je bij ons, in dit huis, willen wonen? Je ziet hoe groot het is - er is ruimte zat, meer dan voldoende. Er zijn allerlei kleine zaken die je interesseren, zonder naar buiten te hoeven gaan. Blijf hier zo lang als je wilt en wees van één ding zeker: nooit langer blijven dan je lief is.

We kunnen de definitieve toekomst niet voorzien en de tijd, zoals je inmiddels wel geraden zult hebben, is van weinig belang. Ruth en ik, met Edwin, die je nog niet ontmoet hebt, hebben dit werk, naast andere dingen, nu jarenlang gedaan en we gaan er waarschijnlijk nog jaren mee door. Geen van ons is het zat. Maar al zouden we van werk veranderen, dan zouden we toch graag hier ons huis willen hebben.

Geestelijke vooruitgang is een andere kwestie, Roger. Wanneer we hoger gaan - of verder langs de weg - zullen we misschien ergens anders heen gaan. Daar hoeven we nu niet aan te denken. Sluit je aan bij ons kleine huisgezin; met andere woorden: blijf waar je bent. Dat hoeft niet zo moeilijk te zijn, aangezien je geen 'have en goed' bezit".

De jongen wilde gaan bedanken, maar dat voorkwamen we. Er waren geen woorden nodig; zijn gedachten waren voldoende.

"Dat is dus geregeld", zei Ruth, "en vertel ons nu eens wat jij van de dingen denkt".

Onze vriend ging in een makkelijke stoel zitten en zag er tamelijk in de war uit. "Wat ik niet snap", zei hij eindelijk, "hoe alles wat jullie me hebben laten zien nou strookt met de religie. Ik heb er niet veel van geleerd en wist nooit precies wat ik kon verwachten..."

"Jij bent niet de eerste die zich dat afvraagt, Roger. Dat doen miljoenen. Ruth en ik deden dat ook. Wij stonden er niet beter voor dan jij. Waar het op neerkomt is dit: wanneer je op aarde bent, wordt de hele geestelijke wereld beschouwd als 'het leven na de dood', 'de andere wereld', en wordt uitsluitend bekeken vanuit religieus standpunt, behalve door een betrekkelijk select aantal. Ik noem ze select omdat die weinigen de waarheid bezitten - natuurlijk niet de hele waarheid, maar genoeg om volslagen bemoedigd te zijn. De aardse godsdiensten hebben zich over dit leven de rechten aangematigd waar ze geen enkele aanspraak op kunnen maken. De overgang van de aarde naar de geestelijke wereld is hoe dan ook geen godsdienstige zaak. Het is een zuiver natuurlijk proces dat niet vermeden kan worden. Een goed leven leiden op de aarde is geen godsdienstige kwestie. Waarom zou het ook? Heb je hier tekenen van dat soort dingen gezien, Roger? Maar wie zou durven beweren dat we hier geen goed, fatsoenlijk leven leiden?

Neem nou eens het totale aantal godsdiensten op de aarde. Alleen al onder de christenen zijn het er honderden, en allemaal geloven

ze iets anders dan de ander".

"Ik las ergens dat geen enkele godsdienst de hele waarheid bezit, maar dat elk er een beetje van heeft zodat ze allemaal bij elkaar de waarheid ergens in het midden hebben. Klopt dat, Monseigneur?"

"Dat is zo. Ik heb over die theorie gehoord, maar bedenk wat dat inhoudt. Om te beginnen, hoe ga je vertellen wat de waarheid is bij al die andere beweringen van welke bepaalde kerk ook? Moet men tevreden zijn met dat ene fragment, als het ontdekt kan worden, of proberen het onmogelijke te doen en al de religieuze groepen die over de aarde zijn verspreid te verenigen, en zo de hele waarheid in bezit te krijgen - of-schoon je er een ontielgelijke baan aan zou hebben om de valse schapen van de waarachtige geiten te scheiden?"

De jongen lachte luid.

"Je kunt er wel om lachen, Roger, jongen, maar daar komt het uiteindelijk op neer".

"Nu ik hier in deze stoel zit, in deze kamer, echt in de geestelijke wereld, schijn het verschrikkelijk lang geleden dat ik op zondag in een kerk zat, zoals ik gewend was - soms".

"Alleen maar soms?" bracht Ruth in het midden, "dat was heel ondeugend voor zo'n jong iemand!"

"Ik weet wat je denkt", zei ik, "die zondagse gang naar de kerk, met de dominee en het zingende koor en de preek - en de collecte, vergeet die niet! Speciaal de preken die geen enkel verband schijnen te houden met wat je nu weet. Hoe zou dat ook kunnen, gezien de doorsnee predikant? Hoe kun je nu verwachten dat een persoon - of een dominee - in staat zou zijn anderen over een bepaald onderwerp, of wat voor onderwerp dan ook, te onderwijzen, wanneer de onderwijzer er letterlijk niets van weet? Dat is het wezenlijke probleem. Onwetendheid of gebrek aan kennis. Toch is het zijn vak, dat van de dominee, om het te weten. Ik had het moeten weten, maar dat was niet zo. Iemand in mijn positie op aarde had in staat moeten zijn om iemand in Ruth's positie, of in de jouwe, Roger, alles te vertellen wat we op dit moment weten. Er zijn gelegenheden te over om daar achter te komen.

Wat is het toch een droevige, ellendige toestand als je er over gaat nadenken. Hier heb je deze schitterende wereld waar we in leven, maar op aarde wordt het verborgen en verduisterd door een veelheid van buitengewone overtuigingen, toestanden, beperkingen, misvattingen en ik weet niet wat nog meer. Het een kan niet worden verzoend met het ander. Net olie en water, die vermengen zich ook niet. Anders dan deze twee substanties is er niets waarmee je ze zou kunnen emulgeren, om zo te zeggen. Ze kunnen niet worden samengesmolten.

Gek hè, hoe de religies van de aarde zich het gezag over ons hebben aangematigd - zoals ze zelf denken? Ze kunnen ons niet zien in

termen van massieve werkelijkheid, rationeel leven, ademen, werken, spelen, elkaar helpen. Zij zouden die vogel, die jij daar hebt, Roger, beschouwen als te ergerlijk, te ongerijmd om er zelfs maar vagelijk over te denken. Toch is die kleine, grijze kameraad een deel van het leven in deze landen, en een prachtig deel ook. Hoeveel mensen hebben hun dierlijke vrienden op aarde niet als deel van hun leven? Duizenden, maar datzelfde zou men ons hier willen ontzeggen, als sommige lieden op aarde hun zin kregen. Het is niet religieus genoeg; het is niet wat men zou verwachten in de spirituele sferen. Het is niet iets dat God zou toestaan, want het is te aards en frivool. Dat brengt ons weer terug bij die verschrikkelijke engel over wie ik met je sprak, Roger, toen je je ogen had opgedaan terwijl je op de bank lag.

De hele zaak kan men zo samenvatten, Roger, mijn jongen: de aardse religies weten totaal niets over deze wereld, over het leven dat we leiden. Ze schijnen niet in staat te zijn om zich een bepaalde visie of voorstelling van hoe het denkbaar zou kunnen zijn, voor de geest te halen. Maar ze zijn er zeker van hoe het niet kan zijn - uit welke gezaghebbende bron weet geen mens - dat het helemaal niet zoiets als dit kan zijn.

Niemand op aarde zou - als hij bij zijn volle verstand zou zijn - durven voorstellen dat het enige om naar uit te zien een leven is van niets doen tot in alle eeuwigheid, in een plaats of streek die gewoonweg nevelig, een leegte zou zijn. De gedachte alleen al aan zo'n bestaan - en dat zou het nauwelijks zijn - zou hem met diepe afschuw vervullen en hem doen besluiten dat hij onder zulke ijzingwekkende omstandigheden niet zou wensen te overleven. En dat zou niemand hem kwalijk kunnen nemen.

Nou Roger, laten we naar buiten gaan en een klein bezoekje afleggen. Neem de vogel maar mee. Hij zou je best de weg kunnen wijzen, zonder ons. Kom mee".

IV EEN BEZOEK

Onze wandeling door het landschap was een volgende openbaring voor Roger, niet alleen vanwege de schoonheid en betovering ervan, maar ook door de vele vriendelijke begroetingen die we van alle kanten kregen. Deze kwamen in hoofdzaak van mensen die volslagen 'vreemden' voor ons waren, en van wie de jongen dacht dat ze deel uitmaakten van een uitgebreide vriendenkring; maar we legden uit dat als hij alleen zou zijn geweest, hij dezelfde ervaring zou hebben opgedaan.

"We hoeven er hier niet op te wachten om officieel te worden voorgesteld, Roger", vertelde Ruth hem, "Dat hoeft in feite helemaal

niet".

We kwamen op onze weg veel tegen dat de belangstelling en nieuwsgierigheid van onze vriend in zijn nieuwe leven opwekte, waarover ik al heel wat aan u heb verteld, totdat we tenslotte onze bestemming bereikten.

Dat was een ietwat grote woning die temidden van de mooiste tuinen stond, met vele bloembedden, glinsterende waterpoelen en ontelbare bomen. Het huis zelf was een vierkant opgetrokken bouwwerk met brede vensters en een ingang in het midden, maar zonder enige opvallend architectonische versiering aan de buitenzijde. Het scheen, naar het uiterlijk te oordelen, beide bestemmingen als huis en werkplaats in zich te verenigen.

Ik hoef er nauwelijks aan toe te voegen dat het materiaal waarmee het gebouw was geconstrueerd, bestond uit dat zuivere, geestelijke-wereld-soort dat werkelijk leeft door zijn verheven kleurschakeringen, vergeleken met de saaiheid van de aardse 'baksteen en cement'.

Dit was de eerste indruk van heel dichtbij die Roger kreeg van zoiets als een groot gebouw, en hij kon de aandrang niet weerstaan om met zijn hand over het oppervlak van de 'stenen' te gaan.

"'t Is heus echt hoor, Roger", zei Ruth.

"Ja, maar 't is warm, tenminste, 't is niet koud!" antwoordde hij.

We lachten samen, want het enthousiasme van elke nieuwe vriend heeft iets nieuws in zich, ondanks het feit dat we dit steeds weer meemaakten.

Tegen die tijd was onze aankomst al opgemerkt en stond onze gastheer ons bij zijn voordeur op te wachten. Hij was een Amerikaanse Indiaan met een knap en indrukwekkend voorkomen, groot en waardig. Hij schonk ons een hartelijk welkom toen we Roger aan hem voorstelden. We legden uit dat hij nog maar net aangekomen was, en dat we hem naar deze sferen gebracht hadden en dat we ons nu vermaakten door als zijn gids op te treden.

"En dus", zei onze gastheer met een vrolijke lach, "rekenen jullie mij tot de bezienswaardigheden".

We haastten ons om een dergelijke niet complimenteuze bedoeling te ontkennen, hetgeen onze vriend alleen maar nog meer deed lachen naarmate onze verklaringen steeds ingewikkelder leken te worden! Tenslotte zei Ruth dat we beter konden ophouden omdat het middel al snel erger werd dan de kwaal.

Het dient vermeld te worden dat onze gastheer voldoende van onze moedertaal had geleerd, voor alle praktische toepassingen in verband met zijn werk, en terwijl ik zijn woorden hier weergeef heb ik dus

al die kleine taalkundige 'onregelmatigheden', die zijn vrienden - en bewonderaars - op aarde zoveel plezier verschaffen, weggelaten maar die, tussen twee haakjes, ook de spreker zelf evenzeer vermaken!

Het grootste deel van ons gesprek vond plaats door middel van het gedachteproces - we zijn oude vrienden - zodat hij zichzelf aan ons onthult als de geleerde, beschaafde deskundige die hij is.

Evenals de grote meerderheid van zijn ras heeft hij zijn schilderachtige naam behouden, met een kleine aanpassing aan de omstandigheden in de geestenwereld, zodat hij in deze en de andere sferen van licht wijd en zijd bekend staat als Radiant Wing (Stralende Vleugel); het eerste deel van die benaming is dus de aanpassing waar ik zojuist naar verwees. Het spreekt vanzelf dat dit aan de toeschouwer zijn betekenis moet overbrengen vanwege de stromen van licht die uit de punten van zijn veren hoofdtooi tevoorschijn komen.

Mijn aardse vrienden zullen zich misschien afvragen waarom een veren hoofdtooi in een plaats als de geestenwereld moet worden gedragen. Het antwoord is simpel: al wat mooi is wordt bewaard, en omdat sommige kenmerken die op zichzelf mooi zijn, betrekking hebben op de aarde, is dat geen reden waarom het ons in deze landen onthouden zou moeten worden. Feit is dat het ons niet onthouden wordt, noch zullen we onszelf iets onthouden omdat, of uit angst dat, lieden op de aarde het misschien kunnen afkeuren.

Als de waarheid wordt verteld kan het ons geen lor schelen wat de aardse mensen wel zullen denken van wat we al of niet doen, en we nemen zeker geen orders aan van zulke kleinzielige geesten, of van welk soort geest op aarde ook! Niemand wordt in deze landen gedwongen zich te onderwerpen aan iets dat hij afkeurt. Het staat hem vrij naar elders te gaan om ergernis over zijn kieskeurige gevoeligheden te vermijden. Evenzeer staat het hem altijd vrij om uit zijn verborgenheid of afzondering tevoorschijn te komen als hij tenslotte vindt dat hij zich vergist heeft. Dat laatste gebeurt altijd!

De hoofdtooi van onze gast is dus heel mooi en vertoont een reeks regenboogkleuren met de fraaiste tinten. De veren waaruit hij werd vervaardigd zijn niet van een vogel afkomstig. Ze zouden van een levende vogel afgenomen moeten worden - een onmogelijke en walgelijke veronderstelling - aangezien er geen dode vogels in de geestelijke wereld voorkomen. De veren zijn dus geheel vervaardigd uit substantie van de geestelijke wereld, en door bekwame handen en gedachten gevormd tot een zuivere gelijkenis van het echte artikel. Er moet bij vermeld worden dat zo'n hoofdtooi niet voortdurend wordt gedragen, maar enkel bij speciale gelegenheden.

We hadden Roger al uitgelegd dat het voornaamste werk van Radiant Wing dat van genezer van mensen op de aarde was, hetgeen hij

uitoefent door tussenkomst van een aards instrument. Hij is bovendien een groot onderzoeker en altijd op zoek naar nieuwe methoden voor het toepassen van de verschillende hulpmiddelen, die in vele verschillende samenstellingen tot zijn beschikking staan.

Onze gastheer nodigde ons binnen, en omdat hij wel iets wist van mijn neigingen tot het bijeengaren van informatie over de activiteiten van ons leven hier, zei hij ervan uit te gaan dat we iets wilden zien van wat er gaande was in zijn speciale afdeling.

We kwamen in een heel plezierig vertrek terecht dat, naar het scheen, zijn eigen privé 'hok' was, en daar verklaarde hij dat hij, los van zijn echte genezingswerk, ook anderen in de kunst onderwees, voornamelijk jonge mensen van wie er velen zo ongeveer van Rogers leeftijd waren, lichtte hij ons in.

Vervolgens leidde hij ons zijn 'laboratorium' binnen en daar werden we voorgesteld aan een aantal jonge mannen - zijn studenten en stagiaires, zoals hij ze omschreef.

Het was een ruim vertrek dat aan één zijde was ingericht voor vele soorten flacons, medicijnflessen en potjes die elk wat substantie in verschillende kleuren bevatten. Er waren vele grote tekeningen met de afbeeldingen van de verschillende delen van het menselijk lichaam, terwijl een aantal anatomische modellen volledig in kleur tentoongesteld waren op andere plaatsen in de kamer.

"Jullie zullen begrijpen", legde onze gastheer uit, "dat het voor ons absoluut noodzakelijk is om alles over de menselijke anatomie en de functies van het lichaam te weten, tezamen met de vele kwalen waaraan de aardse mensen lijden, voordat we zelfs maar kunnen beginnen hen te genezen. We verschillen in dit opzicht niet van de dokters op aarde. Onze behandelingsmethoden zijn natuurlijk totaal anders. Wij gebruiken materialen en krachten die de aardse dokters niet bezitten. Ze behoren louter tot de geestelijke wereld.

Onze methoden zijn veel eenvoudiger. Kijk bijvoorbeeld eens naar de glazen potten op die planken. Ze bevatten diverse zalven voor het genezen van een enorm aantal klachten. De kleuren die jullie zien hebben op zichzelf weinig betekenis voor wat betreft het echte genezingswerk. Ze worden toegepast om de smeersels van elkaar te onderscheiden, en de bijzondere waarde van elke kleur wordt onthuld wanneer we het ene bestanddeel met het andere mengen, want zodra we beginnen met vermengen, verandert natuurlijk de kleur, net als de kleuren van de kunstenaar veranderen wanneer hij zijn verfstoffen mengt. Jullie zien dus dat we, door de kleur van het mengsel, in staat zijn om meteen de juiste hoeveelheid te weten van elke substantie die met een andere wordt gemengd. Op die manier kunnen we wijzigingen aanbrengen door de ene of de andere substantie te verminderen of te vermeerderen volgens de speciale behoeften van het geval dat we

behandelen.

Voor degenen die een oog voor kleur hebben vormen deze mengsels een groot genoegen, want ze produceren een nagenoeg onbeperkte reeks van prachtige tinten.

Los van het leren van het a-b-c van de geneeskunst helpen mijn studentenvrienden me ook met het zoeken naar nieuwe mengsels, en daaruit kunnen we dan een nieuwe genezende balsem vinden voor onze aardse vrienden met hun lichamelijke kwalen.

Wat jullie daar op de planken zien staan zijn enkel maar monsters van de geestelijke substantie. Wanneer we ieder geval behandelen, waar dat ook mag zijn, worden onze materialen altijd vers samengesteld. Door onze kennis en voorgaande experimenten zullen we weten welke kleur of welk mengsel we moeten gebruiken, en dan hebben onze medicijnen dus de juiste verhoudingen.

Dat is echter maar één deel van onze behandelingsmethode. Een andere werkt met lichtstralen, en die kunnen we niet in flessen en potjes op onze planken stoppen. Maar we kunnen jullie toch laten zien hoe dat gebeurt".

Hij wendde zich tot Roger. "Zeg jong, heb jij vanuit het huis van Monseigneur geen groot gebouw gezien met een helder blauwe straal die erop neerdaalde? Ja? Die blauwe straal heeft een kalmerende uitwerking op aardse mensen en ook hier op ons. Ik zal het jullie laten zien. Kom dicht om me heen staan, mijn vrienden".

We gingen in een kleine kring rond onze gastheer staan. Even later bespeurden we een helder blauwe lichtstraal die op ons neerdaalde, en we voelden direct een hoogst kalmerend effect - natuurlijk niet omdat we het nodig hadden!

Vervolgens reduceerde Radiant Wing de lichtbundel tot een potlood dun straaltje en concentreerde het om beurten op ieders handen.

"Zien jullie", zei hij, "dat we het licht op elke plaats en in elke gewenste breedte kunnen richten, van een brede bundel tot dit kleine straaltje. Het is afhankelijk van de aard van het probleem waaraan we werken".

Het was fascinerend om te zien hoe hij het licht overal waar hij maar wilde kon manipuleren.

"Hier is weer een ander soort straal. Kijk".

De blauwe bundel hield op, en in plaats daarvan daalde een rode neer.

"Dit is een stimulerend licht", verklaarde hij, "het verschaft energie: het bouwt na de behandeling niet alleen een aangetast deel op, maar het hele lichaam, en daar is op dit moment een grote behoefte aan op aarde. Onze vrienden op aarde hoeven niet bang te zijn dat we

erdoorheen zullen raken!"

Er was een duidelijk gevoel van warmte door de rode straal, en Roger zei er iets over.

"Dat klopt, jongen. Gewoonlijk is er wat warmte nodig bij toepassing van de rode straal, maar we hebben bijzondere hittestralen waar we alleen voor hitte mee werken. De kleuren van deze stralen zijn meer voor onderscheidene doeleinden, ofschoon ze ook wel helpen. Maar de kracht zit echt eerder in de straal zelf dan in de kleur.

Welnu, ik denk dat jullie alles gezien hebben, behalve een demonstratie van ons werk en ik ben bang dat we dat hier niet aan jullie kunnen tonen. Maar ik moet jullie aan mijn gezin voorstellen. Kom mee naar de tuin".

Onze gastheer opende een deur die direct op de tuin uitkwam en we gingen naar buiten. Naar links gaande bevonden we ons in een heerlijke tuin. Hij was heel ruim met twee lange muren aan iedere kant. Onze vriend legde uit dat die er niet waren om zijn 'territoriale rechten' vast te stellen, maar louter en alleen om de terreinen aan de andere zijden aan het eerste gezicht te onttrekken. Bovendien vormden zij een volmaakte achtergrond voor de grote planten en bloeiende heesters die er vlak voor groeiden.

Over de hele lengte bevonden zich, met tussenruimten, tamelijk wijde openingen onder ronde bogen in de muren, en het geheel bracht een heel leuk antiek effect teweeg. Er stonden vele grote bomen in de volle kracht van hun hemelse groei te bloeien, vrij van de wind die zovele bomen op de aarde misvormt, en hier toonden ze hun ware vorm in een onbezoedelde natuur.

In het midden van dit toevluchtsoord lag een lelievijver, beneden het niveau van de grond, met ruime treden die omlaag leidden naar een geplaveide rand.

We konden geen spoor ontdekken van het gezin, maar op een roep van onze vriend kwamen er twee prachtige schepsels, een grote hond en een poema, aangesprongen over het uitgestrekte grasveld waarop we stonden.

Ik heb nog verzuimd te vermelden dat, toen we het laboratorium uitkwamen, de kleine vogel die Roger in zijn hand had gehouden, in rechte lijn wegvloog naar een grote boom. Nu kwam hij weer tevoorschijn en bracht een raaf en een papegaai mee.

Radiant Wing spreidde zijn armen uit en de beide vogels streken er meteen op neer. De kleine vogel vloog terug naar Roger.

"Wat vinden jullie van mijn gezin?" vroeg Radiant Wing. "De hond, de raaf en de papegaai zijn van mij. De kleine vogel die jij daar hebt,

jongen, is van vrienden die nog op aarde zijn, en deze aardige poema is ook van een van hen, die tevens mijn instrument op aarde is".

De kleuren van de papegaai vormden een levendig contrast met de zwarte van de raaf en het zachte grijs van de mus.

Roger was duidelijk een beetje bang van de poema, ongetwijfeld door zijn herinnering aan dezelfde diersoort op de aarde, maar onze gastheer stelde hem meteen gerust.

"Je hoeft niet bang te zijn, mijn jongen", zei hij. "Kijk maar, ze is haar wildheid kwijt en wil niemand kwaad doen".

Ruth was neergeknield, streelde het lieflijke wezen en speelde ermee. Het dier was zo zacht als een lam.

"Ze is in geen geval de enige van haar soort hier", vervolgde onze gastheer, "maar hun aard is allemaal hetzelfde - ongevaarlijk en zachtmoedig. Zie je, al de dieren in deze landen zijn de twee voornaamste aardse factoren kwijtgeraakt - de behoefte aan voedsel, waardoor ze jacht maken op elkaar, en de angst voor hun eigen soort en voor de menselijke soort. Neem die twee weg en je ziet het resultaat. Ze vormen een grote vreugde voor ons - en voor henzelf. Probeer het maar eens, mijn jongen".

Roger boog zich omlaag naast Ruth en was in een ogenblik zijn bange twijfel kwijt toen hij de dikke vacht van de poema streelde.

"Ze is een beetje maf", zei Radiant Wing, "en ze houdt voortdurend al de anderen 'in spanning'. Kijk maar eens wat ze met de kleine vogel doet".

Roger hield zijn hand omhoog en de mus vloog een klein eindje boven de grond door de lucht, maar hoog genoeg om uitdagend buiten bereik van de poema te blijven. Op die hoogte vloog hij op een enigszins grillige manier heen en weer, zonder naar het scheen een bepaalde richting uit te gaan. De poema zat onmiddellijk achter hem aan, en terwijl de vogel een zigzagroute volgde, probeerde zijn metgezel op de grond met hem te wedijveren. De acrobatische toeren die ze moest verrichten deden ons allemaal in een brullend gelach uitbarsten, terwijl we de snelheid van het behendige schepsel op de grond alleen maar konden bewonderen. Ze maakte de meest verbazingwekkende sprongen in de lucht, er duidelijk zeker van zijnd dat ze haar kleine, vliegende vriend kon vangen, maar ze werd elke keer weer van haar stuk gebracht als de vogel een stukje hoger of naar links of rechts ging vliegen.

"Wat zou er gebeurd zijn als de poema de vogel werkelijk had ingehaald?" vroeg Roger.

"Nou, niets", zei Radiant Wing lachend; "het zou onmogelijk zijn, zelfs als ze niet de beste vrienden waren geweest, hetgeen natuurlijk wel zo is. Er zijn hier geen vijanden".

Het spel eindigde echter al snel doordat de vogel op de poema neerdook en op haar kop landde; de poema draafde terug naar ons en ging over het gras liggen rollen uit duidelijke tevredenheid over haar prestatie.

Radiant Wing wendde zich weer tot Roger: "Nu weet je waar ik woon, m'n jongen, ik hoop dat je ons zult bezoeken wanneer je maar wilt. Mijn kameraden en ikzelf zullen het altijd een groot genoegen vinden je te zien. Of, als je wilt, kun je gewoon de tuin inlopen en je vermaken met mijn gezin. Je zult ze niet altijd allemaal hier aantreffen"; hij hief zijn armen een beetje omhoog met de twee grote vogels erop, "soms gaan deze twee en de hond met me mee wanneer ik op pad ben voor mijn aardse opdrachten. Maar je weet dat de kleine vogel en vriendin poema meestal hier zijn en zin hebben om te spelen".

Roger was verrukt over deze uitnodiging en bedankte onze vriend hartelijk, net als Ruth en ik, omdat hij zoveel tijd aan ons en onze nieuwe 'opdracht' had besteed.

V GESPREKKEN IN DE GEESTELIJKE WERELD

Terwijl we voort slenterden nadat we afscheid hadden genomen van Radiant Wing, was het niet moeilijk om vast te stellen dat Roger behoorlijk diep in gedachten was, zonder twijfel peinzend over wat hij in het huis en de tuin van onze vriend had meegemaakt.

Tenslotte begon hij te praten. "Wat me zo verbaast, is dat dit allemaal onbekend is voor de wereld. Hoe dit allemaal aan de gang kan zijn zonder dat iemand ervan weet is meer dan ik kan begrijpen".

"Met de wereld bedoel je de aarde, Roger. Nee, dit alles is niet helemaal onbekend voor de mensen van de aarde. Sommige van hen zijn zich ervan bewust, maar vergeleken met de miljoenen op de aarde zijn het er maar weinig".

"En hoe weten zij het?"

"Omdat het hen verteld is, vriend Roger. Wij hebben het hen verteld. Ik bedoel niet Ruth en ik, ofschoon we ons minieme aandeel in het werk wel hebben gedaan. Maar de mededelingen zijn al jaren aan de gang. De aarde is nooit hulpeloos achtergelaten, zonder dat iemand ze over dit alles vertelde. In de laatste tijd is de stroom van openbaringen toegenomen, maar je moet niet vergeten dat een van de grootste kerkelijke instellingen op de aarde al lang geleden heeft beslist dat alle openbaring eindigde toen de laatste van de apostelen heenging van de aarde. Sindsdien - stilte. Denk je dat dat ook maar enigszins aannemelijk klinkt, te oordelen naar wat je tot dusver hebt gezien van de manier waarop de dingen hier gedaan worden?"

"Nee, zeker niet".

"Toch liggen de zaken zo. Anderen geloven dat het tegen de Heilige Schrift ingaat om iets van het leven 'hiernamaals' te weten of zelfs maar te proberen te weten te komen. Dus is er nog een 'doodlopende weg'. 'Het is niet de bedoeling dat we het weten. Als dat zo was, hadden ze het ons wel verteld' - dat zeggen deze lieden. Maar toch is het hen verteld - officieel; en wel in datzelfde boek waarvan zij zeggen dat het tegen deze kennis is. Vreemd, nietwaar? Die mensen lezen dat boek heel vroom - misschien wel te vroom - en slagen er maar niet in om te snappen dat het volgestopt zit, letterlijk volgestopt met paranormale kennis van allerlei soort. Ze willen er wel hele verhalen over verzwelgen, maar omdat deze verschijnselen nog steeds voorkomen, nu, willen ze er niets mee te maken hebben. Als het goed was in die lang voorbije tijden - en dat was het - dan moet het ook nu goed zijn - hetgeen zo is. Officieel blijft het, natuurlijk, stil".

"Denkt u ook niet dat het in het belang van iedere religie zou zijn om ervan te weten, of minstens om te proberen erachter te komen?"

"Ja Roger, zo denk jij erover. De situatie op aarde is ruwweg deze. Van de twee voornaamste kerken zegt er een heel beslist en dogmatisch, dat iedereen die het bestaan van allerlei paranormale verschijnselen ontkent, een dwaas is, maar even volhardend wordt er gezegd dat de oorzaak ervan niets anders is dan de duivel zelf, of een van zijn handlangers. Dat bedoelde Omar, toen hij zei dat er van die aardige mensen op de aarde zijn die hem - en de rest van ons - gewoon ronduit duivels zouden noemen. Is dat hele denkbeeld niet te belachelijk voor woorden?"

"Nou en of, maar kan er niet iets aan gedaan worden?"

Ruth en ik lachten om het gezonde, energieke enthousiasme van onze jonge vriend.

"M'n beste Roger", zei Ruth, "je gevoelens strekken je tot eer. Wij weten allebei precies hoe je je voelt. Monseigneur en ik hadden dezelfde ervaring. We hadden graag de stomme hoofden van de mensen tegen elkaar geketst, om te proberen er wat gezond verstand in te rammen, maar we werden ervan weerhouden - door wijzere geesten dan die van ons".

"Nou", zei ik, "laat ik je vertellen wat er gebeurde met die andere belangrijke kerk die ik noemde. Die kerk stelde een onderzoek in naar het totale onderwerp van de communicatie met de aarde, in opdracht van niemand minder dan een functionaris als de aartsbisschop zelf. Ze onderzochten het zeer grondig en bespraken het heel zorgvuldig en stelden een verslag van hun bevindingen samen. De meerderheid was vóór, en verklaarde dat communicatie in feite bestond. Prachtig. Maar nu, Roger, als je van een grapje houdt - en we weten dat dat zo is - dan mag je nu hard lachen: het hele verslag werd officieel achtergehouden.

Eigenaardig, niet, dat de mensen niets willen weten over ons en het leven dat we hier leiden? Er zijn natuurlijk heel onfatsoenlijke lieden die zeggen dat, als het verslag tegen ons was geweest, het met veel trompetgeschal gepubliceerd zou zijn. Maar ik heb je het eigenlijke vervolg nog niet verteld. De aartsbisschop die opdracht gaf tot het onderzoek en vervolgens de opdracht gaf het verslag te onderdrukken, leeft sindsdien zelf hier.

't Is een moeilijke klus, Roger, om bepaalde dingen die we liever niet hadden willen doen weer goed te maken. Die beste kerkvorst heeft al mijn sympathie, want ik liet ook dingen achter die ik liever niet had gedaan. Met heel veel geluk ben ik in staat geweest om ze recht te zetten; niet volkomen, dat moet je begrijpen, maar genoeg zodat het heel weinig verschil maakt. En wanneer ik al krachtig heb gesproken toen ik nog op aarde was, sindsdien heb ik met verdubbelde kracht gesproken om het goed te maken. Ik kan nu een grote rust en tevredenheid die er eerst niet was, in mijn ziel voelen. Wanneer we weer thuis zijn zal ik je een boek laten zien dat vele jaren geleden de oorzaak van de aardse problemen was. Het was vreselijke onzin!"

Ruth lachte. "Maak je nou niet druk, liefje", zei ze, "er zijn veel ergere dingen op aarde dan dat oude boek - en veel idiotere!"

"Allebei die kerken stellen een bijzonder belang in deze wereld - een religieus belang natuurlijk. Geen van beiden weet precies wat ze kunnen verwachten op het punt van een leven na de dood. Er moet natuurlijk een leven na de dood zijn, maar zij kunnen niet iets aanraden waarin niet de een of andere beschrijving van een in wezen religieus leven ligt besloten. Het betekent feitelijk, dat het aardse leven het werkelijke stoffelijke leven is, en dat het leven na de dood geleid wordt volgens een soort van heilige gedragsregels. Stellig zal de hele sfeer vroom zijn, en volkomen anders dan hetgeen men op aarde is gewend. Met dit laatste hebben zij gelijk; dit leven is totaal anders dan het aardse leven, maar niet op de manier zoals zij bedoelen.

"Wat zal dan het eind van dit alles zijn? Zullen de kerken tenslotte de waarheid ontdekken? Dat is een veelomvattende vraag. Zoals ze nu zijn ingesteld kan er niets worden gedaan. Ze zijn volmaakt tevreden zoals ze zijn. De eerste van de twee die ik noemde, beweert de ene, ware en onfeilbare kerk te zijn. Daarin schijnt niet veel hoop te liggen. De tweede kerk bezit helemaal geen gezag. Binnen bepaalde grenzen - hele ruime grenzen - mogen haar leden denken en geloven wat ze willen.

De bisschoppen hebben weinig of geen gezag over hun geestelijken waar het kwesties van 'geloof' betreft. Er zijn een aantal predikanten die van ganser harte de geestelijke wereld, zoals die werkelijk is, steunen, omdat zij geestelijke kennis bezitten die zij rechtstreeks van ons hebben verkregen. Zelfs als deze bepaalde kerk zich officieel ten gunste van ons zou uitspreken, volgt daar in geen geval uit dat de geestelijkheid en de leken hetzelfde zouden doen. Er zijn er wel die deze kennis

hebben, en ook de kerk steunen - met al haar vreemde doctrines. Hiermee proberen ze beide kanten tegelijk onder de ogen te zien. Maar wanneer ze hier zijn gekomen, moeten ze het tenslotte van één kant bekijken.

Zo zie je, Roger, wat voor moeilijkheden er op het pad liggen voor het tot een officiële erkenning komt van de echte manier van leven in de geestenwereld. Daarom ligt de waarheid in handen van niet officiële lieden. Je ziet wat een verhandeling je met jouw eenvoudige voorstel over je heen hebt gehaald!"

Ruth stelde voor dat we een poosje zouden gaan zitten. We vonden een plekje onder een boom die op iets hoger gelegen grond stond. Daarvandaan konden we in de verte een glinsterende uitgestrektheid van water zien.

"Lijkt het je niet vreselijk jammer, Roger", zei Ruth, "dat er zoveel miljoenen mensen op de aarde niets zouden mogen weten van dit lieflijke land? En vind je het niet godgeklaagd dat ze officieel 'gewaarschuwd' moeten worden zich 'verre te houden' om er iets van te weten, en dat om de meest idiote, stompzinnige redenen? Wat voor mogelijk kwaad zou erin kunnen zitten als ze alles wisten over ons en het leven dat we leiden? Men zou denken dat we ballingen, of eigenaardige mensen waren, met wie je maar beter niets te maken kunt hebben. Het maakt me razend".

"Maak jij je nou ook niet druk, m'n beste", zei ik. "Die grootscheepse onwetendheid is niets nieuws. 't Is al honderden jaren aan de gang. Dat is het werkelijke probleem. 't Duurt al veel te lang, zodat de mensen nog maar in één richting kunnen denken - hoofdzakelijk de religieuze of theologische. Weet je, Roger, het is niet zo verwonderlijk dat honderden mensen, wanneer zij hier aankomen en de waarheid ontdekken, tekeergaan als een stormwind en terug willen naar de aarde om de waarheid op z'n minst toe te schreeuwen aan de mensen die zij hebben achtergelaten. Sommige van hen gaan ook echt terug, maar het resultaat is triest - aan beide kanten. Hun stem kan niet worden gehoord - dat wil zeggen, juist niet op de plaats waar zij dat zo graag hadden gewild.

Neem jezelf nou eens, jongen. Ruth en ik zouden je naar een kleine plaats op aarde kunnen brengen waar we onszelf bekend zouden kunnen maken onder oude vrienden. We zouden je aan hen kunnen voorstellen, en vragen of ze voor jou een boodschap aan jouw mensen in je oude huis zouden willen overbrengen. Heel best. Wat zou er vervolgens gebeuren? Denk eraan dat jouw verwanten volslagen vreemden voor onze vrienden zouden zijn, en jouw verwanten vermoedelijk niets weten over communicatie tussen de twee werelden, of als ze het wel weten, niet geloven dat het mogelijk is. Wat denk je dat

het resultaat zou zijn wanneer onze vrienden naar het huis van je ouders zouden gaan en zeggen dat ze een boodschap hadden van hun Roger? Je weet best wat er zou gebeuren, want je kent ze. Trouwens, wat zou er gebeuren, Roger?"

De jongen dacht een ogenblik na. "Ze zouden op z'n minst beleefd blijven", zei hij, "maar een beetje bars. Ze zouden waarschijnlijk denken dat jullie vrienden zonderlingen zijn, of dan toch compleet geschift".

"Ze zien er niet uit als zonderlingen, Roger; dus kunnen ze dat misschien voorkomen. Maar geschift - ja, misschien; ofschoon ze daar ook geen duidelijke tekenen van vertonen. Wat volgt er dan?"

"Ze kunnen vinden dat het van een afschuwelijk slechte smaak getuigt".

"Ah! Dat zou moeilijk kunnen worden. Een slechte smaak dat onze vrienden zich zouden willen indringen in hun zware verlies, enz. Hoe gaat het verder?"

"Ik stel me nog eerder voor dat ze jullie vrienden de deur zouden wijzen. Daarna zouden ze het onder elkaar bespreken en hun predikant gaan opzoeken. Hij zou beleefd luisteren en ze vertellen dat hij van zulke dingen had gehoord, maar dat men er maar beter van af kon blijven".

"Daar gaat het om, Roger. Altijd weer hetzelfde oude verhaal, dat we steeds opnieuw moeten vertellen en moeten blijven vertellen aan de mensen die hier met duizenden komen en die terug willen gaan naar de aarde om erover te spreken.

Het grootste probleem bij de kerken is, dat ze de waarheid over deze wereld niet in hun theologie kunnen inpassen. Ze beseffen niet dat ze op een verkeerde manier met de dingen omgaan: ze moeten hun theologie aanpassen aan de waarheid, en dat betekent een groot-scheepse opruiming van alles dat er niet mee overeenkomt. Op het ogenblik nemen ze de schijn voor de realiteit; ze geven de voorkeur aan belijdenissen, doctrines en dogma's. Het zijn geen realisten - verre van dat.

Laten we de zaak eens duidelijk stellen, een beetje bot als je wilt. Hier zijn wij met z'n drieën, menselijke wezens die eens op de aarde leefden. We hebben de ervaring van het sterven meegemaakt, en nu zitten we in de geestelijke wereld, op een heerlijk zacht grastapijt onder een prachtige boom, met om ons heen het hele lieflijke landschap dat zich kilometers in de verte uitstrekt. 't Is allemaal ontegenzeggelijk echt en duurzaam. Het is geen 'spirituele ervaring' in religieuze zin, maar een 'alledaagse' ervaring van heel gewone aard. We zijn hier - met z'n drieën - omdat het ons recht is hier te zijn uit hoofde van 's mensen geestelijke erfenis, en niet vanwege hetgeen we op aarde geloofden, of door de verdiensten van een of andere bepaalde kerk waartoe we behoorden. Ruth zal je zelf vertellen dat ze er helemaal mee ophield naar de kerk te gaan. Toch is ze hier bij ons, en ze kan je vertellen dat ze een

afschuwelijke heiden was in de ogen van haar kerk. Een andere kerk zou haar een ketter en een sektariër noemen, en haar verdoemen tot wie weet welke vreselijke plaats vanwege haar zonden.

Wat mijzelf betreft, ik was priester van de kerk en had beter moeten weten - maar dat was niet zo. Jij, Roger, bent jong, maar ik denk dat jij niet bepaald een steunpilaar van jouw kerk bent geworden. Nu even onder ons, en strikt vanuit theologisch standpunt: jullie twee zouden hier helemaal niet mogen zijn, als deze plaats gereserveerd is voor lui zoals ik. Als mijn theologie en al de doctrines en dogma's die ik zo rigoreus verdedigde en predikte me naar deze bepaalde streek van de geestenwereld hebben gebracht, hebben jullie twee hier helemaal niets te maken. Je kunt niet zeggen, theologisch gesproken, wie van jullie beiden het minst in mijn gezelschap past, want jij, Ruth, was volgens jouw eigen verschrikkelijke bekentenis helemaal geen kerkganger meer tegen het einde van je aardse leven, en jij, Roger, deed maar halfslachtig mee. Het is uiterst moeilijk voor me om uitspraak over jullie te doen en te bepalen wie de ergste zondaar is. Jullie zijn allebei behoorlijk slecht naar het schijnt, en het gaat me niet aan om in jullie gezelschap te zijn, of jullie hebben niets met mij te maken. Maar het feit laat zich niet wegredeneren dat jullie hier zijn, en ik ook.

Dus wat is de conclusie? Er is er maar één: dat er iets goed fout zit met de hele theologie. De theologie klopt niet met de feiten.

Laten we verder gaan. Het klinkt gek om het te vragen, Roger, maar verkeerde jij in het dagelijks leven in een vrome goedmoedigheid, toen je nog op de aarde was?"

"Nee, Monseigneur, zeker niet".

"Natuurlijk niet; dat is met geen enkel rationeel ingesteld persoon het geval. Men kan aangename, vriendelijke gedachten koesteren, en aangename, vriendelijke dingen doen, maar dat is niet hetzelfde als je op een vrome manier gedragen en handelen en over het algemeen schijnheilig en, alles bij elkaar, onaangenaam zijn. Nou, hoe denk je op dit huidige moment over de dingen? Anders?"

"Geen greintje".

"Als er dus een bulletin uitgegeven zou worden, zou er dit in kunnen staan: 'er wordt geen verandering in Rogers toestand gemeld, behalve dat hij zich nu lichamelijk volkomen gezond voelt. Hij is heel opgewekt van geest (en zit ook bij de geesten) en vermaakt zich op dit moment uitstekend - als zijn gezicht een graadmeter is van zijn geestestoestand. Het verheugt hem om alle theologen te laten weten dat hij zich geen greintje 'vroom of heilig' voelt, en hij is bijzonder dankbaar dat hij zich 'zichzelf' voelt en niemand anders'. Zou je zo'n verklaring kunnen ondertekenen, m'n jongen?"

"Dat zou ik zeker, Monseigneur. Ik zou dit niet voor die ouwe aarde willen omruilen".

"Vervangen, Roger, vervangen. Je moet begrijpen dat 'omruilen' een woord is dat nooit door een ontlichaamde entiteit zou worden gebruikt; dat er van je wordt verwacht dat je de taal volmaakt spreekt, geheel vrij van platte uitdrukkingen, en dat alles wat je zegt van nature diepzinnig en gewichtig moet zijn. Zo wordt door de meeste aardse mensen, de onwetenden, van ons verwacht dat we ons gedragen. De kern van de zaak is echter dat er hier geen duidelijke tekenen van vroomheid en heiligheid of zelfs godsdienstigheid te zien zijn, en ook lopen we geen bijbelteksten of andere verheven teksten onder elkaar te citeren en ons op een door en door onnatuurlijke manier te gedragen.

Kortom, we leven niet in een religieus instituut of een religieuze wereld als geheel, maar in een zinnige, praktische wereld van een onvergelijkbare schoonheid, waar we kunnen werken en spelen zoals we willen en naar hartelust kunnen lachen, en waar we bovendien, en dat is van wezenlijk belang - waar we onszelf kunnen zijn en niet zoals anderen op de aarde ten onrechte van ons verlangen dat we behoren te zijn.

Is het niet gek dat, toen ik een massa preekstoelen tot mijn beschikking had om vanaf te preken, ik niet veel te zeggen had - zoals ik het nu zie? En nu ik een heleboel te zeggen heb,

heb ik geen preekstoel".

VI VOORTBEWEGEN IN DE GEESTELIJKE WERELD

We waren op een bedaarde manier aan het wandelen toen Roger zich tot mij richtte: "Is lopen de enige manier om vooruit te komen?" vroeg hij. "Ik zie hier nergens wegen of zo, en het landschap schijnt zich kilometers ver uit te strekken".

"Het strekt zich geen kilometers ver uit", antwoordde ik; "maar duizenden kilometers. Wat jij bedoelt, Roger, is: waar is het vervoerssysteem en hoe werkt het? Het antwoord luidt dat ieder van ons zijn eigen vervoerssysteem met zich meeneemt, het meest doelmatige en het allersnelste in het universum; dat wil zeggen, behalve lopen. Tot dusver hebben we ons verlaten op onze beide benen sinds we jou naar hier hebben meegenomen, maar het is klaarblijkelijk tijd geworden dat we je iets laten zien van wat we hier werkelijk kunnen doen.

Individuele voortbeweging wordt door het gedachteproces tot stand gebracht, en het is volkomen eenvoudig te doen wanneer het je eenmaal is getoond; dan wordt het tot een tweede natuur. Het kan tegenstrijdig klinken, maar het gedachteproces voor de voortbeweging vereist nauwelijks denkwerk wanneer je er eenmaal aan gewend bent.

Kun jij je nog herinneren wanneer je voor het eerst leerde te lopen op aarde, Roger?"

"Nee, dat zou ik niet kunnen zeggen".

"Ik denk ook niet dat velen dat kunnen zeggen. Maar er kwam een tijd dat je er wel in kon slagen rechtop te blijven zonder om te vallen. Sindsdien heb je vele kilometers op aarde gelopen, en hier ook al een aardige afstand. Denk je daar ooit over na?"

Stel dat je in een stoel zit en je wilt opstaan en naar de andere kant van de kamer lopen, dan sta je gewoon op en gaat lopen, zonder te denken aan al die spieren die bestuurd moeten worden om je ledematen in beweging te zetten. Dat doe je allemaal zonder eraan te denken, ofschoon er klaarblijkelijk wel ergens een gedachte moet zijn, anders zou je blijven zitten waar je zit. Wat voor bepaalde richting gaat de gedachte uit: dat je moet lopen, of dat je wilt opstaan, of dat je naar de andere kant van de kamer wilt lopen, of alle drie tegelijk? Het doet er niet toe. In principe is daar de wens om de kamer door te lopen - de andere kant van de kamer is je bestemming. En dat is alles waar je hier rekening mee moet houden als je het gedachteproces gebruikt om jezelf voort te bewegen.

In het begin moet je een werkelijk bewuste poging doen; je moet erbij denken. Een beetje oefenen en je zult ontdekken dat je er nauwelijks bij nadenkt of je bent al waar je wilt zijn. Klinkt nogal fantastisch, vind je niet?"

"Een beetje wel".

"Dit is iets waar sceptische lieden op aarde graag de draak mee steken en gewoonlijk belachelijk maken. Een geweldige grap om van te brullen. Diezelfde lui zouden hun bijbels eens moeten pakken en er wat meer in studeren om vervolgens op hun hersens te laten inwerken wat ze daar lezen.

Een heleboel van onze gewoonten hier vormen een voortdurende bron van bespotting voor de mensen in een lichaam, Roger. Omdat ze de aarde als maatstaf voor alles beschouwen, het leven zelf daarbij inbegrepen, kunnen ze zich niet iets beters of anders voorstellen. Natuurlijk zullen ze de 'hemel' als een plaats of toestand van volmaaktheid beschouwen, maar wat voor volmaaktheid weten ze niet en kunnen ze zich ook niet voorstellen. Ik zou serieus tegen zulke mensen willen zeggen niet de spot te drijven met onze geestelijke landen en de manier waarop we de dingen doen, tenzij zij bereid zijn iets beters te verschaffen. Als er maar één enkele punt of factor of wet is waar zij bezwaar tegen maken, laten ze dan meteen iets voorstellen dat beter, mooier of praktischer is, en dan zullen wij allemaal hier in de geestenwereld met plezier luisteren en ervoor zorgen dat hun ideeën op de juiste plaats terechtkomen.

We hoeven ons natuurlijk niet al te veel zorgen te maken over

deze lieden. Als er iets is wat ze niet leuk vinden wanneer ze hier komen, staat het ze vrij om te vertrekken, om zich te verwijderen, en ons het genoegen te laten in onze manier van leven, terwijl zij zich naar elders begeven en hun eigen sombere leegte scheppen - om erin te leven".

Mijn twee metgezellen hadden zo'n vrolijke glinstering in hun ogen dat ik begon te lachen.

"Weet je, Roger", zei Ruth, "Monseigneur heeft een uitgesproken mening over sommige onderwerpen. Hij vestigde de aandacht op zich toen hij priester was, en sinds hij hier is doet hij hetzelfde weer, op een heel andere manier. Hij weet hoe moeilijk het is om de mensen hun oude en verkeerde ideeën over de waarheid te laten afschudden, en dat ergert hem beslist. Dat is misschien een van de handicaps, als men dat zo mag noemen, om in zo'n nauwe betrekking tot de aarde te staan. Met mij is dat niet zo, ofschoon ik er af en toe naar toe ga met Monseigneur, enkel om te zien hoe alles gaat en onze vrienden daar te groeten".

"Gedachten zijn heel werkelijk, Roger", ging ze verder, "en ze kunnen ons hier vanaf de aarde net zo gemakkelijk en zeker bereiken als hier onder onszelf. En die van ons kunnen naar de aardse mensen gaan, ofschoon ze er niet altijd erg in hebben".

"Dat verklaart misschien het gevoel dat ik had. Ik weet niet hoe ik het moet omschrijven, maar er schijnt een soort van trekken te zijn, als je begrijpt; iets van een drang om te gaan - nou - ik weet niet waarheen. Gut, 't is allemaal zo vreselijk vaag. 'k Heb me eigenaardig gevoeld; niet ziek, maar rusteloos denk ik".

"Arme Roger", zei Ruth; "ik denk dat we je klacht zonder moeite kunnen diagnosticeren. Het probleem wordt veroorzaakt door vrienden of verwanten, of misschien door allebei, die wat droevige gedachten uitzenden. 't Is normaal dat ze verdrietig zijn omdat je ze verlaten hebt, ofschoon hun verdriet niet zo diep is, anders zou je het zelf heel scherp hebben gevoeld en dat zou vervelend zijn geweest. Ik vraag me af of dat gevoel sterker zal worden, maar als dat zo is moet je 't ons vertellen, Roger, en dan zullen we helpen het te verdrijven. Je hebt zelf geen spijt over iets bepaalds?"

"Nergens voor, bedankt, Ruth".

"Goed, dat helpt een hoop".

"We schijnen een beetje van Rogers vraag te zijn afgedwaald. Weet je nog, Ruth, vlak nadat we hier waren aangekomen, dat we spraken over het typische denkbeeld van 'engelachtige wezens' die vleugels hebben? Raar idee, vind je niet, Roger. Het enige wat je je kunt voorstellen is dat mensen, speciaal kunstenaars, zich lang geleden moeten hebben afgevraagd hoe 'engelachtige wezens' erin slaagden zich te verplaatsen. Het gebruik van benen was naar het scheen ongerijmd, geen sprake van, omdat het veel te alledaags was. Ik bedoel om je voort te bewegen. Maar als men het gebruik van benen uitsluit, wat blijft er dan

over? Niets, zover ik kan zien, en ik veronderstel dat het zo op de kunstenaars overkwam.

Engelen moeten zich kunnen bewegen; ze kunnen niet tot in alle eeuwigheid op één plaats vast blijven zitten. Dat was waarschijnlijk voor een of ander genie de aanleiding om voor alle bewoners van de geestenwereld enorme vleugels te bedenken. Ik geloof dat satan zelf ook met zo'n stel was begiftigd, omdat het voor hem natuurlijk absoluut noodzakelijk was om uiterst mobiel te zijn, zodat hij op een gemakkelijke en snelle manier kon rondgaan, 'trachtend de zielen te verderven', zoals een of ander aardig gebed het uitdrukt.

Kun je je iets onhandigers en lomper bedenken dan het bezit van een stel enorme vleugels die ergens bij je schouderbladen vastzitten? Ik niet".

"Ik stel me zo voor dat een grote troep engelen een ontzaglijke wind maakt als ze aan het vliegen zijn", zei Roger.

"Roger, ik ben bang dat je nu hoogst oneerbiedig bent door een groot aantal engelen als een troep aan te duiden".

"Nou, wat zouden ze dan zijn?"

"Ik weet het echt niet; 't is niet makkelijk een woord te bedenken voor iets wat niet bestaat, behalve misschien poëtisch. Maar je bent heel praktisch wanneer je zegt dat een grote menigte - dat is veel eleganter dan troep, Roger - de atmosferische toestand zou verstoren, en dat is iets waaraan die 'kunstkerels' nooit hebben gedacht. Het is verbazingwekkend hoe dat idee oorspronkelijk is aangeslagen en zelfs tot vandaag de dag voortduurt. De gebruikelijke manier om een wezen uit deze wereld af te beelden - en ze beschouwen ons nog altijd niet als menselijk; alleen maar halfmenselijk - is met twee grote vleugels. Zelfs symbolisch is het nog een tamelijk armzalig idee. Als middel tot persoonlijke voortbeweging zouden vleugels nutteloos zijn, een onmogelijkheid, en we zouden anatomische wangedrochten zijn. We zijn duidelijk niet gemaakt voor zo'n uitrusting, ondanks de wonderen van de geestelijke wereld.

Als engelen met hun fantastische vleugels nog een van die vele verkeerde opvattingen van de werkelijkheid in de geestelijke wereld vormen, is het echt geen wonder dat de mensen van de aarde ons, door al die vervalsingen, als minder dan menselijk beschouwen. Hoe hoger we in geestelijke ontwikkeling stijgen, hoe minder menselijk en hoe grimmiger we worden, naar het schijnt. Heeft een van jullie tweeën, speciaal op een begraafplaats, wel eens een afbeelding of een beeldhouwwerk van een engel gezien waarbij de kunstenaar een glimlach in het gelaat van zijn onderwerp had verwerkt? Lachen is niet 'hemels' genoeg. Dat is toch te afschuwelijk voor woorden? Ben je niet heel blij, Roger, dat de dingen zijn zoals ze zijn, en niet zoals ze zouden zijn wanneer men sommige lieden zou laten begaan?"

"Dat zou ik zeker denken", beaamde de jongen.

"Daar zeggen we luidkeels amen op", riep Ruth uit.

"Anders zouden we alle ingangen hoger moeten maken om genoeg ruimte voor onze vleugels te hebben", voegde ik eraan toe. "In dit geval is waarheid beter dan verdichtsel, Roger, en de waarheid over hoe we ons in deze landen bewegen door middel van het toegepaste gedachteproces, is de eenvoudigste en de beste. Nu stel ik voor dat je het probeert".

"Wat moet ik doen?"

"Alleen een beetje denkwerk. Je hoeft niet ongerust te zijn. Iedereen moet het een keer proberen. Toen Ruth en ik het klaarspeelden waren we verrukt van het resultaat, en dat zul jij ook zijn".

Op dat moment zaten we op het gras, en ik stelde voor dat Roger zich naar een boom zou wensen die we konden zien, zo'n vierhonderd meter verderop.

"Je hoeft je wil niet zo kolossaal in te spannen, beste kerel", zei ik; "denk gewoon maar sterk dat je graag onder die boom daar wilt zijn - of ergens anders waar je je verbeeldt. Ik stel die boom voor want hij is niet te ver weg, en je kunt ons vandaar makkelijk zien. Aangezien 'een goed begin maar de halve reis is', zullen Ruth en ik een gedachte met je meezenden. Nou dan, wegwezen".

Natuurlijk verdween hij uit onze nabijheid, zoals we al wisten, en we zagen hem in de verte onder de boom waar hij naar ons zwaaide. We zwaaiden terug en voegden ons bij hem.

"Nou, vond je de reis leuk, Roger", vroeg Ruth.

De jongen lachte. "Er was niet veel leuks aan; de ene seconde was ik hier, de volgende daar. Maar het is toch wonderlijk; daar kom je niet onderuit. Wat geeft het je een fantastisch gevoel van onafhankelijkheid. Wat zou ik dat niet graag op aarde gekund hebben. Goeie genade, 't zou moeder toch wel de stuipen op het lijf hebben gejaagd".

"Ja, 't heeft z'n voordelen en z'n nadelen op de aarde. Daar zou het een omwenteling in het leven teweegbrengen. Hier is het een deel van het leven, en dat is het altijd geweest sinds er een geestelijke wereld bestaat".

"Er valt me iets in", zei Roger. "Is het mogelijk dat ik zou verdwalen; ik bedoel, stel dat ik het contact kwijtraak met u of met Ruth, wat dan?"

"Je bedoelt", antwoordde ik, "stel dat Ruth of ik je naar een of andere plaats ver weg van deze plek zou brengen om vervolgens te verdwijnen en jou aan je lot over te laten?"

"Ja, precies".

"Dan zou je eigen lot je heel prettig uit de moeilijkheden halen, Roger, wees maar niet ongerust. We zouden het niet in ons hoofd halen je te vondeling te leggen, zagezegd, en je door iemand anders laten vinden!

Dit is precies wat er zou gebeuren: denk je een ogenblik in dat je je geen enkele herinnering aan ons huis voor de geest zou kunnen roepen, dan is er toch de verbindende schakel tussen onszelf - wij drieën. En in het allerergste geval zou je je gedachten alleen maar op Ruth of mij hoeven te concentreren en je zou een ogenblikkelijke reactie zien en voelen. Daardoor zou je naar ons toe kunnen komen, waar we ook zijn. Ik zei dat je naar ons toe zou kunnen komen, maar dat betekent in geen geval dat het ook zou gebeuren, omdat we 't je zouden kunnen beletten - of door iemand te sturen. Want zie je, m'n jongen, als Ruth en ik ons in bepaalde heel onaangename plaatsen van de geestelijke wereld begeven, plaatsen waarover we je nog niets verteld hebben, zou het niet goed voor je zijn om daar dichtbij te komen.

Waar Ruth en ik ook mogen zijn, je zult in gedachten altijd voeling met ons houden. Natuurlijk ben je ons huis en het interieur en de omgeving niet vergeten, dus is die kwestie echt niet aan de orde. Enkel ter wille van de discussie: als je 't zou vergeten, is er nog het huis van Radiant Wing en zijn verrukkelijke gezin. Alles dat we daar zagen zou je nauwelijks kunnen vergeten, en dus zou je daar een toevlucht vinden als je geheugen je in de steek zou laten en zou hij voor je zorgen.

Maar er is één ding waar je rekening mee moet houden, hoewel we 't misschien niet speciaal hebben vermeld, en dat is de onmogelijkheid van een geheugenstoornis. Dat lost jouw probleem totaal en voorgoed op. Je bent ons huis en al wat erbij hoort toch niet vergeten hè?"

"Nee, helemaal niet; 't zit allemaal heel duidelijk in m'n hoofd".

"Precies, en daar zal het blijven. Je kunt niet vergeten, omdat het geheugen zelf onfeilbaar werkt. Ik weet dat men zich allerlei moeilijkheden of verwardheden of zoiets kan verbeelden, maar ze zijn niet werkelijk en dat kan niet anders. Je eigen zelf bijvoorbeeld kwijt te raken: onmogelijk. Het een of ander te vergeten: net zo onmogelijk.

Je sprak over een transportsysteem, Roger, ongetwijfeld had je de gebruikelijke aardse diensten en instellingen in gedachten: treinen, bussen, auto's enz. Zoals je ziet hebben we geen van die dingen nodig om ons door deze landen te verplaatsen".

"Ja, maar stel nou dat je wilt verhuizen. Hoe vervoer je het spul?"

"Wel, dat zou ons niet veel moeite kosten, in feite helemaal geen moeite om het te verhuizen. We mogen hier dan wel geen reuzen zijn, Roger, maar we bezitten krachten - en we gebruiken ze als we ons ertoe

geroepen voelen. Onder ons gezegd zouden we al het meubilair in ons huis met het grootste gemak kunnen verhuizen, zonder een centje pijn achteraf. We zouden geen blaren op onze handen hebben en ook geen geforceerde rug! We zouden de hele inhoud van ons huis wel tien keer kunnen vervoeren, zonder drukte en gebroken spullen - terwijl de mensen op aarde erover aan het denken waren!

We gaan verhuizen wanneer we vinden dat we graag in een ander deel van deze sferen zouden willen wonen. We zijn niet beslist aan één plek gebonden, of niet in staat zonder veel formaliteiten te verhuizen. Feit is, dat als we eenmaal een plaats hebben gekozen waar we onze woning willen hebben, we daar meestal blijven, tenminste tot het moment dat we de sfeer voorgoed verlaten. Maar we worden niet duf, zogezegd, of moe van onze omgeving, omdat er altijd wel grote of kleine veranderingen of verfraaiingen in of rond onze woning plaatsvinden. Bijvoorbeeld ons huis, zoals je het op dit moment ziet, is niet precies zoals het was toen ik hier in het begin aankwam. Vanwege onze activiteiten dachten we dat het prettig zou zijn het gemakshalve uit te breiden, en dus lieten we een dependance aanbouwen, dat tamelijk grote vertrek dat we je lieten zien, met de wandtapijten aan de muren, de lange tafel met de stoelen er onheen; iets in de stijl van de 'grote zaal' in de oude landhuizen op aarde - en ook in de geestelijke wereld. Dat was één verandering.

De tuinen zelf hebben allerlei herschikkingen ondergaan. Dat is op zich een heerlijke bezigheid die wordt uitgevoerd door echte kunstenaars in tuinarchitectuur. Dus je ziet wel dat het verhuizen van ons roerend goed geen probleem voorstelt. Wij hebben geen grote vracht- en bestelwagens nodig. Alleen al de poging van één persoon kan het grootste meubelstuk verplaatsen, want alle dingen, alles in deze wereld is begiftigd met leven. Er is niet zoiets als logge massa, zoals ik je vertelde. Onder ons gezegd zouden we de hele inhoud van ons huis - of welk ander huis ook - zonder de minste moeite kunnen verplaatsen.

"Welnu, Roger, zou je graag naar de stad willen gaan om haar van dichtbij te zien? Je hebt de stad tot nu toe alleen maar vanuit het huis gezien. Kom mee. Gaan we lopen - of op de andere manier? Anders dus, in elk geval".

VII DE STAD

Niemand schijnt haast te hebben", merkte Roger op.

"Dat komt omdat niemand haast heeft".

"O, natuurlijk; dat kwam niet bij me op!"

"Juist".

"Als het nodig is om je te haasten kun je 'daar' zo snel als de gedachte zijn. Als het niet nodig is, heb je geen haast".

We hadden de omgeving van de stad bereikt, en we bevonden ons op grond die voldoende hooggelegen was om de jongen in één uitgebreid overzicht een uitstekende introductie van de 'metropool' te geven. Vanaf de plaats waar we stonden kon hij de vele statige gebouwen zien, met de tuinen en miniatuurmeertjes er omheen, straalsgewijs uitlopend vanaf een centraal gebouw, als de spaken van een wiel. Hij merkte op dat er geen straten waren als zodanig, maar in plaats daarvan brede hoofdwegen, geplaveid met prachtig gras.

Bovenop de koepel van het centrale gebouw nam hij een schitterend zuivere lichtbundel waar die van boven kwam, en hij vroeg wat dat was.

"Dat gewelfde gebouw", vertelden we hem, "is de plaats waar we samenkomen bij officiëlere gelegenheden om de grote persoonlijkheden uit de hogere sferen te verwelkomen. Het is niet direct een tempel, ofschoon je het zo zou kunnen noemen bij gebrek aan een betere naam. Het is ook niet bepaald een bedehuis zoals men dat op aarde zou zien. We houden er geen diensten. Wanneer we daar bijeenkomen om die grote bezoekers te ontmoeten, duurt de hele samenkomst nooit erg lang. Hun bezoeken duren in de regel kort, ofschoon we een poosje voordat ze aankomen natuurlijk al prettig zitten, en ook blijven we nog even na hun vertrek. Maar hoe kort de hele gang van zaken ook mag zijn, al wat noodzakelijk is wordt in die korte tijd volbracht. Er wordt geen tijd verspild aan 'bijzaken' of aan nutteloze rituelen! De heldere lichtbundel die je op de koepel ziet neerdalen is daar altijd".

"Het moet wel een ontzettend sterk licht zijn als je het in dit heldere daglicht kunt zien".

"Het is een krachtig licht, daar hoef je niet aan te twijfelen, en gezien de bron waar het vandaan komt is dat geen wonder. Het komt uit de grootste Bron van alle, beste Roger. Toch is het licht zelf niet verblindend, hè?"

"Toen we voor de eerste keer met jou over een stad praatten, verwachtte je toch nauwelijks iets zoals dit, nietwaar, Roger?" vroeg Ruth, "ofschoon dat eigenlijk een gekke vraag is", voegde ze eraan toe, "want je verwachtte niets bijzonders - zoals zoveel mensen".

"Ik weet niet wat ik werkelijk verwachtte. Ik denk dat ik iets in gedachten had wat te vergelijken is met een aardse stad".

"Het geheim is dat we hier veel eenvoudiger zijn dan de aarde ooit kan zijn - tenzij de aarde haar manier van leven radicaal verandert. Denk je eens in, Roger, die ontelbare dingen die we hier niet nodig hebben. Op

een stil ogenblik zou je een lijst, zo dik als de catalogus van een warenhuis kunnen samenstellen, met verbruiksartikelen die voor het leven in de geestelijke wereld niet nodig zijn!

Denk eens na. Begin met de huishoudelijke apparaten in huis. Eten bijvoorbeeld. We hebben geen eten nodig, dus dat betekent het uitschakelen van een enorme industrie die al de verschillende afdelingen van eten en drinken omvat, en al het vaatwerk en keukengerei om het klaar te maken, te koken en op te dienen. Onze kleren worden verschaft door de werking van een natuurwet - nog een kolossale industrie die overbodig is.

Het transportsysteem heb je hier al gezien!"

"Schitterend door afwezigheid".

"Nou en of".

"Denk dan eens aan al die vakken en beroepen die geen tegenhanger of equivalent in deze landen hebben".

"Begrafenisondernemers bijvoorbeeld", opperde Roger lachend.

"Of politici", voegde Ruth eraan toe.

"Vergeet de priesters en de dominees - zelfs de bisschoppen niet", zei ik. "Misschien is het wel goed niet te specifiek te worden. De begrafenisondernemers zijn hier veel plezieriger aan het werk, en de politici veel nuttiger!"

"Zoals je kunt zien, Roger, zijn hier geen winkels", duidde Ruth aan, "want er is geen enkel soort handel".

"Wat doe je dan als je iets wilt hebben?"

"Zoals wat...?"

"Nou...". Hij dacht even na. "Ik schijn nergens aan te kunnen denken", besloot hij, meer verbaasd over zichzelf dan over Ruth en mij. We moesten lachen.

"Dat is nogal raar, vind je niet, Roger? Je schijnt niets te wensen te hebben. De kleren die je draagt zijn de kleren waarmee je hier aankwam. Tussen twee haakjes, wanneer je vindt dat je het graag zou willen veranderen in je eigenlijke geestelijke kleren, kun je dat meteen doen. Zoals je nu bent uitgedost weet iedereen dat je een nieuw aangekomene bent. Als je er wilt uitzien als een 'geroutineerde inwoner', net als Ruth en ik, hoef je het oude maar weg te doen en het nieuwe aan te doen. Dus is er op z'n minst iets dat je zou kunnen wensen - geestelijke kleren voor de verandering".

"Als er geen winkels of kleermakers zijn, wat doen we dan?"

"Niets, of hoogstens heel weinig. Zou je graag die oude stijl van kleding willen afdanken, Roger?"

"Heel graag".

"Doe dat dan, beste jongen".

"Ja, maar hoe?"

"Ik ben bang dat we je niet kunnen vertellen hoe het gebeurt, maar kijk eens naar jezelf, Roger. Je hebt steeds voor je uit gekeken. Kijk nu even wat dichterbij".

Dat deed de jongen en hij verbaasde zich toen hij ontdekte dat zijn oude aardse kostuum was vervangen door heldere geestkleding, in volstrekte harmonie met de omgeving. Ruth en ik deden hetzelfde, en voor de eerste keer zag Roger ons in geestelijke kledij.

"Roger, nu kun je zien hoe we er uit hadden gezien in jouw slaapkamer als we onze vroegere aardse kleding niet hadden aangedaan. Je had er bang van kunnen worden".

"Dat weet ik wel zeker", zei hij. Hij tilde een plooi van zijn gewaad op en onderzocht het nauwkeurig, en merkte op dat het niet door menselijke handen gemaakt scheen te zijn.

"Nee, Roger; er waren geen handen nodig bij het scheppen van deze kleding, maar Ruth en ik moeten je eerlijk vertellen dat we niet weten welk natuurlijk proces in werking treedt als ze gemaakt worden. Er zijn vele dingen die we eerst dienen te weten, en dus nemen we de dingen zoals we ze tegenkomen. Probeerde jij, toen je nog op aarde was, elk sterfelijk ding dat je in het leven tegenkwam, te analyseren, en probeerde je er ook achter te komen hoe het was vervaardigd, en nog honderden andere redenen en oorzaken waarom het bestond? Ik weet zeker van niet; dat deden Ruth en ik ook niet. Er is geen reden waarom we hier een minutieus onderzoek zouden instellen naar het bestaan van de vele dingen die deel van ons echte leven uitmaken. Het is nog maar de vraag of we er beter van zouden worden als we het wisten.

Onze geestelijke kleding vormt toch een klasse apart. Zie je dat grote gebouw een beetje rechts van ons? Dat wordt de zaal van de geweven stoffen genoemd. Daar kun je duizenden van de wonderlijkste materialen en geweven stoffen onderzoeken, waarvan sommige de stoffen voorstellen die op aarde waren - alle delen van de aarde - gedurende de loop van honderden jaren. Andere zijn soorten materiaal dat alleen eigen is aan de geestenwereld, zowel naar ontwerp als naar structuur.

Je hebt de wandtapijten wel gezien die aan de muren in ons huis hangen. Ze werden door Ruth zelf vervaardigd in de zaal van de geweven stoffen. Toen ons die zaal voor de eerste keer werd getoond, zag Ruth tal van gelukkige mensen die tapijten aan het weven waren, en ze werd onmiddellijk gegrepen door hetzelfde idee. Sinds die tijd is ze een expert in de kunst geworden, zoals je thuis hebt gezien".

"Dat betekende niets", zei Ruth; "jij had hetzelfde kunnen doen,

Roger, als je er zin in had gehad. Dat is een van de voornaamste functies van die plaatsen, je te leren om allerlei dingen deskundig te doen".

"De zaal van de geweven stoffen kan je niet van geestelijke kleding voorzien, Roger", zei ik.

"Het maakt dat ik me verschrikkelijk onwetend voel om al die zalen volgestopt met kennis te zien".

"Dat is niet nodig, beste jongen. Men kan tenslotte vrijwel dezelfde emotie ervaren als men vlakbij een paar dozijn delen van een encyclopedie staat, als het daarop neerkomt. We worden nu eenmaal niet geboren met een enorme hoeveelheid kennis als het ware bij de hand. Ruth en ik dachten er net zo over toen men ons al deze wonderen van kennis liet zien; en dat is met ieder ander zo. We zitten allemaal in hetzelfde schuitje, Roger, dus kunnen we allemaal met elkaar prettig onwetend zijn!"

"Ik moet zeggen dat de mensen er niet van ondersteboven zijn".

"Deze zalen van kennis zijn voornamelijk gewijd aan wat men op aarde de kunsten noemt", legde ik uit, "daarmee bedoel ik schilderen, muziek, literatuur enz. Daar wordt grote nadruk op gelegd. Er zijn natuurlijk vele anderen. Op aarde worden de kunsten eerder als toevoegsels voor het leven dan als noodzakelijkheden beschouwd. Ze zouden het zonder kunnen doen, ofschoon de aarde dan saaier zou zijn dan ze al is. Hier zijn ze essentieel en krijgen ze ruim baan. Om te beginnen, zonder al die bedrijvigheden die we zo even probeerden op te sommen bestaat er een overeenkomstige vrijheid voor andere en veel leukere bezigheden.

Er is één ding, Roger, dat je hier niet zult tegenkomen in de schone kunsten, en dat zijn muzikale wangedrochten of walgelijke kunstuitingen die moeten doorgaan voor meesterwerken. Ze werden er niet uitgegooid - ze zijn nooit toegelaten en dat zal ook nooit gebeuren. Hier geen bedotterijen, Roger. 'Laat alle valse schijn varen, gij die hier binnentreedt'".

"Wat moet iemand doen om in een van deze zalen te worden aangenomen, Monseigneur?"

"Nou, je wandelt de voordeur binnen en je zult zonder twijfel worden toegelaten. Je wordt met de grootste hartelijkheid verwelkomd en aan de studie gezet die het meest bij je in de smaak valt. Zo ongeveer begon Ruth ook met haar tapijtweverij. Ze vroeg of ze met de anderen mee mocht doen om de kunst te leren, en dat kon op staande voet, zonder wat voor formaliteiten dan ook".

"En ik ben in mijn leven nog nooit zo gelukkig geweest", bracht Ruth ertussenin. "Alleraardigste mensen, geduldig en vriendelijk, speciaal als je twee linkerhanden hebt, zoals ik toen ik begon. Monseigneur heeft een enorme hoeveelheid tijd besteed aan het grasduinen in de boeken in de hoofdbibliotheek. Dat is een vreselijke

plaats als je er eenmaal in geïnteresseerd bent. Er zijn daar miljoenen boeken over ieder onderwerp onder de zon. Heb je ooit geprobeerd iets op te zoeken in een encyclopedie, Roger, vooral een met mooie illustraties?"

"Ja, nogal; een hopeloze zaak, je blijft overal hangen onderweg".

"Dan kun je je wel voorstellen hoe het in die bibliotheek gaat. Als Monseigneur ooit als vermist zou worden aangegeven in deze omgeving, is dat de eerste plaats waar een opsporingsploeg op af zou gaan".

"Laten we er wat meer naar toegaan en een paar van die gebouwen bekijken", stelde ik voor.

"Mogen we naar binnen als we dat willen?"

"Precies zoals we willen, Roger. Geen vergunningen nodig, geen openings- en sluitingstijden, want ze zijn de hele dag open - en dat is geen probleem omdat we geen nacht hebben!"

"Zijn dezelfde mensen dan altijd in dienst?"

"Och, welnee; dat zou eruitzien als eeuwig werk in plaats van 'eeuwige rust'. Je zou naar waarheid kunnen zeggen dat het werk eeuwig is, maar dezelfde mensen doen dat niet in een eeuwig opeenvolging zonder persoonlijke vrijstelling. We hebben geen indeling van nacht en dag, maar het werk wordt zorgvuldig verdeeld over het personeel, zodat ze hun perioden van afwisseling en ontspanning kunnen krijgen, en iedereen is volkomen tevreden".

Roger merkte op dat de gebouwen niet hoog waren, te oordelen naar de gebruikelijke aardse standaard.

"Nou, nee; twee verdiepingen van gemiddelde hoogte zijn hier voldoende, aangezien er geen problemen als ruimtebeperkingen zijn. Wij hoeven niet in de hoogte te bouwen; we hebben een onbeperkte ruimte om ons uit te breiden en je moet toegeven dat het resultaat uitstekend is".

Roger drukte zijn grenzeloze verrukking uit over de schoonheid en charme van de hele schepping met haar ruime doorgangen van prachtig gras, de vele bloembedden en bomen, de vijvers met kristalhelder water die voor een voortreffelijke omlijsting zorgden voor de vele mooie gebouwen die de stad bevatte.

"Komt het je niet vreemd voor, Roger, dat al deze schoonheid, deze schoonheid van de hoogste graad, bespot zou moeten worden door zoveel ongeleerden op de aarde? Vervalt de aarde niet tot iets onbeduidends, naast al deze pracht? Toch beschouwt een groot aantal aardse mensen hun wereld als de wereld, waardoor alles wordt beoordeeld, getaxeerd of gewaardeerd. De rokerige, vieze steden en plaatsen van de aarde worden als maatstaf gebruikt, en deze lieflijke stad wordt door hen bejegend met iets dat wel minachting schijnt te zijn,

als het al geen spot is".

Ruth en ik wezen op de doeleinden waaraan de verschillende zalen waren gewijd en tenslotte uitte Roger de wens om in de zaal van de technische wetenschappen te gaan kijken, waar ook chemisch onderzoek bij inbegrepen was. We gingen naar binnen en werden begroet door de man die 'de leiding' heeft over de talloze activiteiten die daar voortdurend plaatshebben.

"Nee maar, Monseigneur, en Ruth ook", zei hij. "Dat is een genoeg; we hebben jullie al een poos niet gezien. Wat kan ik voor jullie doen?"

Ik verklaarde onze boodschap en stelde Roger aan hem voor.

"Natuurlijk ben je naar de juiste plaats gekomen, mijn beste vriend".

We glimlachten om deze kleine scherts, omdat het bijna traditie was geworden dat degene die de leiding over elk van deze grote zalen heeft, in dergelijke omstandigheden precies hetzelfde zal zeggen - een gerechtvaardigde trots!

Misschien is deze zaal van techniek en chemie van alle zalen van kennis wel het meest nauw betrokken bij de aarde, aangezien hier zoveel van de aardse technische en chemische ontdekkingen hun oorsprong vinden. Vele nieuwe substanties die in de geestelijke wereld zijn uitgevonden, worden vervolgens overgebracht op de mensen van de aarde, tot voordeel van allen.

Terwijl we van vertrek naar vertrek liepen konden we de scheikundigen en hun assistenten zien experimenteren met een verscheidenheid aan substanties die, wanneer ze worden gecombineerd, een geheel nieuw product vormen dat precies aan zijn doeleinden beantwoordt. Men toonde ons hoe, door synthese, exacte replica's werden samengesteld, aangezien het hoe dan ook nutteloos zou zijn een nieuwe substantie van geestelijke materialen uit te vinden die geen enkele toepassing kon vinden - of zou kunnen vinden - voor gebruik op de aarde. De wetenschapper op aarde moet aardse materialen gebruiken, en de wetenschapper in de geestenwereld moet daarom met een precies duplicaat werken.

Onze gids vertelde ons dat het zo vaak gebeurt dat een kleine hint aan een aardse geleerde voldoende is om hem op het spoor te zetten van een tiental andere ontdekkingen. Alles waarmee de geleerden hier zich bezighouden is de eerste ontdekking, en in de meeste gevallen zal de rest wel volgen.

Hier waren ook nieuwe substanties die gebruikt konden worden als bouwmaterialen voor huizen of grote gebouwen, en voor vele andere soorten constructiebouw. Nieuwe verbindingen bevonden zich in het proces van vervaardiging en zouden uiteindelijk worden herleid tot allerlei

soorten stoffen, lichte en zware, voor persoonlijke kleding bijvoorbeeld, of voor stoffering in woningen.

In de mechanische afdelingen werden oude principes toegepast in nieuwe richtingen, om uit te monden in betere, veiligere en geriefelijkere transportmiddelen, met een groter gemak.

Vele uitvindingen zagen we, van alle soorten, vanaf het eenvoudige toestel voor huiselijk gebruik tot de grote machine die bij het een of andere industriële proces kon worden gebruikt.

Het leven op aarde is veel te ingewikkeld geworden en de mensen besteden veel te veel tijd aan een zuiver materialistisch streven, gewoonlijk met uitsluiting van het spirituele. Het leven op aarde moet op den duur dus eenvoudiger worden, en zodoende zal het genietbaarder worden.

De geestelijke wereld heeft veel om naar de aarde te zenden teneinde dit doel te bereiken. Maar de aardse wereld dient eerst zichzelf goed op een rijtje te zetten. Van het grootste belang is dat de aardse mensen de oorlog moeten uitbannen, dat ze moeten leren om niet datgene wat voor vreedzame doeleinden werd doorgegeven te bestemmen voor kwaadaardige doeleinden. Uit dit laatste komt rampspoed voort; in het eerste zit geluk.

Het is aan de mens zelf om te kiezen.

VIII WIJ BEZOEKEN EEN 'KERK'

We hadden de stad verlaten en wandelden langs de rand van een bos toen Roger, in de verte wijzend, zei: "Dat lijkt merkwaardig veel op een kerk". "Het is ook een kerk", zei Ruth, "in zekere zin".

"Zou je er naartoe willen gaan om eens te kijken?" vroeg ik, en toen Roger bevestigend antwoordde sloegen we die richting in.

De bewuste 'kerk' bezat helemaal het uiterlijk van zijn bekende landelijke tegenhanger op de aarde, behalve natuurlijk de ouderdom. Hij had een antieke vorm zonder de gevolgen van de tand des tijds te vertonen, en er bestond nu voor ons geen aanleiding om de jongen te vertellen dat fysiek verval, teweeggebracht door de elementen en het voorbijgaan van de jaren, een omstandigheid was die in de geestelijke wereld niet voorkwam, en dat, ofschoon een bouwwerk eruit kon zien of het gisteren pas werd opgetrokken, het er misschien wel honderden jaren kon hebben gestaan.

De 'kerk' die we nu bezochten was geen uitzondering op de regel. Eigenlijk geloof ik niet dat er in de geestelijke wereld wat voor

uitzonderingen dan ook zijn die een zogenaamde regel zouden aantonen! Er waren echter andere kenmerken aan deze kerk, die Roger misschien voorbijgelopen zou zijn zonder zich alle verwickelingen te realiseren en toen we dus dichterbij waren gekomen, vroegen we hem of hij er iets ongewoons aan kon zien.

De jongen bezat een heel scherp oog en was al snel op de hoogte van de voornaamste kenmerken.

"Ja", merkte hij op, "de 'kerk' ziet er van buiten wel vertrouwd uit, maar de omgeving is zo ongewoon dat het de 'kerk' zelf er bijna anders doet uitzien".

"Goed zo Roger", zei ik. "Je bent nog maar pas van de aarde gekomen en dus zitten de aardse dingen als het ware nog vers in je geheugen. Jij kunt zuiverder vergelijkingen maken.

De 'kerk' die je hier ziet is een compleet bewijs van wat men op aarde zou kunnen doen, als er maar een poging gedaan zou worden, om de kerken daar voor wat betreft de buitenkant tot voorwerpen van ware schoonheid te maken. Het geheel, inclusief de inrichting zelf, werd gebouwd om precies aan te geven wat men, zelfs in een beperkte ruimte, kan doen. Zoals je kunt zien is het terrein rond het gebouw ruim, maar desondanks is het nog niet in zijn volle omvang benut, teneinde zoveel mogelijk de gebruikelijke toestanden als op de aarde, waar de ruimte gewoonlijk wat beperkt is, in stand te houden".

Terwijl we dichterbij kwamen konden we een lage stenen muur zien die onregelmatig rond het terrein van de kerk liep, als imitatie van een aardse situatie waar de rechten van andere percelen zich opdringen. De muur zag er keurig netjes uit zonder te gewoon en oninteressant te zijn. We gingen door een overdekte ingang en wandelden over een ruim pad dat van een gemengde substantie gemaakt was, om het het uiterlijk van asfalt te geven, want gezien vanuit zuiver praktisch nut zou een pad van gras al gauw worden 'kaalgelopen' door de vele voetstappen, en onze reproductie moest exact zijn.

Omdat de bloemen in deze landen voortdurend in bloei staan, hadden we noodgedwongen een compromis moeten sluiten tussen wat er in het algemeen in de zomer en in de winter verschijnt. Daarom waren er vele altijd groene bomen en struiken geplaatst, en de bloemen waren zo geplant dat tuinbouwkundige anachronismen werden vermeden voor zover het ieder bed betrof. Sommige bloembedden waren leeg gelaten om de strenge winter voor te stellen, wanneer er weinig of geen bloeiende dingen buitenshuis mogelijk zijn.

Langs één zijde van het terrein stroomde een beekje, zorgvuldig beperkt tot een rechte loop, en de oorsprong ervan was een kleine waterval, terwijl er langs de oevers van de beek zelf bloemen stonden. Hier en daar lagen lelievijvers, terwijl het geheel werd omringd door vele mooie bomen. In je verbeelding zou je dus de grote mogelijkheden van

zo'n manier van inrichten op de aarde kunnen zien, daarbij volledig rekening houdend met de oneindig grotere schoonheid van een duplicaat in de geestelijke wereld. Zo'n plan en de vervulling ervan zijn hier aanwezig en zouden op aarde kunnen worden nagestreefd door het verwijderen van de onooglijke en onnodige begraafplaatsen, die zo vaak rond de kerkgebouwen worden aangetroffen en ook zo vaak niets anders dan een wildernis van onkruid en verwaarlozing zijn.

Roger merkte meteen de afwezigheid van een begraafplaats op - waaraan op aarde zoveel belang wordt gehecht - en ook kon hij niet zoiets als een mededelingenbord ontdekken.

"Ruth vertelde je dat er een verschil was, weet je nog, Roger. Er zijn verschillen zowel van binnen als van buiten. In werkelijkheid is dit alleen maar in naam en uiterlijk een kerk; een voorbeeld van wat er gedaan zou kunnen worden als de aardse mensen er zin in zouden hebben een paar veranderingen tot stand te brengen. Het is alleen maar de buitenkant, de omgeving die we als voorbeeld opvoeren, want dit is geen 'bedehuis' in de aardse zin. Met andere woorden, er worden hier geen diensten gehouden, ofschoon hetgeen er binnen plaatsheeft werkelijk meer van waarde is dan hetgeen er onafgebroken omgaat in zoveel van de aardse kerken. Toch zullen we maar niet doorgaan op deze gedachtegang... Laten we naar binnen gaan".

Er bleken geen mensen in het gebouw aanwezig te zijn toen we binnenkwamen. Het was een behoorlijk groot bouwwerk, gebouwd in de geest van een 'parochiekerk', en aangezien het geen kerk in de strikte betekenis van het woord was, was er veel, dat anders in het oog lopend zou zijn geweest, niet aanwezig: het doopvont en de preekstoel bijvoorbeeld. Maar wat Roger bijzonder trof was het ontbreken van een hoogaltaar.

De plaats van het hoogaltaar was dezelfde, met de gebruikelijke hoge treden, die via een reeks 'hogere graden' naar het hoogste leidden, een grote ruimte waarin een aantal mooie stoelen stond; de voornaamste daarvan was in het midden geplaatst en iets sierlijker uitgevoerd dan zijn maten. Daarboven bevond zich een prachtig lancetboogvenster met daarin voortreffelijk gekleurd glas in lood. In plaats van de bekende religieuze afbeeldingen gaf het raam een voorstelling van aangenaam rustieke tafereelen zoals men ziet afgebeeld op tapijten en dergelijke.

Aan de muur direct boven de zetels waren twee naast elkaar geplaatste opschriften, uitgevoerd in mozaïek. Rogers aandacht werd er onmiddellijk op gevestigd en zich tot mij richtend vroeg hij: "Waarom vallen die twee lichtbundels op die teksten?"

"Ze vallen er niet op, Roger, ze gaan ervan uit en naar boven".

De jongen las de Latijnse inscriptie hardop voor: 'Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonae voluntatis'.

(Ere zij God in de hoge, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen - vert.)

"Juist, Roger, maar als je me niet kwalijk wilt nemen, je uitspraak van het Latijn is ontstellend!"

"Zo werd het me geleerd", lachte hij.

"Natuurlijk, beste kerel, mij ook, in het begin. Dat is weer een voorbeeld van die afschuwelijke cultus op aarde, waarvan de regel luidt: kies indien mogelijk altijd voor het lelijke!"

"Och kom, Monseigneur; 't is niet allemaal zo slecht als dat".

"Niet zo ver uit de buurt dan. Je weet wat die woorden betekenen - zo niet, dan werden ze ten gerieve van jou vertaald: 'Ere zij God in de hoge, en vrede op aarde voor de mensen van goede wil'. Let op dat laatste, Roger. Anders dan wat je misschien op aarde gewend was. 't Is een betere vertaling, omdat het zoveel meer betekent. Vrede, beste jongen, zal nooit komen voor de mensen op aarde zonder dat er eerst goede wil aanwezig is. Als er universeel goede wil bestond, zou er universeel vrede zijn. Als er iemand aan twijfelt, laat hij het dan proberen.

Het licht dat je daar ziet zou beide kanten op kunnen gaan, maar toevallig gaat het omhoog. Het kwam op die manier tot stand. Dit hele gebouw met zijn tuinen werd oorspronkelijk opgericht door de mensen die hier in de buurt woonden om te dienen als een aangename plek voor de ontvangst van de talloze leraren enz., die van tijd tot tijd uit de hogere sferen komen om ons op een heleboel manieren te helpen. Vandaar die zetels, waar normaal de altaarsteen zou staan. De voornaamste bezoeker zal in de middelste zetel gaan zitten, zoals je al vermoedde, terwijl de andere kunnen worden gebruikt door degenen die met hem meekomen.

Kijk eens in het rond, en wat zie je dan; of liever gezegd, wat zie je niet?"

Roger keek om zich heen: "Geen gedenktekens aan de muren", somde hij op, "geen religieuze afbeeldingen, geen psalmbord, geen kandelaars of andere versierselen. 't Is in feite alleen maar de lege huls van een kerk, maar met gemakkelijke stoelen in plaats van harde kerkbanken".

De zijramen waren ook van gekleurd glas, en de lichtstralen die er van beide kanten doorheen vielen brachten de teerste regenboogtinten teweeg die samenvielen en zich vermengden.

"De twee teksten die je daar ziet, werden er aangebracht op uitdrukkelijke wens van de mensen die verantwoordelijk waren voor het hele gebouw. Net als alle anderen hier hebben zij een gezonde afschuw van oorlog, de meest verfoeilijke gesel die ooit de mensen van de aarde kon aanranden. Dus trachtten ze een manier te bedenken waardoor ze hun algemene bezorgdheid konden tonen, en tenslotte kwamen ze op

het idee om dat bekende citaat te nemen en het op de muren af te beelden, recht achter en boven de hoge bezoekers wanneer die daar zitten, en in het volle gezicht van iedere persoon, zodra die binnenkomt. Ze hebben het in mozaïek uitgevoerd, heel gracieus in die heldere kleuren, zoals je kunt zien, en het door hun gedachten tot een duurzaam gebed gemaakt. Dat is wat je ziet opstijgen in dat licht, en het mag nooit zwak of krachteloos worden. Je zult het altijd helder en krachtig aantreffen. Een oneindig kleine druppel, beste kerel, in een enorme oceaan van goede gedachten; krachtig genoeg op zijn manier, hoewel niet krachtig genoeg om de oorlog te doen ophouden of te voorkomen.

Je zult nu wel hebben gezien, Roger, dat in deze landen niets ongedaan wordt gelaten louter en alleen door het niet te proberen. Wat de uitkomst van een of andere onderneming ook mag zijn, hoe uitzichtloos het eruit kan zien vanaf het begin, toch zal er een poging worden gedaan. Wij kennen onze mislukkingen, en we kennen ook onze successen. Oorlog, mijn jongen, is een omvangrijk en geen vrolijk onderwerp, speciaal niet voor jou die ondervinding opdoet van de genoegens van de geestelijke wereld. Ruth en ik willen je niet neerslachtig maken".

"Dat gebeurt echt niet, Monseigneur; ik wil graag alles weten, zelfs als het niet zo plezierig is".

Aan het 'west'-einde van het gebouw was een diep portaal waarop een groot orgel rustte. Het instrument was niet van een geavanceerd ontwerp of vooruitstrevende constructie, en de pijpen waren volgens hun gebruikelijke volgorde gerangschikt.

"Een aardig instrument, Roger. Het staat iedereen die dat wil vrij om erop te spelen. Kom mee naar boven en bekijk het, en misschien wil Ruth een melodietje voor ons spelen".

We klommen de trap op en kwamen op een breed balkon terecht.

"Er zal hier wel geen elektriciteit zijn, dus wil je dat ik voor je pomp, Ruth?" stelde Roger voor.

"Dat hoeft niet, maar bedankt hoor", zei Ruth. "Je hebt gelijk dat we geen elektriciteit hebben. We hebben iets veel beters".

Ze wees naar een doosvormige vergaarbak op de vloer, een eindje van het orgel vandaan.

Ze zei: "Daarin zit al wat we nodig hebben. Het enige wat ik hoeft te doen is die kleine machine aan de gang te brengen, en de lucht wordt door de koker naar het instrument gestuurd".

"Ja, maar waardoor gaat de machine lopen?"

"Gedachte, Roger, gedachte; dat 's alles", antwoordde Ruth glimlachend. "Weet je, je hebt nog maar nauwelijks enig idee wat de gedachte werkelijk kan doen".

"Ja, dat begin ik me te realiseren!"

Ruth zette zich aan het klavier en speelde een stukje dat speciaal voor haar door een van onze meester-musici-vrienden was gecomponeerd - een licht, vrolijk werkje, meer in de trant van een scherzo. Toen de laatste noot had geklonken, stapte Ruth van de orgelbank, pakte Roger bij de arm en zei: "Kom nu eens mee en kijk wat we gedaan hebben".

We verlieten het gebouw, en toen hij Ruth en mij in de hoogte boven het dak zag kijken, deed Roger dat ook en was verbaasd om hoog boven het gebouw een enorme bol als een zeepbel te zien, die zachtjes rond zijn as draaide. De kleuren ervan, zacht blauw en rozerood, weefden zich dooreen zonder hun eigenheid te verliezen.

"We moeten wat verder weg gaan staan", zei ik, "dan kan Roger het hele effect zien. We staan er nu teveel onder".

We begaven ons naar een plek op ongeveer vierhonderd meter afstand, waar de totale uitwerking kolossaal was. Voor Roger was het enigszins ontzagwekkend om deze ogenschijnlijk breekbare vorm 'zonder zichtbare steun' in de lucht te zien hangen.

"Alle muziek brengt een of andere vorm teweeg wanneer het wordt uitgevoerd, Roger", zei Ruth, "het maakt niet uit op wat voor instrument er wordt gespeeld, maar als ik dat stuk op de piano had gespeeld zouden we niet zo'n grote als die daar hebben gekregen. Maar we zouden een vorm hebben gekregen; misschien niet zo lieflijk. Ik heb dat stuk nog nooit op de piano gespeeld, dus kan ik niet zeggen wat er precies gebeurd zou zijn. Het werd voor het orgel geschreven, waarmee je een voldoende volume en een verscheidenheid aan tonale effecten kunt verkrijgen. 't Is heel mooi, nietwaar?"

"Weet je, Ruth", zei Roger, "dat het nog angstaanjagender is dan alles wat ik tot nu toe heb gezien, ofschoon angstaanjagend niet is wat ik eigenlijk bedoel".

"Nee beste knul, dat weet ik. Ik denk dat ontzagwekkend de juiste uitdrukking is - het is een eigenaardige emotie, hoe men het ook noemt. Ruth en ik voelden allebei hetzelfde toen we het voor het eerst meemaakten, en zelfs nu zijn we er nog niet helemaal bovenuit gegroeid. Ik geloof ook niet dat dat ooit zo ver zal komen. Ik hoop van niet. Als we er niet meer in slaagden te reageren, zou er ergens iets fout zitten, en het zou niet de fout van de muziek zijn. Nee, daar is geen twijfel aan; we zullen altijd een diepe emotie voelen waar we ook muziek horen en zien die geschreven is door zulke meesters als we hier hebben, en zij zijn meesters, Roger".

De knaap keek naar Ruth met iets van een diepe bewondering, een soort 'heldinnenverering' zou men zeggen, omdat ze in staat was

zo'n merkwaardige prestatie te volbrengen. Ruth, van haar kant, vond het leuk en was niet weinig geroerd door de warme gevoelens van de jongen, maar ze haastte zich alle verdiensten voor haarzelf af te wimpelen.

"Wat ik deed betekent niets, Roger. Iedereen die kan spelen kan hetzelfde resultaat teweegbrengen. Een mechanisch instrument zou het kunnen doen, maar geen enkel mechanisch instrument zou de muziek kunnen componeren - daar moet de eer heen, naar de componist".

"Hoorde ik je zeggen dat een meester-musicus dat stuk speciaal voor jou schreef?"

"Dat is helemaal juist, Roger. Weer een verrassing? Dat zou eigenlijk niet moeten, weet je, want als je eraan gaat denken dan moeten al die beroemde componisten die gestorven zijn, toch ergens zijn gebleven, nietwaar?"

"Ja natuurlijk, dat is raar - daar heb ik nooit aan gedacht".

"Aha", merkte ik op, "ik denk dat dat komt omdat de meeste mensen een componist maar als half menselijk beschouwen, of zelfs dat nog niet. Daarom waren zovele van hen half verhongerd toen ze nog op aarde leefden. Toen ze eenmaal weg waren, werden de mensen opeens aan hen herinnerd en richtten standbeelden en monumenten voor hen op, en werden hun werken plotseling heel waardevol. De zaken zijn nu een beetje beter op de aarde, en een componist hoeft niet echt te verhongeren, maar als hij een paar werkelijk goeie dingen heeft geschreven, zullen ze veel waardevoller zijn na zijn dood. Op dit ogenblik vallen de aardse genieën op door hun afwezigheid. De echte genieën bevinden zich allemaal hier. Je hebt, op dit moment, een voorbeeld gekregen van een echt genie. Zelfs zonder in staat te zijn dat stuk te bekijken, is het een genoegen er alleen maar naar te luisteren".

"Hoe lang zal die bol daar blijven?" vroeg Roger.

"Normaal gesproken zou hij na een poosje vervagen", vertelde Ruth hem, "maar Monseigneur en ik voegden onze gedachten samen om hem met een beetje meer duurzaamheid op te laden zodat je hem in al zijn glorie kon zien. Wanneer er orkestrale of andere werken zijn die elkaar snel opvolgen en de vormen blijven te lang bestaan, dan zouden ze allemaal in een mengelmoes door elkaar opstijgen, en zou hun vorm verloren gaan".

IX EEN KWESTIE VAN LEEFTIJD

Er is één ding waar ik niets van begrijp", verklaarde Roger.

"Alleen maar één ding?" betwijfelde ik. De jongen is zo goedgehartig dat hij zich niet stoort aan onze onschuldige voor-de-gek-houderij.

We waren naar ons huis teruggekeerd na ons bezoek aan de 'kerk' en Ruth's korte orgelrecital, en nu zaten we gezellig in de benedenkamer waar Roger voor de eerste keer iets van de geestenwereld zag.

"Waar begrijp je niets van, beste kerel? Zet de zaak uiteen, zoals de juristen zeggen, en misschien kan Ruth of ik wat licht op de kwestie werpen".

"'t Gaat hierom: hoe komt het dat iedereen er zo jong uitziet? Ik heb nergens oude mensen gezien".

"O ja, dat heb je wel, Roger, maar natuurlijk niet op de manier die jij bedoelt".

"Als ik te persoonlijk word, Monseigneur, zeg me dan dat ik me met m'n eigen zaken moet bemoeien, maar hoe oud bent u eigenlijk?"

"Je hoeft niet bang te zijn te persoonlijk te worden in die kwestie van leeftijden, beste jongen. We zijn er hier volstrekt niet overgevoelig voor. Zelfs Ruth zit er niet mee als je zo'n vraag zou stellen, want zoals je wel zult weten is het vrouwvolk op aarde soms een beetje gevoelig wat dit onderwerp betreft! Maar hier kan het niemand schelen, omdat men ophoudt met er veel aan te denken. Toch zit er een interessante kant aan, zeker voor mensen zoals jij en ik, Roger - en Ruth ook - die de dingen graag een beetje willen onderzoeken.

Nou dan, wat mijn leeftijd betreft. Toen ik hier aankwam was ik drieënveertig, en ik ben hier nu zevenendertig jaar - dat weet ik omdat ik een levendige belangstelling heb in de oude aarde, en dus heb ik het verloop van de tijd in het oog gehouden. Een eenvoudige rekensom dus, en je hebt het antwoord".

"Goeie genade", riep de jongen uit. "Dan bent u tachtig!"

"Precies - een jonge man van tachtig!"

"Maar daar ziet u helemaal niet naar uit".

"Dat hoop ik ook niet. In werkelijkheid zie ik er nauwelijks anders uit dan ik scheen te zijn toen ik hier aankwam. Een paar veranderingen ten goede misschien, maar verder niets".

"En hoe oud zou je zeggen dat ik ben, Roger?" vroeg Ruth.

"Voorzichtig Roger", kwam ik tussenbeide, maar hij waagde het niet een gok te doen.

"Als je honderd had gezegd zou het me volstrekt niet van streek hebben gemaakt. Maar dat ben ik nog niet. Houd het op ongeveer tweeënzestig en dan zit je goed".

"Je ziet er geen minuutje ouder uit dan zowat vijftig", antwoordde Roger.

"Zo oud was ik net toen ik hier kwam".

"Hoe oud moet ik er dan volgens aardse leeftijd wel niet uitzien?"

"Nauwelijks ouder dan een onnozele hals", lachte Ruth. "Nee Roger, jij ziet er net eender uit als je er op aarde uitzag wat leeftijd betreft. Naar gezondheid natuurlijk veel en veel anders, in ieder geval anders dan die laatste paar dagen. Arme schat, je was toen een heel zieke Roger, maar dat kun je nu niet meer vergelijken. Je moeder zou nu het joch in je zien zoals ze je gekend heeft".

"Je ziet nu hoe het is", zei ik, "in de geestelijke wereld telt de leeftijd in jaren niet. Wat er gebeurt, is dat de periode die bekend staat als de bloeitijd van het leven de normale en duurzame leeftijd is. Als je hier voor die tijd aankomt, zoals jij en vele anderen, zelfs hele kleine kinderen, dan ga je geleidelijk aan verder naar die bloeitijd, en zo blijf je. Als je hier zou komen nadat je dat bereikt hebt - je kunt er misschien ver voorbij zijn tot in de tachtig en hoger - dan ga je terug, je keert terug tot de bloeitijd van het leven. Met andere woorden, je wordt jonger".

"Dat lijkt me een gaaf idee".

"Het is een gaaf idee, want hier zijn dan ook alle ideeën gaaf".

We lachten tegelijk om onze eigen minzame goedkeuring van de geestelijke wereld.

"Maar toch, Roger", ging ik verder, "al maken we ook grapjes, de wet die dit tot stand brengt is rechtvaardig, en dat is wat jij werkelijk bedoelde. De wet is in ieder opzicht rechtvaardig: voor degenen die de voorgeschreven tijdsspanne op aarde zijn gepasseerd en voor degenen die haar in de vroege of zeer vroege kindsheid hebben verlaten, of wanneer zij van jouw of Ruth's leeftijd waren - en die van mij eigenlijk ook, als het erop aankomt.

Maar ik zal je één ding zeggen: je zult het buitengewoon moeilijk vinden om iemands juiste leeftijd te raden, dat wil zeggen, hoe lang ze in de geestelijke wereld zijn, met daarbij de weinige jaren die ze op de aarde leefden.

Hoe langer je in deze landen hebt geleefd, des te korter schijnt de aardse periode te worden als je het vergelijkt. Neem nou bijvoorbeeld Radiant Wing. Je zou met geen mogelijkheid kunnen raden hoe lang hij hier is. Als je wat meer kennis bezat - hetgeen je natuurlijk zult krijgen als je verder komt - zouden er bepaalde aanwijzingen zijn die je zouden helpen bij het raden.

Nee, ik zou niet kunnen peilen hoe lang hij hier al is. Hij ziet eruit als in de bloei - een jonge man. Maar wanneer hij spreekt, en wanneer je scherp naar hem kijkt, kun je zien dat er, zonder dat hij er op de een of

andere manier oud of bejaard uitziet, iets is dat een grote mate van kennis of iets dergelijks doet vermoeden.

Moeilijk te definiëren, Roger, heel moeilijk. Het komt nogal eens voor, wanneer we hier iemand zien, dat je misschien tegen jezelf zegt - als je ooit zo oneerbiedig zou zijn - 'hij is niet bepaald zo jong meer'. Maar dan zou er niets zijn dat duidde op echte ouderdom, door van die uiterlijke tekens als rimpels en lijntjes en al die andere vertrouwde mijlpalen van voorbijgegangene jaren. Hoe oud denk je dat Radiant Wing is?"

"Ik durf er niet naar te raden".

"Hij is zeshonderd geworden".

"Verbazend, nietwaar?"

"Toch niet. Vergeet niet dat Omar op z'n minst tweeduizend jaar oud is. Zijn Egyptische assistent is nog ouder - in de buurt van vijfduizend jaar. Wat zegt de psalmdichter ook weer? 'Ik zal in het huis des Heren verblijven tot in lengte van dagen'(Ps.23:6 vert.)

Dit is een leeftijdloze wereld, Roger, en sommigen van ons zouden er in ieder geval zo uitzien. Geen gerimpelde gezichten, geen wit of grijs haar, geen zweem van dat extra gewicht waarmee we ons op aarde belasten, of, aan de andere kant, geen tekens van verschrompelen of wegwijnen; geen trager worden van onze bewegingen of veranderingen in de toonhoogte van onze stem; geen verlies van geestkracht. Geen tweede kindsheid. Laat deze droefgeestige opsomming buiten beschouwing, en je hebt ons zoals we zijn; diegenen van ons die dat nodig hebben hersteld tot een tweede bloeitijd, in plaats van de overgang naar een tweede kindsheid".

"Hoe oud denkt u dat de geestelijke wereld is, Monseigneur?"

"Beste kerel, dat is me een vraag! Je weet wat er gezegd wordt: de eeuwigheid kent geen begin. En eeuwigheid, net als onsterfelijkheid, is iets dat niet kan worden bewezen. Het enige wat je in dit speciale geval kunt doen is proberen uit te vinden hoe de meningen in deze zaak overeenstemmen, en dan zul je ontdekken dat we het allemaal eens zijn, en dat is dat deze wereld met ons erbij, eeuwig is. We hebben het gevoel van absolute bestendigheid. Wat is het nut van dit alles, als het niet blijvend zou zijn? Wat is eigenlijk het nut van bestendiging?"

Nee jongen, alles hier in deze landen protesteert er luidkeels tegen dat er een einde zou zijn aan dit heerlijke leven en het nog betere leven dat voor ieder van ons in het verschiet ligt. En wij, in deze sferen, hebben de verzekering - als we die al nodig hadden - van die verbazingwekkende zielen in de allerhoogste sferen. Als zij ons niet de waarheid vertellen, wat een schandelijke en belachelijke veronderstelling zou zijn, dan is er geen waarheid.

Maar wij bezitten onze eigen krachten, Roger. Daar moet je

rekening mee houden. Wij kunnen zelf scheppen. Je hebt ons nog niet echt bezig gezien daarmee. Wacht maar tot je een van de deskundigen voor iemand een huis ziet optrekken om in te wonen, en net als met een huis gaat het met een paleis of iets nog groters. We doen dat allemaal voor onszelf door middel van die kracht die uit de grote Bron komt. Ongetwijfeld zou je kunnen tegenwerpen: stel dat de grote Bron de kracht afsnijdt, haar terugtrekt, wat dan? Dat idee is net zo belachelijk. De kracht is omlaag gezonden sinds het bestaan van de geestelijke wereld. En dat brengt ons terug naar waar we begonnen!

Er komt een tijd dat getallen niet veel betekenis meer voor de gewone mens hebben. Wanneer je de astronomische afmetingen waarin de staatsfinanciën zich hebben ontwikkeld in overweging neemt, waarbij men met miljarden aan geldbedragen rekent, zullen deze getallen weinig of niets zeggen voor de gemiddelde ziel. Het valt te betwijfelen of ze de mensen die er verantwoordelijk voor zijn veel zeggen. In ieder geval zijn de aardse mensen nu zodanig aan die reeksen bijna oneindige getallen gewend, dat het geen verbazing meer zal wekken wanneer er universele tijden worden aangehaald.

Je kunt op zijn hoogst zeggen, Roger, als antwoord op je vraag over de ouderdom van de geestenwereld, dat die bestond vóór de aardse wereld. Dat weten we uit hoge bronnen. Nou dan, als de aarde tussen de drie en vijf miljard jaar geleden ontstond, zoals berekend is, dan zou dat getal je misschien iets mededelen. Ik vrees eigenlijk van niet. Mij zegt het niets".

"Mij ook niet", zei Ruth.

"Precies. Het enige is dat het een reusachtig aantal jaren doet vermoeden. Als de geestelijke wereld zo lang geleden al bestond - en we hebben zonder uitzondering de zekerheid dat het zo is - dan bestaan er ergens in deze landen mensen, die minstens aanspraak kunnen maken op dit gigantische aantal jaren als hun leeftijd. En daarmee vergeleken zijn wij - wat? Een zandkorrel in een enorme woestijn van geestelijke afmetingen zonder weerga".

"Dat is schrikbarend, Monseigneur".

"Ja, Roger, als je dat zou toestaan, maar de waarheid is, dat wij dat in de praktijk niet doen. Het is adembenemend als je er in een reeks getallen naar kijkt, in duizenden miljoenen, maar wat mij het meest schokkend van alles toeschijnt is de kennis, in universele proporties, die deze persoonlijkheden van wie ik sprak bezitten. Je hebt nog geen kennismemaakt of gesproken met een van hen, Roger. Ruth en ik wel, gezamenlijk en in gezelschap van vele anderen in deze landen. We hebben zelfs de verheven woonplaats van de grootste van allen bezocht. Er zal zeker een tijd komen dat jij ook dat voorrecht zult hebben, Roger, hier in deze sferen, ja, zelfs hier in dit huis. Omar zelf is in zijn persoonlijke dienst; hij is in feite zijn rechterhand.

Je ziet maar weer wat je je op je jonge hals hebt gehaald door een eenvoudige vraag te stellen!"

"Ik snap nu wel dat het dwaas was".

"O nee, beste kerel; in geen geval. De moeilijkheid is om een antwoord te vinden, en het is volkomen terecht dat je voorzover dat mogelijk is je nieuwsgierigheid wilt bevredigen voor wat betreft de dingen die bij je opkomen.

Zoals je wel zult denken zijn er heel wat dingen die ons niet verteld worden, niet omdat het grote geheimen zijn, maar omdat we eerst nog een heleboel moeten leren. Feit is, dat we met onze noodzakelijkerwijs beperkte kennis en bevattingsvermogen er niet in zouden slagen het in onze huidige staat van ontwikkeling te begrijpen.

Het is net als met jouw schoolboeken, Roger. Je moest beginnen bij het begin. Een kijkje in het eind van het boek zou je dingen onthullen die nog ver buiten je toenmalige vermogens lagen, en die zouden je dus hoegenaamd niets zeggen. Wij bevinden ons hier niet in een andere situatie wat betreft de talloze problemen of vragen. Dus sukkelen we door en ontdekken dat het ons geen kwaad doet de antwoorden niet te weten. Alles past in de juiste plaats in deze landen, en geen van ons wordt in zijn vooruitgang belemmerd door gebrek aan kennis. Die kennis zal er zijn op het goede moment. Intussen kan het geen kwaad als we met elkaar net zoveel gesprekken houden als we willen - zoals we op dit ogenblik doen. Als het voor ons mogelijk is om er licht op te laten schijnen - afhankelijk van de beperkingen die ik heb genoemd - dan zal er licht komen, daar kun je zeker van zijn.

Dit is een praktische wereld, Roger, zoals je wel begrepen zult hebben; maar als je je op sommige aardse lieden zou moeten verlaten, of zou geloven in hun fantastische ideeën, zou dit een van de idiootste plaatsen in het universum moeten zijn. Wat zou jij er van vinden dit leven te verwisselen voor een leven dat eruitziet als één lange, onafgebroken zondag?"

"Ik zou het niet moeten".

"Wij ook niet. Maar er zijn mensen op aarde die deze vorm van bestaan als de allerhoogste spirituele gelukzaligheid beschouwen; als het paradijs in feite.

Er is nog een punt wat betreft die lange levensduur van de geestelijke wereld en de bloeitijd van het leven. Dat is, dat sommige van ons een neiging hebben nogal van uiterlijk te veranderen als ze toevallig oud of bejaard waren als ze naar de geestelijke wereld kwamen. Aan de andere kant zijn Ruth en ik heel weinig veranderd, vanwege onze leeftijden bij de overgang. Jij, Roger, zult natuurlijk verder gaan naar die bloeitijd-van-het-leven-periode, en er zal ongetwijfeld enige verandering

plaatsvinden. Niet veel, maar wel iets.

De heersende, aardse mode of manier van doen zou enig effect kunnen hebben, in ieder geval bij de mannen, want er zijn tijden op aarde geweest dat heren met een baard regel waren. Nu heb je misschien wel gemerkt dat we ons hier niet koesteren in dergelijke gelaatsversieringen, maar als je het leuk zou vinden een aartsvaderlijke baard tot aan je middel te laten staan, of wat anders, is er helemaal niets dat je zou weerhouden. Er is geen wet 'tegen'. Er zou misschien wat moed voor nodig zijn. Bepaalde vrienden van ons zouden misschien heel ondubbelzinnige opmerkingen maken als ik een gestoffeerd gezicht zou krijgen".

"Ik zeker, wat mij betreft", zei Ruth.

"Wat ik meteen aan pure nijd zou toeschrijven! Je ziet, Roger, hoe het gaat. Je raakt je identiteit niet kwijt, maar het kan zeker vervagen zou je kunnen zeggen. De man - of vrouw - die oud is ziet er heel anders uit dan toen hij of zij jong was, en de man met een baard ziet er zonder enorm veranderd uit. En het duurt niet lang als deze veranderingen plaatsvinden. Je ontdoet je al gauw van de fysieke kenmerken die tot de aardse kant van het leven behoren, en je neemt de persoonlijkheid van de geestelijke wereld aan. Daarna maakt een lange levensduur geen verschil meer.

Neem de vergelijkbare leeftijden van Omar en zijn assistent: tussen hen bestaat een verschil van ongeveer drieduizend jaar aardse tijd. Kun je eerlijk zeggen wie van de twee de oudste is?"

"Nee Monseigneur; onmogelijk".

"t Is precies zo met miljoenen van ons".

"Wat zou er gebeuren in het geval van mensen van wie de gelaatstrekken heel bekend zijn op aarde?"

"Bedoel je historische figuren of van deze tijd?"

"Ik dacht aan allebei".

"In het geval van mensen uit de historie bestaan er allerlei factoren. Een ervan is dat er op aarde toevallig geen accurate afbeeldingen van hen bestaan die men kan raadplegen. Kunstenaars hebben in verschillende tijden geprobeerd een soort gelijkenis op te bouwen vanuit de verslagen die een beschrijving van die bepaalde persoon bevatten. De meeste ervan zijn onnauwkeurig - de afbeeldingen bedoel ik.

Daardoor kun je hier misschien met mensen praten en je totaal niet bewust zijn van het feit dat ze op aarde ooit heel beroemde mensen zijn geweest. In zulke gevallen is hun identiteit helemaal ondergedompeld, voor wat het uiterlijk betreft. Natuurlijk is de persoon zelf nog altijd die persoon, ofschoon geweldig vooruitgegaan, net als we

allemaal voor onszelf hopen! De oude schilders deden hun best en produceerden gezichten die op z'n minst menselijk waren - hetgeen meer is dan gezegd kan worden van zoveel van de huidige aardse schilders! Maar de originelen zijn onherkenbaar veranderd.

Wat betekent tenslotte aardse roem, van welke aard dan ook? Het hangt ervan af waarop de roem berust. Het is in deze tijd mogelijk om op aarde velen te zien van wie de roem berust op een reputatie van uiterste onbenulligheid. Dat is niet zozeer hun fout, maar wel van de leeghoofdige lieden die hen zoveel royale steun verlenen.

Er zijn ook mensen van wie de aardse reputatie en roem van een heel onverkwikkelijke aard waren, maar die sindsdien zijn opgestegen naar de sferen van licht en vreselijk blij zijn dat hun portretten op aarde maar onnauwkeurige schilderstukken zijn. De herkenning schiet dus te kort in deze landen".

X EEN LES IN HET SCHEPPEN

Hoe zou jij dit huis bekijken, en alles dat zich erin bevindt, en alles dat je vanuit deze ramen kunt zien? Als dingen die behoorlijk massief zijn?" vroeg ik Roger.

"Dat doe ik zeker", antwoordde hij. "Waarom vraagt u dat?"

"Omdat, beste kerel, er mensen op aarde zijn die beweren dat dit allemaal een toestand is, opgebouwd door de gedachte, en dus zonder tastbaar bestaan, zoals zij het uitdrukken. Gek, nietwaar?"

"Ik denk dat ik het ergens wel kan begrijpen", zei Roger, "want toen ik wakker werd op jullie bank kwam het me voor dat het een droom was".

"Wat gebeurde er daarna?"

"Nou, ik zag u aan het voeteneind van de bank zitten, en Ruth zat naast me, en jullie praatten verstandig".

"Goddank zeg!"

"U weet wat ik bedoel".

We lachten om de verwarring van de jongen. "Natuurlijk, Roger. Je bedoelt dat de hele situatie logisch was, zonder die geschifte dingen die gewoonlijk in dromen voorkomen".

"Ja, dat is zo. Opeens was het allemaal heel echt. Jullie weten

nog wel dat ik mijn voet op de grond zette. Daarna kon er geen indruk meer zijn dat alles hier niet werkelijk en massief is".

"Werkelijk en massief, Roger, dat is het essentiële punt. Het probleem schijn te zijn dat de mensen op aarde zich nog niet helemaal de ware betekenis van de kracht van de gedachte hebben gerealiseerd. Tot op zekere hoogte hebben ze wel een idee, en een goed ook, maar ik ben van mening dat ze de kwestie niet ver genoeg doorzetten.

Ga in gedachten eens terug naar het moment dat Ruth en ik je slaapkamer op aarde binnenkwamen. We kwamen als het ware gewoon binnen. Voor ons was er niets massiefs. De muren betekenden niets. En we betekenden niets voor jou - tot dan toe. Zelfs toen je ons zag waren we behoorlijk ijl. Al deze landen waren vooralsnog onzichtbaar voor jou, ofschoon je ons begon te zien.

Wat gebeurde er vervolgens? Voor jou eindigde het ene leven daar, en het volgende begon - in je slaapkamer, of om precies te zijn, op de plek waar je kamer zich bevond, en wij namen je voorlopig onder onze hoede. Als je wakker was gebleven - Ruth bracht je in een aangenaam dutje - zou je hebben gezien wat wij tweeën zagen - een nevelige kamer, met tamelijk nevelige mensen erin. We hadden met dezelfde rechtvaardiging kunnen zeggen dat de kamer alleen maar een toestand was en geen realiteit. Maar we weten wel anders. Die kamer was werkelijk en massief voor jouw familieleden. Jij had je toestand veranderd, van het aardse naar het geestelijke leven, maar je had jezelf niet in een realiteit veranderd, en wij hadden het ook niet voor jou gedaan. Begrijp je wat ik bedoel?

Nou dan, had je iets in gedachten over een toekomstig leven?

Nee hè, je hebt ons verteld van niet, zodat je niet terecht zou komen in de een of andere gedachtecreatie van jezelf die zou zijn gebaseerd op een door jou veronderstelde geestelijke wereld".

"Nee, maar had ik dan niet terecht kunnen komen in een of andere realiteit of toestand die iemand anders had gecreëerd?"

"Zeg dat wel, jong. Dat is precies wat er gebeurde. Dus moet het, om bepaalde bewoordingen te gebruiken, een massief soort plaats zijn, die anderen kunnen zien, voelen en ervaren - en van kunnen genieten".

"Waar zit dan het verschil tussen dit en de aarde?"

"Het verschil zit in het feit dat zich hier geen massieve, aardse toestand tussen ons en onze gedachten plaatst. Wat er ook op aarde geschapen of gemaakt wordt, moet eerst worden uitgedacht, gepland; misschien moeten er tekeningen worden gemaakt als het een beetje ingewikkeld is en daarna moet het door machines of met de hand worden gevormd, al naar het geval kan zijn. Hier stellen we het als het ware zonder die hulpmiddelen en laten de gedachte het werk doen, hetgeen heel bekwaam gebeurt.

Hier oefent de gedachte een directe werking uit. Daar zit het echte probleem. Omdat de gedachte zo'n directe werking heeft, denken ze op aarde dat de resultaten wel ontastbaar moeten zijn, droomachtig, en uiteenvallend na de geringste aanleiding, of na helemaal niets. In deze landen bezitten onze gedachten een veel grotere kracht en draagwijdte dan op de aarde. Om op aarde de dingen tastbaar te maken, moet men voorbij het stadium van het denken gaan. Hier verkeert men altijd in het denkstadium omdat dat het laatste stadium is, als je me kunt volgen.

Onmiddellijk na de gedachte volgt het tastbare artikel. Ik bedoel geen moment dat we alleen maar hoeven te denken aan wat we willen of nodig hebben en hocus-pocus, daar is het al. Lieve help, nee. Dit huis, Roger, werd zorgvuldig uitgedacht, gepland, en daarna gingen de metselaars en bouwlieden aan het werk. Maar hun werk werd slechts door de gedachte uitgevoerd. Er waren geen hulpmiddelen in de vorm van het aanschaffen van materialen en het oprichten van steigers enz. Deze vrienden dachten, en de gedachte produceerde dit heel werkelijke en massieve huis. En hier zal het blijven staan.

We zitten niet op niets. We zitten in gemakkelijke stoelen, en zij staan op de vloer. Dit is geen gedachtetoestand waar we in leven - en dat is maar goed ook!"

"Dus als je iets wilt maken, moet je leren hoe je dat moet doen; is dat zo, Monseigneur?"

"Volkomen juist. Denk je dat je een tafel zou kunnen maken, nu op dit ogenblik?"

"Ik weet zeker van niet".

"Nee, Ruth en ik ook niet. Ruth vervaardigt tapijten - je hebt er hier een paar van gezien, Roger; maar ze maakt ze wel op een machine, die zelf weer door een deskundige werd gemaakt, met materialen die ook door deskundigen werden gemaakt. Maar niettemin zijn ze echt, wat dat betreft. Hoe denk je dat de bloemen en de dingen ontstaan?"

"Ik heb er geen flauw idee van".

"Zou je er een willen zien maken?"

"Ja, heel graag".

"Laten we dan op bezoek gaan bij de man - of een van hen, die dit doet".

Terwijl we op weg waren, legden we Roger uit dat de vriend waar we naartoe gingen, een, wat men op aarde zou noemen, kwekerij eropna houdt; dat hij, toen hij nog een aards lichaam had, soortgelijk werk had gedaan.

"Ik stelde me voor", zei Roger, "dat de bloemen hier op bijna

dezelfde manier groeien als op aarde - uit zaad enz. Dat schijnt niet zo te zijn, als ik u zo hoor. Hoe gaat het dan?"

"Laten we even wachten tot we daar zijn, Roger, en onze vriend zal je er alles van vertellen. Kijk eens, je kunt zien waar de tuinen liggen".

Voor ons uit konden we grote uitgestrektheden met schitterende kleuren waarnemen; iedere kleur apart strekte zich ver weg veld na veld uit. Er stonden bomen van elke soort, in ieder groeistadium, vanaf jonge boompjes tot ware aartsvaders. We volgden een pad dat rechtstreeks naar een groot huis leidde.

Aangezien ik alvast een boodschap naar de 'eigenaar' van de kwekerij had gestuurd, verwachtte hij onze komst. Roger was dus verbaasd toen de welkomstwoorden van onze vriend duidelijk aangaven dat hij al van ons aanstaande bezoek afwist. Ruth vertelde Roger in het kort over het gedachteproces van het zenden van boodschappen, waarop hij antwoordde dat dat weer iets was dat onderzocht moest worden!

We stelden Roger als nieuw aangekomene voor aan onze gastheer, die de gebruikelijke procedure volgde van het voor zichzelf waarnemen van de dingen.

"Je komt dus om te zien hoe bloemen worden gemaakt, jonge vriend. Nou, je bent naar de juiste plaats gekomen", zei hij met een vrolijke blik.

Roger had inmiddels elke verlegenheid, die hij misschien nog had gehad, overwonnen, en overstelpte de mensen uit alle macht met vragen. Hij stortte zich meteen op onze vriend de tuinman.

"Verschaft u de bloemen voor al deze landen?" informeerde hij. "O nee, alleen voor deze streek, als je het zo zou kunnen noemen. Er zijn heel wat meer mensen die dit werk doen in andere delen. Dit is er maar een van. Nou, waar zullen we mee beginnen? Ga eerst maar eens kijken naar enige van onze producten".

Om ons heen lagen honderden bloembedden met elk een ander soort bloem, en elk gerangschikt in een ordelijke rij.

"We doen geen enkele poging om echt artistiek te zijn in wat we onze voorraadbedden noemen, ofschoon, let wel, de kleuren zelf grote bewondering oogsten, net als de lange rijen bloemen en planten. Het is de grote massa van bloemen en kleuren die de mensen zo fascinerend vinden. Onze eigen tuinen, daarginds, hebben we zuiver voor aangename doeleinden aangelegd".

We merkten in het bijzonder de enorme aantallen bloemen op, die groeiden aan één enkele steel van elke plant.

"Je ziet wel", verklaarde de tuinman, "dat de bloemen van de oude

aardse planten al gauw verwelken en zaadlobben vormen, zodat je de helft van de steel met bloemen en de helft met zaden hebt. Je kunt zelf zien, als dat niet gebeurt, dat de steel over de hele lengte vol met bloemen zit en er dus geen vergelijking mogelijk is. Nergens anders dan hier - ik bedoel de geestelijke wereld - kunnen bloemen als deze worden gekweekt.

Kijk eens naar die stokrozen. Heb je ooit zulke schoonheden als deze gezien - met bloemen helemaal vanaf de top naar omlaag? En ze verwelken of sterven niet. Zo maken we ze en zo blijven ze".

Zo ver we konden zien lag bed na bed met zulke volmaakte bloemen zoals het sterfelijke oog ze nooit aanschouwde. Ruth en ik hadden deze mooie plek al dikwijls eerder bezocht, maar voor Roger was het nieuw en een openbaring die hem bijna sprakeloos maakte.

Er stonden bloemen van elke variëteit die op aarde bekend was, al de oude dierbare bloemen die sinds onheugelijke tijden bij de aardse mensen bekend zijn - de 'ouderwetse' bloemen, zoals men ze graag beschouwt: de stokrozen en driekleurige viooltjes, de leeuwenbekken, klokjes, en muurbloempjes, violieren en zo'n honderd andere soorten. Zoals je je wel kunt voorstellen was de geur van deze grote collectie magnifiek; niet overweldigend, maar voldoende om zijn aanwezigheid op aangename en genotvolle wijze te laten merken.

"Je kunt begrijpen dat dit werk meer op een vakantie lijkt, als we het vergelijken met de arbeid die op de aarde nodig zou zijn voor zulke grote tuinen als deze. Ik betwijfel of er wel zulke grote als deze op de aarde zijn, en deze zijn in elk geval niet de grootste. Toch hebben we hier alles waar men naar zou kunnen vragen.

Zoals ik al zei lijkt het hier meer op een vakantie. We worden niet gehinderd door al de moeilijkheden van de dingen op aarde, het weer bijvoorbeeld - vooral het weer; of de juiste grond; en al wat te maken heeft met het planten, enz. Op aarde is het een lang proces vanaf het moment dat het zaad wordt geplant tot aan de tijd dat je de bloemen gaat plukken voor de handel. Maar hier, goddank, scheppen we onze plant met haar bloemen er al aan, in alle variëteiten en kleurmengingen. We kunnen enkele of dubbele bloemen krijgen zoals we willen, of zoals anderen ze willen. En als we ze eenmaal gemaakt en verplant hebben, nou, dan valt er niets meer te doen, zagezegd. Maar daarom zitten we nog niet zonder werk - zelfs al is het enkel maar het rondleiden van de mensen".

"Je zou misschien denken, Roger", zei ik, "dat onze tuinman hier maar verdraaid weinig te doen heeft. Laat je niet voor de gek houden. Hij is het genie achter al onze tuinen, de hoofdontwerper. Hij en zijn collega's, broeders in de kunst, zijn verantwoordelijk voor het verrukkelijke van de vele tuinen die je gezien hebt".

We volgden onze gids pad na pad, van bloembedden tot lanen met bomen en heesters. De grote overvloed scheen overweldigend, maar onze vriend verzekerde ons dat al wat we zagen nuttig gebruikt zou worden, en er niet alleen voor het vertoon stond.

Roger richtte een vraag tot hem: "Als de bloemen en bomen nooit verwelken en doodgaan", vroeg hij, "hoe komt het dan dat ze zo gewild zijn? De vraag moet wel enorm zijn".

"Je hebt gelijk; de vraag is ook enorm. Sommige mensen willen hun tuin uitbreiden, of nieuwe bedden aanleggen. Dat is één manier waarop wij er aan te pas komen. Vervolgens zijn er nog de tuinen in de stad. Die worden vaak gereconstrueerd of veranderd. Dus doen we weer mee. Dan voelen de mensen de drang om hetgeen er in hun tuinen groeit te verruilen, en voorzien wij hen van nieuw spul, en nemen hetgeen ze hebben afgedankt weer mee hiernaartoe. Wanneer je eens om je heen kijkt kun je zien dat er nog steeds genoeg ruimte is om meer bedden aan te leggen - en ze op te vullen. Kom nu mee naar binnen, en bekijk een paar van onze schatten".

We werden in een ruim vertrek geleid dat vele planken vol met grote boekwerken bevatte. Onze vriend pakte een boek en opende het op goed geluk. Er stond een afbeelding in van een tulp, voortreffelijk in kleur getekend. Het was geen kunstzinnige reproductie in de strikte zin van het woord; het was een zuiver botanische afbeelding zonder achtergrond en onthulde alle details van de bloem en haar bladeren, zodat iedereen die ernaar keek precies zou weten hoe de bloem was samengesteld. Vooral de kleur was zuiver, werd ons verteld.

"Van deze schilderijen leren onze leerlingen al de details van de bloemen, voordat ze aan het echte proces van het scheppen beginnen. Voor je kunt beginnen een bloem of iets anders op te bouwen, moet je wat dat betreft heel nauwkeurig alle details kennen die nodig zijn voor een getrouwe reproductie. 'Bijna' is niet goed genoeg. Het moet volmaakt zijn. En de enige manier om het zo te vervaardigen is, elke bocht en kronkel van het te scheppen voorwerp uit het hoofd te kennen. Je zou het zagezegd rechtstreeks van de tekening kunnen maken, dat is in feite wat de beginner altijd doet. Maar naderhand zal hij de afbeelding bestuderen - of een origineel, als hij daar de voorkeur aan geeft - en dat geeft hem de vrijheid, wanneer het werk begint, om zich met hart en ziel te wijden aan het voorwerp dat hij onder handen heeft.

In al deze boeken zul je de gekleurde afbeeldingen tegenkomen van iedere bloem die we hier maken, zowel van de aardse soorten als van die welke alleen tot de geestenwereld behoren.

Behalve deze boeken hebben we de platen die apart aan de muren in een andere kamer hangen. Dat is gedaan voor het gemak van iemand die ze wil bekijken zonder de boeken door te bladeren. Kom mee de gang door naar het grote vertrek".

We gingen een heel grote kamer binnen, met schitterende afbeeldingen aan de muren van elke soort tuin die je in deze landen kunt zien. Het was onmogelijk om te bepalen welke ervan mooier was dan de andere. Ze waren allemaal even prachtig.

"De meeste van deze tuinen", duidde onze gastheer aan, "zijn in feite wel eens ergens in deze streek aangelegd. Vindingrijke talenten schijnen geen enkele beperking te kennen, zoals je kunt zien.

Sommige van deze schetsen zijn ons aangeboden door andere kwekerijen, op dezelfde manier als wij tekeningen en schetsen doorgeven die een of andere speciale nieuwigheid afbeelden. Er vindt een regelmatige uitwisseling plaats, want weet je, jonge vriend, in deze landen zijn we altijd met van alles in beweging. We 'blijven niet in de modder steken'!"

Tenslotte leidde onze vriend de tuinman ons een kleiner vertrek binnen, waar een aantal jonge mensen druk bezig was, en er werd ons verteld dat dit leerlingen in de kunst van de tuinbouw waren.

We merkten dat Roger al die tijd enorm aangetrokken en geïnteresseerd was door hetgeen hem getoond werd. Niet dat hij tot dan toe enig teken van verveling had getoond, maar hier was een bijzondere bekoring aanwezig die, in de ogen van Ruth en mij - en van de tuinman - er heel duidelijk blijk van gaf dat hij dit werk heel graag zelf wilde gaan doen.

Eindelijk bracht onze vriend ons aan het hoogtepunt van ons bezoek: de feitelijke schepping van een bloem.

Voor dit doel liet hij ons rondom hem plaatsnemen, terwijl hij een kleine pot, gelijkend op de gewone bloempot, op een tafel zette. Hier deed hij wat 'aarde' in, en zonder verdere inleiding verzocht hij ons de pot op de tafel gade te slaan.

In het begin was er weinig te zien, behalve een vluchtig waas van licht om de pot heen. Geleidelijk echter vormde dit zich tot een duidelijke vorm, waaruit men kon zien dat het de omtrek was van een steel met een bloem eraan. Deze werd steeds vaster, totdat daar de volkomen afschaduwing van een bloem was, zelfs naar de kleur, ofschoon die tot nu toe nogal bleek was. Maar er was voldoende formatie om onmiskenbaar te kunnen zien welke soort bloem het was, namelijk een tulp.

De tuinman stond op van zijn stoel, pakte de pot en onderzocht hem minutieus voordat hij zijn tevredenheid uitsprak, en gaf hem vervolgens aan ons door om hem te bekijken.

Het was een prachtig voorwerp, welgevormd maar toch teer, zodat je er duidelijk doorheen kon kijken. Ik gaf het terug aan zijn schepper, die het weer op de tafel zette, en met een laatste inspanning

van de geconcentreerde gedachte bracht hij de bloem tot volkomen stevigheid en kleur, met ogenschijnlijk weinig moeite.

"Alsjeblieft, Roger, hier heb je een heel aardige bloem. Kun je zien of er iets mis mee is?"

De jongen antwoordde dat hij absoluut niet kon zien wat eraan scheelde.

"Toch is er iets. Monseigneur en Ruth weten het, maar we hebben jou nog niet in het geheim ingewijd".

Roger onderzocht de tulp opnieuw, maar bekende weer niet in staat te zijn iets verkeerd te bespeuren.

"Als bloem om alleen maar naar te kijken is dit het beste wat we kunnen doen, maar er ontbreekt iets: er is geen bezieling om haar in stand te houden. We kunnen haar - of welke andere bloem ook - dat niet geven. Dat moet vanuit een andere sfeer komen, en we vragen er niet om voordat we er zeker van zijn dat hetgeen we hebben gemaakt, geschikt is om het te ontvangen.

O, we maken ook onze fouten, weet je wel; speciaal mijn jonge leerjongens en -meisjes. Je verwacht wel wat ongelukjes te maken wanneer je leert, maar dat kan geen kwaad. We laten de elementen terugkeren naar hun bron, en beginnen opnieuw.

Soms vinden we bijvoorbeeld dat een bloemblad niet echt goed is gevormd; misschien is de ene kant van de bloem een nuance lichter dan de andere kant, of de kleur kan niet precies zijn zoals wij het willen. En dus moeten we opnieuw beginnen.

Mijn leerlingen hebben geweldig veel plezier in hun studie, maar de grootste voldoening komt wanneer ze geheel bekwaam zijn, en een bloem of plant kunnen produceren die net zo volmaakt is als de afbeelding".

"Hoe komt de bezieling erin?" vroeg Roger. "Moet u er een of andere dienst voor houden?"

"Bedoel je een religieuze dienst?"

"Ja, iets dergelijks".

"O nee. Wat we doen is: vragen aan die hogere sfeer waar ik van sprak, waar iemand onze boodschap ontvangt; daarna is al wat we weten, dat de kracht waar we om vragen heel vlug neerdaalt.

Natuurlijk komt het oorspronkelijk uit de Bron, maar het wordt door een andere persoon aan ons doorgegeven. Het is een natuurlijke werkwijze, en het feit dat we de bloem of plant hebben geschapen is voldoende. Aan onze wens voor haar volledige bezieling wordt voldaan; ons verzoek wordt zonder mankeren beantwoord, en zonder vragen. We zouden er niet om vragen voor een minderwaardig artikel, ofschoon we

het zelfs daarvoor zouden krijgen, maar onze aangeboren trots zou ons niet toestaan zo te handelen.

In het begin onderzoek ik al het werk van mijn leerlingen. Als er een geringe verandering of verbetering nodig is, kan dat gedaan worden, maar als het te slecht is voor verbetering, wordt er opnieuw aan begonnen en het misvormde werk afgedankt.

Het is heel eenvoudig wanneer je er eenmaal mee op de hoogte bent, zagezegd. Net als met vele andere dingen is het gemakkelijk als je weet hoe".

"Dat zou ik niet graag willen zeggen - tenminste wat mij betreft", zei ik. "Ik ben ervan overtuigd dat ik een bloem zou produceren zoals men nooit eerder gezien had, en men waarschijnlijk ook nooit meer zou zien".

"Kom nou toch, Monseigneur. Zou u het zelf niet eens willen proberen?"

"Helemaal niet. Ik zou veel te zenuwachtig worden, zeker als jullie alle drie naar me stonden te staren - en te wachten op moeilijkheden".

Ze moesten lachen om mijn openhartige uiting van ordinaire lafhartigheid.

"Wat de praktijk betreft gaan we er zo niet mee om. Iedere nieuwe leerling trekt zich met mij terug in ons kleine heiligdom, waar we onze experimenten en eerste pogingen tot scheppen in afzondering verrichten. Zo komt er niemand in verlegenheid".

"Natuurlijk, beste vriend, dat weet ik wel, maar met dat al denk ik toch niet dat ik het tot een groot succes zou maken", verzekerde ik.

"Denkt u dat er een of andere vacature voor nog een leerling zou komen", vroeg Roger, "want als dat zo is, zou ik heel graag ---?"

"Ervoor in aanmerking komen", zei de tuinman, Rogers zin voor hem afmakend. "Er is meer dan genoeg ruimte. Maar laat ik deze tulp afmaken voor we ons daarin gaan verdiepen. Het duurt maar even".

Hij hield de tulp in zijn hand en onmiddellijk zagen we een lichtflits erop neerdalen. Hij was er en verdween bijna voor je het besepte.

"Nu hebben we iets heel anders", zei hij. "Ruik maar".

Hij zwaaide de bloem zachtjes voor ons heen en weer, en we werden ons meteen bewust van een bijzonder fijne geur.

"Doe je handen eens rond de bloem, vriend Roger".

Roger deed het. "Hé", zei hij, "het leeft! Ik kan de - wat is het, een soort elektriciteit? - door m'n armen voelen stromen".

"Nee, 't is geen elektriciteit, maar het is energie. Dat is in

werkelijkheid het leven dat je voelt, en het geeft iets aan jou door, om je goed te doen. Maar we zijn nog niet klaar. Zet de pot eens op tafel, pak dan de steel van de plant beet en schud er een beetje aan, net of je probeert een druppel water van de blaadjes te schudden. Zo moet dat".

Terwijl Roger deze eenvoudige handeling verrichtte, werd er een heel volmaakte klank voortgebracht, alsof er een zilveren klokje werd aangetikt, een heldere, lieflijke toon.

Hij herhaalde het experiment telkens weer, zo aangenaam verrast was hij.

"Maken alle bloemen dat geluid als je er zo mee doet?" vroeg hij.

"Al de bloemen, en ook nog veel andere dingen. Het water bijvoorbeeld. Je kunt er heel mooie klanken uit voortbrengen als het in beroering wordt gebracht. Maar voordat de tulp leven kreeg, was ze stil.

Nou dan, je wilt je dus graag bij ons voegen. Het zal ons een groot genoegen zijn wanneer je zin hebt om te komen. Ruth en Monseigneur leiden je nu nog rond. Er is tijd zat. Ga eerst de wereld - onze wereld - maar bekijken, ja toch, Monseigneur?"

"Dat is waar, Roger", zei ik. "Vind je dat je hier direct moet beginnen?"

"O nee, niet op dit moment".

"Goed, dan kunnen we onze rondwandeling voortzetten en nog wat meer gaan bekijken, en daarna zal onze vriend het fijn vinden je tot een van zijn leerlingen te maken. Ik kan je wat bijzonderheden verstrekken die je misschien zou willen weten, zonder teveel tijd van onze vriend in beslag te nemen".

En zo was deze kwestie prettig geregeld, en weer een gelukkige ziel nog gelukkiger gemaakt.

XI DE MAN IN HET LANDHUIS

U noemde nog andere plaatsen, Monseigneur", merkte Roger op, "plaatsen die niet zo plezierig zijn als deze".

"Dat is waar, Roger", antwoordde ik.

"Waar zijn die dan?"

"Wat hun juiste ligging betreft, wel, dat is niet zo gemakkelijk te definiëren. Ik neem aan dat je hebt gemerkt dat de vier streken van het kompas geen betekenis hebben in deze sferen of elders in de geestenwereld. Zoals je je zult herinneren was dat een kwestie die ter sprake had kunnen komen, toen je eens vroeg of het mogelijk was hier te verdwalen. Toch zouden we je al gauw mee kunnen nemen naar die

onplezierige plaatsen. Wil je ze echt zien?"

De jongen was even stil. "Misschien zou ik het best door Ruth en u begeleid kunnen worden; ik bedoel, geleid door uw raad".

"Dan, beste jongen, als je onze raad wilt aannemen, ben ik er zeker van dat Ruth het met me eens zal zijn dat het het beste zou zijn als je nog een tijdje weg blijft van de donkere gewesten".

"Monseigneur heeft volkomen gelijk, Roger. Ga er niet heen. Je weet dat we al het mogelijke voor je willen doen, maar deze gemene sferen zijn nog niet geschikt voor je. Later misschien. Neem maar van ons aan - er zijn duizenden die het kunnen bevestigen - dat je je er naderhand helemaal niet gelukkig om zou voelen. Je weet dat, op aarde, al teveel nieuwsgierigheid ertoe leidt dat je ergens naar kijkt waarvan je zeker weet dat je er later spijt van krijgt ernaar gekeken te hebben. Je zou eraan toegeven, en je eerste indruk zou bevestigd worden. Daar heb je nog zo'n voorbeeld.

Je kunt er dit van zeggen, Roger; deze donkere sferen zijn niet de theologische hel waartoe de mensen voor alle eeuwigheid worden veroordeeld - eenmaal erin, nooit meer eruit. Iedere persoon, die op dit moment een bewoner van die vreselijke plaatsen is, heeft de vrije keus eruit te komen wanneer hij van gedachten verandert. Hij kan zich op precies dezelfde manier naar buiten werken als wij ons kunnen opwerken uit deze lieflijke landen naar nog lieflijkere landen. De wet is dezelfde, zowel daar als hier en geldt voor ons allemaal - daar en hier. En hier bevindt zich een levende getuige voor hetgeen ik zeg.

Zie je dat keurige landhuisje daarginds, Roger, met die twee hoge bomen er vlakbij? Nou, ik onthul geen geheimen wanneer ik je vertel dat de bewoner van dat landhuis ooit in een afschuwelijk krot heeft gewoond, niet echt in de duistere sferen, maar wel in de trieste, sombere gewesten die er dichtbij liggen - het soort schemer van de duistere landen zelf. Aha, onze vriend heeft ons gezien".

We hadden de eigenaar van het landhuis, die in zijn tuin zat, opgemerkt, en nu zwaaide hij naar ons.

"Zullen we Roger aan hem voorstellen, Monseigneur?" opperde Ruth.

"Dat lijkt me een uitstekend idee, liefje, als Roger het niet erg vindt om naar het verhaal van onze vriend te luisteren. Het is geen lang verhaal, en het is ook niet angstaanjagend of iets van die aard. Maar ik moet je dit zeggen, dat het grotendeels aan Ruth te danken was dat hij erin slaagde de moeilijkheid te boven te komen en, als het ware, aan zijn ongeluk te ontsnappen. Dus kun je je gemakkelijk voorstellen dat hij Ruth beschouwt als iemand die maar heel weinig minder is dan een aartsengel".

Ruth lachte.

"Nou", zei Roger, "ik denk dat die meneer helemaal gelijk heeft. Hij is in elk geval een heel goed beoordelaar. Ik kan best begrijpen hoe hij zich voelt, want jullie allebei hebben al zoveel voor mij gedaan, zelfs in die korte tijd".

"Nee jongen. We hebben niets gedaan dat miljoenen anderen ook niet zouden doen. Maar we moeten Ruth niet verlegen maken.

Ik zal je iets zeggen, Roger. Als je zin hebt om naar het verhaal van onze vriend te luisteren zul je hem een heel goede dienst bewijzen, want hij vindt dat hij zoveel verschuldigd is voor de hulp die hij heeft gekregen, dat hij niet genoeg terug kan doen, en door anderen over zijn rehabilitatie te vertellen denkt hij dat hij zo een beetje zijn dankbaarheid kan tonen. De brave ziel, hij heeft het hart op de juiste plaats en hij ontziet zichzelf ook niet, zul je wel zien".

"Ik dacht een moment dat u zou gaan zeggen: 'ontzie de paarden ook niet'".

"Roger, hoe kun je!" riep Ruth uit. "Als Monseigneur dat ooit op papier zet - en hij is ertoe in staat - wat zouden sommige aardse mensen wel niet zeggen?"

"Dat het allemaal 'onbeduidend geklets' is, liefje", zei ik. "Ik hoop niet dat je zult denken, Roger, door hetgeen ik over onze vriend hier heb gezegd, dat hij een vervelende ouwe zeur is. Allesbehalve. Maar in dit geval denk ik dat je zult ontdekken dat zijn eenvoudige verhaal een aantal vragen voor je zal beantwoorden zonder dat je ze hoeft te stellen".

"En als ik niet beter wist zou ik zeggen dat het u een heleboel gezanik zal besparen, alles bij elkaar", zei Roger met een grijns.

"Geweldig, Roger, dat 's een goeie tegenover Monseigneur", zei Ruth.

"Hij bedoelde jou er ook mee in die uitspraak, Ruth", gaf ik te kennen.

Inmiddels bevonden we ons binnen gehoorsafstand van onze vriend, en hij kwam vlug naar ons toe.

"Ruth - Monseigneur!" riep hij met duidelijk plezier; "dat is me een genoegen. Het schijnt lang geleden sinds ik jullie allebei heb gezien. En wie is onze jonge vriend? Ik had nog niet het genoegen hem eerder te ontmoeten".

We stelden Roger voor en legden uit dat een van de redenen, waarom we hem de laatste tijd niet gezien hadden was, dat we Roger in zijn nieuwe land rondleidden.

"Hoe gaat het met je?" vroeg Ruth.

"Nou jòh, ik heb me nog nooit beter gevoeld in mijn leven. Denk je dat het mogelijk voor ons is ons nog beter te gaan voelen dan nu het geval is?"

"Dat 's iets wat ik ook heel graag zou willen weten, meneer", zei Roger.

"Alsjeblieft zeg. Deze jongeman hier staat me vastberaden bij in mijn vraag. Nou, wat zegt dat bijdehante hoofd ervan?"

Onze vriend liet zijn arm door die van Roger glijden.

"Nou, dat weet ik niet hoor", antwoordde Ruth met een glimlach, "want ik zie niet in hoe we ons nog beter zouden kunnen voelen dan we nu al doen. Misschien is het een kwestie van vergelijken".

"Dat zal het zijn, en vergeleken met hoe ik me eens voelde, is dit de volmaaktheid. Je zou het 'Herwonnen Paradijs' kunnen noemen, als ik er helemaal zeker van zou zijn dat ik het ooit zou kwijtraken en weer herwinnen. Maar kom binnen, en laat onze nieuwe vriend eens kijken hoe een landhuisje er in de geestelijke wereld uitziet".

De kleine woning was van binnen even keurig netjes als van buiten, en alles was smaakvol en met raffinement ingericht, maar met een oog voor duurzaam comfort en genot. In het vertrek waarin we direct vanuit de tuin binnentraden, was het meubilair van antieke stijl, goed geconstrueerd en leuk om te zien. Het werd hoogglanzend gehouden en weerspiegelde de grote bloembokalen die overal stonden uitgestald. De andere kamers, zowel boven als beneden, waren op soortgelijke wijze ingericht, en alles bijeengenomen onthulde de hele woning de aangeboren trots en toegewijde zorg van haar eigenaar.

"Ik schaam me er niet voor, Roger, m'n vriend, je te vertellen dat dit een heel andere plaats is dan die waar ik woonde, toen ik voor het eerst de geestelijke wereld binnenkwam, zoals Ruth en Monseigneur je zullen vertellen, en Edwin natuurlijk. Waar is Edwin nu? Waarom is hij er niet bij?"

"Hij heeft het de laatste tijd erg druk", antwoordde Ruth, "en geen van ons heeft veel van hem gezien, behalve een vluchtig bezoekje. Roger was een van onze eigen gevallen - je vindt het toch niet erg om als een geval te worden aangemerkt, hè Roger? - en we vonden dat we tijd moesten uittrekken om hem de dingen te laten zien".

"Om voor hem te doen wat Edwin deed voor jou en Monseigneur. Herinneren jullie je je eerste bezoek aan mij nog? - maar natuurlijk. Ik zal het nooit vergeten".

"Vertel Roger ervan, als het je schikt".

Onze vriend dacht een ogenblik na. "Welja, als je wilt", zei hij, maar hij moet eerst weten hoe het kwam dat ik in zo'n plaats woonde, zo'n afschuwelijke plek als die.

Toen ik nog op aarde leefde, Roger, was ik een succesrijk zakenman. Zakendoen was mijn voornaamste bezigheid in het leven, want ik dacht aan verduveld weinig andere dingen en ik beschouwde alle methoden als juist in mijn zaken met anderen, vooropgesteld dat die methoden strikt legaal waren. Zo lang dat zo was dacht ik dat de rest er niet op aan kwam. Dus was ik meedogenloos om mijn doel te bereiken, en gepaard aan een grote mate aan efficiëntie bereikte ik een groot commercieel succes.

Bij mij thuis was maar één persoon met wie rekening moest worden gehouden, en dat was ik. De rest van het gezin deed zoals hen gezegd werd - en ik had het voor het zeggen.

Ik was altijd gul in het geven aan liefdadigheid, wanneer ik dacht dat ik daardoor de grootste eer en verdienste voor mijzelf kon krijgen, want ik geloofde niet in anonimiteit voorzover het mij betrof. Als er iets aan de kerk moest worden geschonken lette ik erop dat mijn naam voldoende in het oog viel. Vanzelfsprekend steunde ik de kerk in de wijk waar ik woonde en liet op eigen kosten enige delen aan het gebouw toevoegen, met gepaste nadruk op de schenker.

Het huis dat ik bewoonde was van mijzelf, en van een afmeting en ligging als paste bij mijn positie in de wereld. In alle opzichten beschouwde ik mijzelf als een god, Roger. Pas toen ik in de geestelijke wereld aankwam ontdekte ik dat ik er een was - van blik, de armzaligste, kaalste god die ooit bestaan had.

Ik was nog maar een jaar of twee de middelbare leeftijd gepasseerd toen ik door ziekte werd overvallen, en tenslotte ging ik 'dood'.

Ik heb alle redenen om te weten dat ik een schitterende begrafenis kreeg, met al het gebruikelijke vertoon, gepaste rouw enz., ofschoon ik er sindsdien achter ben gekomen dat er geen ziel was die het een duit kon schelen dat ik was heengegaan. Integendeel, ze waren blij. Sommigen verklaarden dat de duivel eindelijk zijn kans had gekregen. Anderen zeiden dat ik de enige rechtvaardiging was voor het bestaan van de hel, en dat de aarde er des te beter om zou zijn door mijn verwijdering. Dit was dus de indrukwekkende herinnering die ik achterliet. En, Roger, waar denk je dat ik was gedurende al die droeve jammerklachten bij mijn vertrek?

Ik werd wakker en ontdekte dat ik me bevond in het smerigste en ellendigste krot dat je je maar kunt indenken. Op dit moment zou ik je er zo kunnen heenbrengen om het je te laten zien, want het staat er nog. Het huis - het krot - was klein en dat scheen het des te meer na het grote herenhuis waaraan ik op aarde gewend was. Het stond op een sombere plek, zonder tuin of enig levend ding eromheen. De binnenkant was in overeenstemming met de buitenkant; armzalig, slecht gemeubileerd.

Als je het voor de eerste keer zou zien, zou je misschien hebben

gedacht dat armoede het probleem was. Dat was het ook - geestelijke armoede - want ik had nooit iets voor iemand op aarde gedaan, behalve als het voor mijn eigen ultieme welzijn was, niet dat van een ander.

De kleren die ik droeg waren kaal en vuil. In dat gore hok bevond ik mij, ziedend van woede dat ik, op de een of andere onvoorstelbare manier, was vervallen tot zo'n ellendige toestand. Ik scheen niet in staat te zijn het huis te verlaten; ik voelde me eraan vastgeketend. Ik staarde door de ramen en kon niets dan dorre grond zien, met niet zo ver weg een mistbank. Een akelig, naargeestig uitzicht, in letterlijke zin. Ik raasde en tierde, en in die situatie trof Edwin mij aan.

Op zekere dag kwam hij bij me, en ik behandelde hem net als ik gewend was degenen te behandelen die ik op aarde als mijn minderen beschouwde. Nu was Edwin wel de laatste persoon die je op die manier kon toespreken. Je hebt hem nog niet ontmoet, hè Roger, m'n jongen? Een kalme, vriendelijke persoonlijkheid, maar vastberaden. Hij verdroeg geen onzin van mij, dat kan ik je wel vertellen, maar met mijn gemoedstoestand van destijds kon hij niet opschieten.

Ik werd verteerd van woede, een woede die nog werd verergerd door het feit dat ik niet wist wie ik de schuld kon geven van mijn huidige toestand. De laatste aan wie ik dacht was ikzelf. Maar ik vond een zekere troost door de verantwoordelijkheid daar toe te schrijven, waar ik me voorstelde dat het grootste deel ervan behoorde te liggen, en dat was de kerk, want ik vond dat ik misleid was. Had ik niet royaal aan de kerk gegeven, en was ik er niet toe gebracht te geloven dat mijn schenkingen, en die waren niet gering, mij heel goed van pas zouden komen wanneer het mijn tijd was om van de aarde te vertrekken? Ik was van mening dat mij ernstig onrecht was aangedaan en dat de kerk, waarvan ik mij als een sierlijke zuil beschouwde, mij schandelijk had misleid en dat ik moest boeten voor haar fouten.

Tot wie moest ik mij wenden met mijn moeilijkheden? Ik was me heel goed bewust van wat er had plaatsgevonden; met andere woorden, dat ik 'dood' was. Maar alleen de wetenschap daarvan was van verduveld weinig nut.

Ik denk dat ik de een of andere gedachte met een verzoek om hulp moet hebben uitgestraald. Wat het misschien ook was, ik merkte een man op die in de richting van het huis kwam, en die man was Edwin. Dat was de eerste van de vele bezoeken die hij me bracht, en iedere keer met hetzelfde resultaat. Ik was keihard. Ik was ook buitengewoon grof. Maar Edwin was niet het type dat zich liet intimideren door iemand zoals ik, en hij gaf me er behoorlijk van langs - in feite beter dan ik hem! Hij had zagezegd altijd het laatste woord. Hij liep gewoonweg het huis uit en verliet me wanneer ik te onhandelbaar werd.

Tenslotte kwam hij terug, maar dit keer niet alleen, want hij bracht

twee vrienden mee (en nog een die ik wel eens in de buurt had gezien), dezelfde twee vrienden die nu voor jou zorgen, Roger - Monseigneur en Ruth.

Als ik er nu op terugkijk, weet ik dat dat bezoek het keerpunt was. Ruth en Monseigneur stonden in mijn kamer, ze bleven heel tactvol op de achtergrond, terwijl Edwin tegen mij praatte. Ik begon me een beetje minder nijdig te voelen, en mijn ogen werden voortdurend in de richting van Ruth getrokken, toen ik het eerste lichtstraaltje ontwaarde, als ik het zo mag uitdrukken.

Ruth's aanwezigheid hielp me eraan te herinneren dat ik zelf een dochter had, ofschoon ik haar net zo afschuwelijk had behandeld als de anderen. Er bestond geen fysieke gelijkenis tussen Ruth en mijn dochter, het was eerder iets van temperament, voorzover ik kon beoordelen. Wat het ook was, ik begon me al anders te voelen. Dat, gecombineerd met al wat Edwin bij zovele gelegenheden tegen me had gezegd, begon te werken. Nadat mijn bezoekers waren weggegaan, kwam er een verschrikkelijke eenzaamheid over mij, en ook een diepe wroeging, zo hevig dat ik het in mijn wanhoop uitschreeuwde om Edwins aanwezigheid op dat moment, die ik zo dikwijls had veracht, want ik had wat beter nagedacht.

Je kunt je mijn vreugde en verrassing voorstellen toen ik Edwin naar het huis toe zag komen, bijna op het ogenblik dat ik riep. Ik kwam hem bij de deur tegemoet, en zoals hij je zelf zou vertellen, ik was een ander mens.

Het eerste wat ik deed was hem te bedanken omdat hij zo vlug was gekomen - en ik was er niet bepaald aan gewend om mensen voor iets te bedanken. Het volgende was om mijn verontschuldiging aan te bieden voor alles wat ik hem had gezegd en aangedaan. Maar hij wuifde mijn woorden weg met een prachtige glimlach op zijn gezicht, die duidelijk getuigde van zijn groot genoegen dat ik eindelijk op weg was om een heel ander iemand te worden dan de opgeblazen egoïst en de geestelijke schurk, die ik was toen ik in de geestelijke landen arriveerde.

Edwin ging meteen bij me zitten en begon manieren te bespreken hoe hij me uit dit helse hok kon krijgen dat mij tot verblijfplaats diende. Er werd tot een gedragslijn besloten. Edwin deed de besluiten, want ik legde mij geheel in zijn handen, en voor dat moment werd het zo geregeld dat ik voor korte tijd zou blijven waar ik was, en dat ik hem alleen maar hoefde te roepen en dan zou hij komen.

Nadat hij was weggegaan keek ik wat rond in mijn huis, en op de een of andere vreemde manier scheen het veel helderder dan het geweest was. Het was ontgezeglijk minder smerig, en mijn kleren waren minder vuil, en deze ontdekking hielp mij om me een heel stuk gelukkiger te voelen.

Ik zal je niet vervelen met al de inspanningen, zware inspanningen die ik me moest getroosten voor al wat er gebeurd was. Het was zwaar werk, maar ik zat nooit zonder vrienden. Ik hoef niet verder te kijken dan deze kamer om er minstens twee te zien.

Nou Roger, je ziet me nu, net zo tegengesteld aan mijn oude ik als dag en nacht, nog steeds hard aan het werk en er blij mee. Mijn werk? Wel, voor anderen doen wat Edwin voor mij deed - en voor dezelfde soort mensen! Het is gemakkelijker met ze om te gaan wanneer je zelf een van hen bent geweest", voegde onze gastheer er gniffelend aan toe.

"Er is één troost", ging hij verder; "ze zijn me op aarde al vrijwel vergeten. Anders zouden ze aan me denken als nog veel erger dan de ouwe Scrooge en erop wijzen dat Scrooge tenslotte nog tot inkeer kwam en een fatsoenlijk burger werd, terwijl ik zonder berouw aan mijn eind kwam. Volkomen juist, maar ze weten niet dat ik mijn inzichten sinds die tijd wel wat heb gewijzigd, en ze zouden me niet kennen als de man die ik was.

Toch zullen ze er op een dag misschien achterkomen en, op mijn woord, iedereen zal verbaasd staan!"

XII DE DWAASHEID VAN DE FILOSOOF

Zou jij deze sferen van de geestelijke wereld als een treurige imitatie van de aarde willen omschrijven, Roger?" vroeg ik aan onze jonge vriend.

"Goeie genade, nee. Wie zei dat?"

"De bepaalde heer die ik in gedachten heb, ofschoon niet de enige in zijn soort, leeft op aarde en wordt door zijn vrienden en een of twee mensen die rijk van hem worden, als een filosoof beschouwd. De waarheid is dat hij ergens een beetje van weet, en nooit aarzelt een heleboel over van alles te zeggen. Zijn vrienden en bewonderaars beschouwen hem natuurlijk als een volmaakt orakel en staan stil bij ieder woord van hem - ik geloof dat dat de uitdrukking ervoor is. Hij staat altijd klaar met plechtige verklaringen over van alles op de aarde. Vroeg of laat moet er een onderwerp dat niet van de aarde is opduiken. Iemand zal hem vragen of hij in een 'hiernamaals' gelooft, en als dat zo is, wat voor soort plaats hij dan denkt dat het zal zijn. Dat is het moment waarop het gezanik begint.

De grote filosoof - en er zijn er vele aan wie die titel wordt verleend vanwege de meest ondeugdelijke redenen - weet hoegenaamd niets van de zaak af, maar dat vormt geen belemmering, en dus verwijst hij naar de literatuur over dat onderwerp, die hij nooit gelezen heeft maar waar hij alleen heel vaag van heeft gehoord. Een van zijn sulligste

uitingen is wel de vraag die ik jou zojuist stelde: dat de geestelijke wereld een treurige imitatie is van de aarde, die naar zijn mening een veel betere plaats is om te leven.

Nog een bezwaar dat hij opwerpt, gaat over de kwaliteit en de inhoud van de geestelijke leringen die van tijd tot tijd naar de aarde worden gezonden.

Herinner jij je nog die bijbeltekst, Roger, over het liefhebben van elkaar? Door en door degelijk, hè?"

"O ja, soms hoorde ik preken over die tekst, als ik naar de kerk ging".

"Dat was geloof ik niet zo vaak. Ik bedoel het naar de kerk gaan, niet de preken over de tekst".

Roger en Ruth moesten allebei lachen. Onze humor mag dan niet al te briljant zijn, maar zo is het ook niet bedoeld. Onder elkaar wisselen we het soort gekheid uit zoals dat gebruikelijk kan zijn, en is, onder vrienden in de eigen huiselijke kring op aarde. En, moet u weten, wij vinden het leuk om onze huiselijke kringen te hebben, hier in deze landen van de geestenwereld. We geven er de voorkeur aan om onze onschuldige grapjes te blijven maken, hoe gering men er ook over mag oordelen. Humor is de essentie van dit leven. We scheppen er vreugde in om onze vrienden en metgezellen te laten lachen, net zoals wij plezier hebben om hun geestigheden. Met andere woorden, we zijn menselijk, ondanks aardse ideeën van het tegendeel. Ongetwijfeld zal veel van hetgeen ik hier voor u opschrijf als ordinaire kletskoek worden beschouwd. Op z'n minst kan er dit van gezegd worden: het is niet half zo ordinair of zulke kletskoek als de meeste van de grandioze uitspraken van de aardse filosofen, wanneer ze hun mening over de geestelijke wereld en over ons die erin leven ten beste geven. Wat diezelfde heerschappen over de zaken denken wanneer ze zelf hier komen leven, is weer een heel andere kwestie.

Nou Roger; toen je deze preken over de broederlijke liefde hoorde, dacht je dat het een goede, oprechte lering was en onbestrijdbaar, nietwaar?"

"Jazeker".

"En je had gelijk. De originele lering is afkomstig van een man die wist waar hij over sprak. En onze grote filosoof zou het in dit geval volkomen eens zijn met de prediker, dat broederlijke liefde essentieel is enz. Het is essentieel, en de geestelijke leraren hebben sinds onheugelijke tijden 'op dit thema gehamerd', en dat zullen ze blijven doen zolang er een aardse wereld bestaat die ze kunnen toespreken. Maar hoe denk je dat de kritiek luidt op dergelijke leringen uit de geestelijke wereld, wanneer ze door minstens één van deze beroemde filosofische heren worden bekeken?"

"Ik heb geen idee".

"Dit is het: 'maffe godsdienstige hoogdravendheid'. Elegant, nietwaar? Zie je hoe dat verbazingwekkende brein werkt? De dominee predikt broederlijke liefde voor hem vanaf de kansel, en hij is er gepast van onder de indruk en het er volkomen mee eens. De geestelijke leraar vertelt hem erover, en het wordt maffe hoogdravendheid".

"Monseigneur is nogal fel over dit onderwerp, Roger", merkte Ruth op, "zoals wij allemaal hier, want vroeg of laat komt een van deze heren stellig onze kant op, en dat betekent zwaar werk, en heel vervelend werk voor wie het ook maar wordt opgedragen om voor hem te zorgen".

"Je ziet, Roger, het probleem zit niet alleen bij deze heren zelf. Hun verderfelijke inzichten worden gelezen en door hun ietwat lompe aanhang in zich opgenomen en als diepzinnige waarheden behandeld, zodat, als er ondertussen niets gebeurt waardoor ze van mening veranderen, er hier anderen zullen aankomen in een overeenkomstige toestand van onwetendheid".

"Met andere woorden", zei Roger, "de fouten van de aarde moeten hier worden rechtgezet".

"Zo is het precies. In jouw geval was het zuiver een vakantie voor Ruth en mij. Wat de individuele gevallen zo ingewikkeld maakt is niet dat de pas aangekomene niets van dit leven afweet, maar dat hij er verkeerde ideeën over heeft. Jij wist van niets, en gelukkig had je helemaal geen ideeën. Ik zeg dit niet kleinerend - dat weet je wel, beste kerel. Wat jij bezat, was een heldere geest, vrij van alle onnozele ideeën - zoals bijvoorbeeld harpen en vleugels.

Een van de meest zinloze beschuldigingen die door deze geleerde heerschappen worden geuit, is dat alle voorlichters uit de geestelijke wereld Engelsen zijn, zodat de geestelijke wereld feitelijk helemaal Engels is, met totale uitsluiting van alle andere naties".

"Mensen van andere landen zouden hetzelfde kunnen zeggen".

"Precies. De Fransman zou bijvoorbeeld kunnen zeggen dat de hele geestelijke wereld wel Frans lijkt te zijn, omdat alle geestelijke voorlichters in Frankrijk Frans zijn. Hetzelfde kan men over de hele aardse wereld zeggen. Kun je je indenken wat er zou gebeuren als er een gezelschap van die zeer intelligente en sceptische filosofen zou samenkomen, uit elke natie één? Ze zouden allemaal met een probleempje zitten, want elk van hen zou voor zijn land graag aanspraak willen maken uit patriottisme, om zo te zeggen, maar tegelijk de klacht indienen dat de geestelijke wereld alleen aan zijn land scheen toe te behoren. De processen zouden er misschien net zo bekend uitzien als men kan waarnemen bij internationale conferenties voor het behoud van de vrede".

"Ik veronderstel dat mensen uit andere landen net eender doodgaan als wij".

"Je veronderstelling is heel juist, jongen. Een voor de hand liggende uitspraak, maar niet zo voor de hand liggend dat onze filosofische wijsgeren het kunnen bevatten".

"Is dit gedeelte van de geestelijke wereld dan Engels?"

"Hoe vind jij dan dat het eruitziet?"

"Ik zou zeggen, afhankelijk van de verschillen tussen deze wereld en de aarde, dat er een heel bepaalde neiging bestaat naar het oude vertrouwde landschap thuis".

"Die is er; en de huizen vertonen ook een gelijkenis. We zijn tot nu toe nog niet ver van huis gegaan. Tot dusver heb je nog geen hoge heuvels gezien, en ook geen bergen. Maar ze zijn er wel. En hoe zit het met de mensen die je tot nu toe hebt ontmoet?"

"Nou, dat zijn Ruth en uzelf, en u hebt over Edwin gesproken".

"Alle drie Engels, net als jij".

"Dan heb je nog Radiant Wing, en Omar en zijn vriend".

"Juist. De eerste is een Amerikaanse Indiaan; de tweede een Chaldeeër, en de derde een Egyptenaar. Dat is op zich bijna internationaal. Je telde onze vriend in het landhuis niet mee. Hij is ook Engelsman.

De vraag luidt: temidden van welk volk verwachtte je terecht te zullen komen nadat je de aarde had verlaten?"

"Jeetje, dat is nooit bij me opgekomen. Bij Engelse mensen, denk ik".

"Spreek je nog andere talen dan die van jezelf?"

"Geen een. Een beetje schools Latijn misschien".

"Het zou bepaald onaangenaam voor je zijn geweest als je was wakker geworden en je bleek bijvoorbeeld tussen de Chinezen terechtgekomen te zijn".

"k Zou me waarschijnlijk doodgeschrokken zijn".

"Lieve hemel, waarom? De Chinezen zijn verrukkelijke mensen, vriendelijk en bedachtzaam, en altijd klaar om te helpen. Je ziet, beste kerel, dat hetgeen jij zegt de domheid doet uitkomen van deze filosofische heren met hun valse ideeën, dat de geestelijke wereld uitsluitend Engels moet zijn. Er is er geen een van hen die er niet vrijwel net zo over zou denken als jij het zojuist hebt omschreven.

Ruth en ik hebben enige van hen ontmoet, en ze waren bijzonder blij hun eigen taal, het Engels, te horen spreken, op dezelfde manier als we tegen jou spraken. En datzelfde geldt voor de Fransman, en de Chinees, en al de anderen.

Zoals je weet voorkomt persoonlijke communicatie door middel van het gedachteproces ieder probleem bij de taalkwestie. Dat proces gaat zonder nationaliteit. Maar wanneer de mensen in deze landen ontwaken, gebruiken ze hun stemorganen, en dat doen wij ook. Dat is natuurlijk.

Wat waren jouw indrukken, toen je je ogen opendeed naast het open raam in onze kamer?"

"Nou, ik had beslist een soort van 'thuis'-gevoel. De kamer was net zoals ik gewend was, en het uitzicht door het raam was zeker net zo bekend".

"Precies. Zo hoort het ook te zijn. Dus je ziet dat er een wet en een rede achter dit alles schuilgaan, en niets dat de 'wijze' mensen van de aarde kunnen zeggen of denken zal dat veranderen".

"Maar dan moeten de andere volken ergens anders wonen - dat is dwaas om te zeggen. Natuurlijk moet dat zo zijn".

"Dat is ook zo, Roger. Ieder volk op de aarde heeft de een of andere locatie in de geestenwereld. De mensen willen graag temidden van hun eigen soort zijn, en er is geen reden waarom dat niet zo zou zijn. Denk je dat het juist zou zijn, of een goed beleid, om mensen van een bepaald volk of nationaal temperament op te dringen aan anderen? In elk geval niet in het begin.

Vervolgens wat het land zelf betreft. Volken geven de voorkeur aan hun eigen soort land, hoe plezierig dat van anderen ook mag zijn. Hier kunnen ze dat vinden. En ook dat is juist en natuurlijk".

"Hoe zit het met Omar en zijn vriend?"

"Oh, die behoren tot een andere categorie. Waar zij leven hebben naties geen betekenis, want de mensen zelf staan boven nationaliteit. Radiant Wing is net zo iemand. In de sfeer die bij hem past raakt hij zijn juiste nationaliteit kwijt, maar niet zijn raciale individualiteit, als je begrijpt wat ik bedoel".

"Ik vrees van niet".

"Dat is niet jouw schuld, maar die van mij! Wat ik bedoel is dat Radiant Wing zijn speciale gelaatstrekken zal behouden, op dezelfde manier als Omar, maar dat de natie waarvan hij vroeger deel uitmaakte, geen betekenis meer voor hem zal hebben, zozeer dat Radiant Wing en Omar zich beschouwen als het ware te behoren tot geen natie of tot alle naties.

Er komt geen einde aan de bezwaren die deze filosofische genieën maken tegen de ene of de andere kwestie".

"Ik merkte dat Omar en zijn vriend allebei Engels spraken, en dat

zonder een spoor van een accent".

"Dat is een van de bezwaren waar ik op doelde. Kun je ook maar één reden bedenken waarom Omar geen Engels zou spreken, of welke andere taal ook?"

"Helemaal niet, als hij dat wil".

"Als hij dat wil. Daar zeg je wat, Roger. Als het zijn speciale werk gemakkelijker zal maken, of zelfs mogelijk door het te doen, dan zal hij het doen.

Nu wil het geval dat Omar vrienden op de aarde heeft, wederzijdse vrienden trouwens. Het bleek nodig voor hem om met die vrienden te spreken. In het begin sprak hij geen Engels, en zij kenden beslist geen woord Chaldeeus. Wat nu te doen? Het was vanaf het begin duidelijk dat zij geen Chaldeeus konden leren, maar het was evenzeer duidelijk dat hij, met het grootste gemak, de Engelse taal kon leren. Dat deed hij, zonder het minste ongerief voor hemzelf.

Je weet wat de herinnering hier kan doen, Roger. Als er eenmaal iets in het geheugen komt, blijft het erin. Wel, Omar kon iedere taal goed leren teneinde die vloeiend te spreken, terwijl de aardse mensen erover moesten nadenken. Je zult je herinneren dat Radiant Wing voldoende van onze moedertaal afweet om zich gemakkelijk verstaanbaar te maken voor zijn werk op aarde. Omar wilde zich ook verstaanbaar maken, maar op een andere manier, en veelomvattender. Hij wilde een zo groot mogelijke verscheidenheid aan onderwerpen bestrijken, en dus begroef hij zich diep in het karwei om Engels te leren. Hetzelfde geldt voor ons allemaal hier. Als jij, jongen, ook een taal wilt leren, hetzij om in praktijk te brengen - ik bedoel om te spreken - of om literatuur in die taal te lezen, is er niets dat je kan tegenhouden. Het staat je vrij om op dit ogenblik te beginnen. Duizenden van ons doen het echter niet, want er is geen reden voor.

Je weet, Roger, dat hoe hoger je de geestelijke ladder beklimt, des te minder je denkt aan nationaliteit - en taal als zodanig, tenzij er werk op aarde moet worden verricht dat het gebruik van een andere taal dan die van jou met zich meebrengt".

"Hoe kom je hier in een ander land?"

"Op verschillende manieren. Met je stiefels is er een van".

"Monseigneur; wat is dat nou? Hoe kunt u Roger een standje geven omdat hij platte taal gebruikt, wanneer u bijna hetzelfde doet?" riep Ruth lachend uit.

"Je ziet maar, Roger, wat een door en door slechte invloed jij hebt. Hier heb ik zorgvuldig mijn weg gezocht door de taal, teneinde geen enkel woord te bezigen dat zou worden afgekeurd door die lieden op de aarde die denken dat we behoren te spreken alsof we een oecumenisch concilie of iets net zo vervelends zouden toespreken. Mij best. 'Slechte

taal bederft goede manieren', veronderstel ik.

Er is geen enkel probleem om naar andere landen in deze sferen te gaan, of juist gezegd, naar die gedeelten waar mensen uit andere aardse landen wonen.

Jij dacht hoofdzakelijk aan grenzen, nietwaar? Er zijn geen grenzen. Je kunt komen en gaan als je wilt, en bovendien ben je daar net zo welkom als de inwoners van die streken hier welkom zijn. Je kunt in feite rondzwerven en dan zou je nauwelijks merken dat je 'daar' was aangekomen, behalve misschien een geringe verandering in het landschap, en in de woonhuizen.

Er bestaat slechts één soort barrière die je zult tegenkomen in deze landen, en die is onzichtbaar, of zo goed als. Een toename of vermindering van het licht, al naar het geval kan zijn. Als dat er niet zou zijn, zouden bepaalde onaangename, buitengewoon onaangename elementen ertoe verleid kunnen worden de gewesten vlak boven hen onder de voet te lopen. En misschien zouden sommige van ons ertoe verleid worden om ideeën te ontwikkelen die boven onze stand liggen, zoals men placht te zeggen. Het is een natuurlijke wet die op deze manier werkt, en net als al die wetten werkt ze zonder enige storing, ophef of moeilijkheid. Dat is het mooie ervan. Geen kwestie van verschil van mening, of op je rechten staan. Met een natuurwet valt niet te redetwisten. Ik moet nog horen van iemand die in de clinch ligt met de wet van de zwaartekracht op aarde. In elk geval zou het een eenzijdige discussie worden en vermoedelijk in een ramp eindigen.

Voorzover het tenminste deze bepaalde sferen betreft, zou je ze met elk recht Cosmopolis kunnen noemen, want je zult hier mensen van elke nationaliteit onder de zon tegenkomen, sommigen komen en gaan, en sommigen blijven tijdelijk".

"Het komen en gaan kan ik wel begrijpen, maar hoe zit het met tijdelijk blijven?" vroeg Roger.

"De beste manier om dat te beantwoorden is om je een praktische demonstratie te geven, ofschoon je er al een hebt gehad zonder het te weten".

"Is dat zo?"

"Ja, onze oude vriend Radiant Wing".

"Hoort hij hier dan niet thuis?"

"In geen geval".

"Dat is tamelijk verwarrend".

"Gruwelijk".

"Monseigneur is een vreselijke kwelgeest voor jou, Roger.

Helemaal niet op reageren. Ik weet wat hij bedoelt. Kom mee, dan zullen we nog ergens op bezoek gaan".

"Dat klopt. Een bezoek dat een fortuin waard zou zijn als je het op aarde kon afleggen".

Met deze geheimzinnige uitingen namen we onze jeugdige metgezel mee voor een gezellig bezoekje op enige afstand van ons huis.

XIII EEN HUIS IN HET BOS

Nou Monseigneur, wilt u me alstublieft eens uitleggen, met eenvoudige woorden als u wilt, wat u bedoelde met 'sommigen blijven tijdelijk', toen u sprak over mensen van andere nationaliteiten?"

"Heel goed, Roger", zei Ruth; "blijf op je stuk staan".

"Natuurlijk, beste kerel. Er is helemaal geen geheim. Wat ik bedoelde was, dat het soms zo is dat er hier mensen in bepaalde sferen wonen, terwijl ze, krachtens hun geestelijke vooruitgang, het recht hebben in een hogere te wonen".

"Waarom blijven ze dan hier?"

"Omdat er, Roger, een heel gezonde reden voor hun verblijf kan zijn. Sommigen kiezen er misschien voor om hier te verblijven voor louter privé redenen, vanwege de genegenheid tussen twee personen. Het kan gebeuren dat twee mensen, tussen wie een sterke band bestaat, tot verschillende niveaus van vooruitgang kunnen behoren en dus verschillende sferen bewonen. In zulke gevallen is het niet ongebruikelijk dat de een, die het recht heeft om in een hogere sfeer te wonen, blijft bij degene die nog niet zover is gevorderd, tot het moment dat deze is vooruitgegaan, en dan stijgen die twee, tezamen, op naar hun nieuwe sfeer en blijven dan ongescheiden. Dat is één voorbeeld.

Er is er nog een, en ik geloof meer gebruikelijk, en dat is wanneer een bepaalde bezigheid de mensen zo in beslag neemt dat ze liever in de minder hoge sfeer werken. Onze vriend Radiant Wing is zo'n geval. Ze werken voor de mensheid die nog op aarde leeft, Roger, en ofschoon ze een heleboel tijd hier in deze gewesten besteden, reizen ze toch voortdurend naar hun eigen huis in de hogere sferen, en dus zijn ze ingezetenen van beide sferen. Ze leiden een dubbelleven!"

"Dat lijkt toch te afschuwelijk voor woorden", riep Ruth uit.

"Helemaal niet! En duizenden mensen op aarde leiden ook een dubbelleven, als het erop aankomt. De tijd dat ze niet slapen brengen ze op aarde door, en de tijd dat ze slapen in de geestelijke wereld. Op die manier is er een grootse ontmoeting van vrienden en verwanten, Roger. Maar dat is weer een ander verhaal".

We hadden al enige afstand afgelegd toen we een gedeelte van het land bereikten dat goed met bos bedekt was, en we gingen een heel aangenaam dennenbos in. Tenslotte kwamen we aan een open plek, en voor ons stond een heel aantrekkelijk huis, niet erg hoog maar wel breed, alsof er verscheidene bungalows aan elkaar gezet waren om één gebouw te vormen. Er waren verscheidene, gelaagde bloembedden te bewonderen, maar er was geen poging gedaan om de grond rond het huis tot iets als een stijtuin te ontwerpen. Er was een element van wildheid rond de plaats, zonder echter een zweem van wanordelijkheid. Voor de toeschouwer leek het een haven van rust en stilte aan te duiden, ofschoon dat in geen enkel opzicht uitzonderlijk was, aangezien het mogelijk is om zelfs in het centrum van de stad rust en stilte te verkrijgen zonder het minste bezwaar.

Ruth en ik hadden dit huis bij vele gelegenheden bezocht, maar voor Roger was het nieuw, en derhalve stond onze gastheer ons bij zijn huisdeur op te wachten.

"Zo, mijn beste Monseigneur, en Ruth ook", zei hij; "jullie zijn op het goede moment gekomen, want ik heb iets voor jullie - tenminste voor Ruth".

We stelden Roger voor, en verklaarden in het kort onze werkzaamheden en opdracht. Er volgde een uitwisseling van hartelijke groeten tussen onze vriend en Roger, en we werden direct uitgenodigd om binnen te komen.

"Noem onze vriend maar Peter Ilyitch", fluisterde ik Roger in het oor, " en verwacht verrassingen".

Het duurde niet lang of er deed er zich een voor. We werden binnengelaten in een ruim vertrek, dat zowel zitkamer als werkkamer was. Vlakbij een breed venster stond een grote tafel waarop vele vellen muziekpapier lagen en sommige daarvan waren al beschreven, terwijl er nog een hoeveelheid ongebruikt papier gereed lag, en het was duidelijk dat er ook echt werd gewerkt.

Langs een muur stond een ruime en geriefelijke bank waarop een oude vriend van ons zat. Hij stond op toen we binnenkwamen, en werd aan Roger voorgesteld als Franz Joseph, waarna hij weer ging zitten.

Iets dat onmiddellijk de aandacht van onze jonge knul trok waren Franz zijn metgezellen. Want op de bank zat niemand minder dan onze

oude bekende, de poema, met wie Franz Joseph nu aan het spelen was, terwijl op de leuning de kleine grijze mus pronkte, die ijverig bezig was zijn longen te oefenen door een heleboel getjilp.

"Jullie hebben mekaar eerder ontmoet, dat 's duidelijk te zien", zei Peter Ilyitch, want de vogel was meteen opgevlogen om op Rogers uitgestrekte vinger neer te strijken.

We vroegen Peter wat het stel hier in zijn huis deed.

"Wel", zei hij, "ik was op een dag bij hen thuis en keek naar hun amusante capriolen. Terwijl ik dat deed, speelde er iets van muziek door mijn hoofd en dat paste precies bij hun dolle streken. Ik bedacht me dat het echt te goed was om kwijt te raken, en dus leende ik het stel van Radiant Wing, zodat ik ze hier bij me kon hebben om op m'n gemak naar ze te kijken. Hun optredens zijn nooit precies hetzelfde. Ik denk dat je wel weet, Roger, dat Radiant Wing de 'Hoofdbeheerder' en 'Groot-Vriend' van hen is, en dat hij werkt met een bijzondere opdracht voor zijn twee vrienden op de aarde, die allebei de speciale vrienden van deze twee 'deugnieten' zijn. Ik was met die muziek bezig toen jullie kwamen".

"Dat betekent toch niet dat we je erg gestoord hebben?" vroeg Ruth.

"In geen geval, lieve dame", antwoordde Peter. "Toen ik zei dat ik iets voor je had doelde ik op dat stuk muziek. De versie voor de piano is al voltooid. Ik dacht dat je het misschien wel wilde hebben. Waar ik nu aan werk is de zetting voor orkest, en ik denk dat die beslist indrukwekkend zal zijn. Het zal slechts weinig van de pianoversie verschillen; voller, en met een paar tierelantijntjes erbij. Interesseert Roger zich voor dit soort dingen?"

"Ja, heel veel. Ik speelde het scherzo dat je voor mij schreef op het orgel - de bol, weet je wel, en hij was er verrukt van en vroeg van alles. Dat is een van de redenen van ons bezoek op dit moment, en ook dat ik graag wilde dat hij je zou ontmoeten. Hij vermoedt niet - tenminste ik denk van niet - wie je bent, ofschoon Monseigneur hem waarschuwde voor verrassingen. Hij heeft er al een te pakken met de twee dieren. Ik ben er zeker van dat hij ook niet weet wie Franz is".

"Nou, weet je meisje, we zijn wel een beetje veranderd sinds we hier aankwamen".

Roger amuseerde zich met Franz, de poema en de vogel, en was zich niet bewust van ons gesprek.

Weldra riep Ruth hem. "Roger, liefje", zei ze, "herinner je je nog dat stuk dat ik voor je speelde in de kerk? Peter heeft er nog een voor me geschreven".

Roger ging bij ons aan tafel zitten en staaarde nu heel ernstig van Peter Ilyitch naar een buste die op een wandtafeltje stond. Het was van een man van middelbare leeftijd met een goed verzorgde baard. Peter

had pret om Rogers in het oog springende poging om beiden te vergelijken.

"Vind je dat je enige verwantschap kunt bespeuren, Roger?" vroeg Peter. "Je hebt het helemaal goed. Zo zag ik eruit toen ik op aarde was. Het is geen ijdelheid die me ertoe brengt die buste daar neer te zetten, maar enkel de schoonheid van het werkstuk".

Het was een voortreffelijk stukje beeldhouwwerk.

"Het werd gedaan door iemand die me kende zoals ik was en er de voorkeur aan gaf het langs die lijn te modelleren", vervolgde Peter. "Vind je dat ik vooruit ben gegaan, Roger?"

"Goeie genade, meneer", antwoordde Roger, "dat 's een lastige vraag. Als ik ja zeg, zou dat betekenen dat er ruimte voor verbetering was. Als ik nee zeg, bent u niet verbeterd - o jee!"

De jongen was vreselijk verlegen en we barstten in lachen uit, Peter zelf niet in het minst. Hij was nu natuurlijk in de bloei van zijn leven, op precies dezelfde manier als Franz was teruggekeerd naar een dergelijke periode van uiterlijke jeugdigheid.

Roger verontschuldigde zich geweldig voor zijn ogenschijnlijke nieuwsgierigheid, maar hij kon het niet laten om Peter te vragen naar de inhoud van die vele grote boeken die op de planken stonden. Voor degenen die vertrouwd zijn met orkestpartituur zouden de boeken er door hun omvang ongebruikelijk hebben uitgezien. Er werd uitgelegd dat zij het werk van onze aanwezige gastheer bevatten.

Roger verbaasde zich over de enorme hoeveelheid.

"Er is niets merkwaardigs aan, beste vriend", zei Peter. "Zie je, het is een behoorlijke tijd geleden sinds ik hier voor het eerst kwam wonen, en in die tussentijd heb ik niet bepaald stilgezeten. We vermaken ons geweldig wanneer we de aankondiging horen die op aarde wordt gedaan voor een uitvoering voor de radio, dat 'dit het laatste werk is, gecomponeerd door die en die'. Het laatste werk. Natuurlijk weet men wat er bedoeld wordt, maar voor ons klinkt het zo grappig, zeker wanneer men naar die planken kijkt. Geloof men nu echt, vraag ik me af, dat als we eenmaal de aarde hebben verlaten, we opgehouden zijn met componeren?"

Ik aarzelde niet met hem te verzekeren dat het zo was.

"Daarom hebben ze standbeelden en monumenten voor ons opgericht, beste vriend", zei Franz Joseph. "Ze denken dat het met ons afgelopen en voorbij is; geen noot in ons overgebleven. En nu zijn ze er volkomen zeker van dat ze weten wat er in ons omging, toen we een of ander stuk schreven, groot of klein. Als een van ons de doodgewone reden had gegeven: om verhongering te voorkomen, zouden ze dat niet

goed hebben gevonden. Lang niet mystiek genoeg. Nou, best hoor. Zo is het leven. Wat zeggen jullie ervan, mijn vrienden?"

Het was niet nodig om hem van onze algehele instemming te verzekeren!

"Zeg Peter", voegde Franz eraantoe, "speel je nieuwe stuk eens. Ik wil het zelf ook graag weer horen".

Peter begaf zich naar een vleugel die in een hoek stond - een prachtig instrument - en begon te spelen. Ik zal niet het onmogelijke beproeven door te trachten te beschrijven wat onze vriend speelde. Louter in woorden een beschrijving geven van een of ander muziekstuk is een nutteloze en vruchteloze taak, want het zegt de lezer nu juist niets. Het enige dat men kan doen is een reeks technische termen en details verschaffen die uiteindelijk bijzonder weinig aangeven. Het volstaat te vermelden dat de muziek die werd gespeeld, in grote trekken de fysieke bewegingen van de twee dieren volgde, de vogel en de poema, tijdens de gemakkelijke vertoning die we zagen toen we Radiant Wing bezochten. De muziek ging omhoog en omlaag, als het ware in navolging of wedijver van wat er plaatsvond tussen die twee, tezamen met de vele plotselinge kronkels en wendingen, eerst naar de ene, dan naar de andere kant. Buiten dat is het niet doenlijk het onder woorden te brengen, behalve dat het stuk in ieder opzicht een scherzo was, zoals terecht verondersteld mocht worden uit de aard van het 'programma'.

Na afloop van het muziekstuk gaf Ruth uiting aan haar genoegen, net als wij allemaal, en speciaal Franz, die de componist de oprechte eer bewees van een broeder in de kunst.

"Nu wat betreft de zetting voor orkest", zei Ruth, "wanneer krijgen we die te horen?"

"Zeer binnenkort, hoop ik", antwoordde Peter. "Het zal natuurlijk worden opgenomen in een programma met andere werken. Zal ik het jullie laten weten?"

"Heel graag alsjeblieft".

Roger had met zijn rug naar de boekenplanken gestaan terwijl de muziek werd gespeeld; maar nu draaide hij zich om en begon de titels op de boeken te lezen. Ruth en ik gingen bij hem staan, want we voelden dat hij ieder moment een interessante ontdekking kon doen.

De werken waren op een ordelijke manier gerangschikt volgens hun aard, met al de composities die Peter op aarde had geschreven bijeengezet. Hij ging met zijn wijsvinger langs de titels en noemde ze voor zichzelf op. Suite in G, las hij; Symfonie no.6, en toen zei Peter: "Dat werk wordt altijd aangekondigd als 'het laatste werk dat de componist schreef'. Dat is de grenslijn, Roger, tussen hetgeen ik op aarde schreef en dat wat ik sinds die tijd heb gedaan".

Duidelijk was te zien dat dit laatste talloze boeken meer bedroeg dan het voorgaande.

"Dit is nog niets", ging hij verder, "het is precies hetzelfde met ons allemaal. Neem nou Franz Joseph, hij heeft boeken vol muziek geschreven. Het aantal opus-nummers loopt hier in de vier cijfers, Roger, en als we geen wonderbaarlijk geheugen hadden, zouden we niet weten hoeveel we in feite hadden gecomponeerd".

"Is het gemakkelijker om hier muziek te componeren dan op aarde?' vroeg Roger.

"Oh, hier hoor, zonder een zweem van twijfel. Bedenk maar eens hoe vrij we zijn van alles dat een belemmering kon zijn - en zo dikwijls was. Franz noemde bijvoorbeeld honger. Noem het doodgewone honger in dit geval, en al wat dat betekent. Met andere woorden, de zorg voor de nodige lichamelijke behoeften. Wij zijn daar volkomen vrij van. Publieke onverschilligheid - dat is nog zo iets dat hier goddank ontbreekt. De moeilijkheid om je werk gehoord of erkend te krijgen. Dat geeft hier ook geen probleem. Ergens plezierig te kunnen wonen: dit kleine huis is er een voorbeeld van. Franz woont in een verrukkelijk huis waar hij gelukkig is 'zolang de dag duurt' - en de dag duurt hier lang, Roger, zoals ik denk dat je wel gemerkt zult hebben. Wat is er verder nog?"

"Geen muziekcritici", zei Franz grinnikend, "hoewel gelukkig voor mij had ik niet veel van dat eigenaardige volk te lijden. Niet dat mijn muziek nou zo perfect was, moeten jullie begrijpen, maar omdat ik in een periode leefde dat muziekkritiek geen vak was voor ieder stuk onbenul dat denkt dat hij iets van muziek afweet, zoals ik geloof dat nu de gewoonte is op aarde. Jullie vaderland was heel goed voor mij, en is dat nog steeds, mijn vrienden", zei hij, ons drieën toesprekend bij de boekenplanken.

"En voor mij ook", zei Peter, "ofschoon ze ons als dood beschouwen. Denk je alleen maar eens in wat een sensatie we zouden veroorzaken, mijn beste Franz, als we de anderen bijeen konden brengen en we over het een of andere concertpodium op aarde zouden marcheren, achter elkaar of arm in arm. Er zou een rel ontstaan. Stel je voor hoeveel geld we zouden verdienen, of iemand anders aan ons zou verdienen".

"Het tweede ligt meer voor de hand", riep Franz uit.

"Vervolgens zouden de critici in actie komen. Ze zouden onze symfonieën en dergelijke in stukjes snijden en ze onder de muzikale microscoop leggen; om ons precies te laten zien waar we de mist ingingen, wat we hadden moeten doen, en waar we aan dachten toen we ze schreven. En geen mens zou in staat zijn een woord te begrijpen van wat een van hen zei, zichzelf nog het allerminst. Maar ze zouden allemaal volkomen tevreden zijn en zich verbeelden dat ze geweldig superieure mensen zijn. Nee, ik denk niet dat het per slot van rekening zo amusant zou zijn. Hier is het veiliger. We zijn onder vrienden, we zijn vrij van alle

moeiten en zorgen, vooral van dat verschrikkelijke spookbeeld, de vrees om onszelf leeg te schrijven. We kunnen altijd gehoor krijgen wanneer we maar willen, zonder met de hoed in de hand naar een of andere onaangename kerel te hoeven gaan die ons wil uitbuiten. En het is plezierig om als componisten en musici onder elkaar te zijn, en met de beste wil van de wereld aangenaam grof tegen elkaar te zijn en te weten dat er geen onaangename bedoeling achter zit. Het is jammer dat er op dit ogenblik geen noemenswaardige componisten op aarde zijn".

"Zijn die er helemaal niet?" vroeg Franz.

"Het schijnt heel wat jaren geleden te zijn sinds er hier een bij ons kwam", antwoordde Peter; "wat zegt u ervan, Monseigneur?"

"Wel---", begon ik, maar Ruth kwam tussenbeide.

"Je weet toch, Peter", zei ze, "dat als Monseigneur maar even de kans krijgt, hij erop los zal gaan. Sinds de tijd dat hij voor het eerst heeft kennigemaakt met jullie allemaal, en praktisch gesproken onder jullie gezamenlijk onderricht kwam, heeft het 'praktisch gesprokene' de vorm aangenomen van onomwonden taal over de huidige componisten van de aarde".

"Het zit zo", verklaarde ik onder het gelach dat Ruth teweegbracht, "als ik een betrouwbaar beeld van deze wereld moet geven, moet ik de waarheid spreken. Duidelijk en eenvoudig, maar zo is het wel. Feit is dat er op dit moment geen meestercomponisten op aarde zijn. Ik zeg dat weloverwogen en zonder voorbehoud. De componisten die daar op dit ogenblik leven zijn die naam niet waard. Je hebt terecht opgemerkt, Peter, dat het heel wat jaren geleden is sinds zich hier echte componisten bij ons voegden. Ongetwijfeld zijn hier componisten aangekomen, maar ze werden gedwongen hun muzikale wangedrochten achter te laten. En er zullen nog anderen komen - en met hen zal hetzelfde gebeuren.

Je weet dat ze op aarde zeggen dat alle spirituele openbaring is geëindigd. Diezelfde lieden zouden de waarheid spreken, als ze zeiden dat het componeren van zuivere muziek is geëindigd".

"Daar hebben we van gehoord", zei Peter, "maar is het werkelijk zo erg? De muziek, bedoel ik".

"Inderdaad. Ik heb niet overdreven. Ruth zal mijn getuigenis bevestigen; ze heeft er het een en ander van gehoord. En Roger heeft nog maar kort geleden de aarde verlaten. Heb jij ooit geluisterd naar wat de aardse mensen 'moderne muziek' noemen, Roger?"

"Dat heb ik wel - maar niet lang. Het was meer dan ik kon verdragen".

"We hebben er zo nu en dan van gehoord", merkte Peter op, "maar nooit vermoed dat het zo vreselijk was als jullie zeggen. Wat zeggen de beminde critici ervan?"

"Lovende uitspraken: ze verwelkomen het als het werk van grote genieën, en verlakken het publiek door het te laten denken dat het bepaalde stuk dat zij bespreken een en al lieflijke melodieën bevat, terwijl er meer dan een zoeklicht - als je weet wat dat is, beste vriend - en een microscoop voor nodig zouden zijn om er het geringste spoor van te vinden. Het is niet mogelijk om iets te ontdekken wat er niet is. Het is precies eender met de kunst. Je hebt geen flauw benul van het ontstellende geklieder dat tegen de meest fantastische prijzen voor openbare tentoonstellingen wordt gekocht. Als je zegt dat het nachtmerrieachtige dingen zijn is dat nog zacht uitgedrukt".

"Maar hoe verklaar je dan het gunstige onthaal?"

"Misschien om twee redenen: hetzij een vorm van krankzinnigheid, of een enorme grap. Maar de weerzinwekkende schilderijen en de walgelijke muziek krijgen allebei hetzelfde gunstige onthaal. Dat is tegenwoordig 'in' op de aarde - de cultus van het afzichtelijke, het monsterlijke, het gigantisch lelijke. Het gif is in alle schone kunsten doorgesijpeld".

"Lieve help", zei Franz, "ik ben blij dat wij eraan ontkomen zijn, en maar net op tijd, te oordelen naar wat u zegt, Monseigneur!"

We vermaakten ons om de opmerkingen van Franz, want hij was al vele jaren in de geestelijke wereld, lang voordat de decadentie van tegenwoordig de kunsten begon aan te randen. Ook Peter Ilyitch is al geruime tijd hier.

Peter ging naast Roger staan, die weer verder was gegaan met het lezen van de titels van de partituren.

"Mag ik er een van de plank nemen?"

"Zeker, beste kerel, je kunt hier doen wat je wilt", antwoordde Peter, "geen formaliteiten, weet je wel".

"Dat weet ik; Monseigneur en Ruth zeggen dat steeds, maar ik ben er nog niet zo aan gewend".

"Dat komt wel in de praktijk, Roger", lachte Peter. "ga je gang maar".

"Het is gewoon fantastisch. Ik bedoel alles. U weet dat ze me alles laten zien, en iedereen is zo vreselijk aardig. Vriendelijk bedoel ik. Je krijgt het gevoel dat je een belangrijk iemand bent wanneer men je alles laat zien. En Ruth en Monseigneur hebben een heleboel tijd aan mij verspild".

"Niet verspild, Roger; niet verspild", zei Peter. "Dat nooit. Niemand heeft hier ooit tijd verspild, want er bestaat geen tijd om te verspillen! Dat klinkt dubbelzinnig, nietwaar? Zou van alles kunnen betekenen".

"Hier is iets dat je moet weten, Roger", zei ik, een van de partituren van de plank pakkend. "Kun je eigenlijk wel muziek lezen?"

"Niet zo erg best, vrees ik".

"Goed dan, let op of je deze melodie herkent".

Ik neuriede een wijsje dat over de hele wereld bekend was, tot groot vermaak van Peter.

"Jeminee", riep Roger uit, "dat is van---".

"Uit het boek dat Monseigneur vasthoudt", zei Peter.

Ik overhandigde het boek aan Roger, die van de muziek naar Peter keek, waarna hij de eerste pagina opsloeg en daar de titel en de naam van de componist las. Hij zag er tamelijk verbluft uit.

Vanaf zijn plaats op de bank keek Franz naar hetgeen zich afspeelde. "Zo Roger", zei hij, "eindelijk heb je zijn afschuwelijke geheim ontdekt. Voldoet hij aan de verwachting, denk je? Of verwachtte je een veel knapper iemand - zoals ik

bijvoorbeeld?"

"De kwestie is: kan men knap èn bijdehand zijn?" vroeg Peter.

"O ja, daar is geen twijfel aan", kaatste Franz terug. "Ik hoef jullie niet te vertellen naar wie je moet kijken. Oordeel zelf maar. Ik zal er niet van blozen".

"Nou Roger. We zeiden al dat je een paar verrassingen zou beleven, en we hebben woord gehouden. Wel, ik denk dat we maar eens moesten gaan. Er is bericht gekomen dat er iemand op weg is om me te spreken. Dus zullen we op huis aansturen".

We bedankten Peter hartelijk voor zijn 'gastvrijheid', en Ruth herinnerde hem aan het nieuwe scherzo. Hij beloofde ons te laten horen wanneer het met orkest zou worden opgevoerd, en zei dat hij ons zou laten weten wanneer we allemaal bijeen konden komen om de eerste uitvoering in het openbaar mee te maken.

Terwijl we door het bos wandelden gaf Roger uiting aan zijn genoegen en verwondering, dat het zo'n eenvoudige zaak was om te kunnen praten en grapjes maken met een man wiens naam een begrip is is de sfeer van de muziek, in beide werelden.

"Franz Joseph is ook heel bekend, Roger", zei Ruth. Hij is een fantastische man. Hij schreef meer dan honderd symfonieën toen hij nog op aarde was".

XIV TWEE BEZOEKERS

Het is me opgevallen", merkte Roger op, "dat hier niemand een achternaam gebruikt. Ik weet niet eens die van u, of van Ruth".

We waren direct na ons bezoek aan het huis in het bos naar ons huis teruggekeerd, en de gesprekken met de twee vrienden daar hadden onze beschermeling klaarblijkelijk aan het denken gezet.

"Nou, nee, Roger", antwoordde ik, "dat is zo; maar onze achternamen hebben dan ook geen betekenis in deze wereld. Voor de nieuw aangekomene kan er in feite een zekere onregelmatigheid lijken te zitten in het gebruik van namen in het algemeen; er zijn geen vaste gewoonten of regels voor. Hier is het altijd een kwestie van persoonlijke identiteit, en geen familiale identiteit.

Er is hier minstens één vaste regel voor namen, en die geldt voor de namen die van oorsprong louter uit de geestelijke wereld stammen; namen die volgens regels zijn gevormd of opgebouwd. Elk daarvan heeft een aparte betekenis en behoort niet tot een aardse taal. Dit soort namen wordt gegeven nadat ze zijn verdiend, en ze kunnen alleen worden verkregen via de wezens uit de hoogste sferen.

Voorzover het identiteit betreft zou je Ruth als voorbeeld kunnen nemen. Iedereen hier in de buurt - en in vele andere streken - kent haar als Ruth, en het is een herkenbare aardse naam zoals vele andere.

Die van mij is eerder een aanduiding dan een naam, en op aarde een kerkelijke titel. Je zult je herinneren dat ik vermeldde dat we hier geen titels kennen. Dit is geen overtreding van de regels, want de titel 'Monseigneur', die ik op aarde droeg, wordt altijd op zichzelf door de mensen gebezigd en nooit met mijn naam eraan verbonden. Onze vrienden op aarde zijn ermee begonnen, ofschoon ze soms mijn voornaam gebruiken. Dus is het woord 'Monseigneur' onpersoonlijk als titel, maar als een naam aan mij verbonden om praktische redenen".

"Het viel me op dat geen van jullie tweeën er moeite voor deed om mijn achternaam te weten te komen", zei Roger.

"Dat klopt. Het is niet nodig. Je bent al bekend als Roger, zoals je zelf hebt gezien".

"Hetzelfde geldt dus voor Franz Joseph en Peter Ilyitch, niet?"

"Precies. We hebben gewoon hun achternamen afgekapt en het schaadt ze geen zier. Van belang is dat geen mens klaagt over deze gewoonte, of regel, als je het zo wilt noemen. Iedereen is gelukkig.

Weet je nog, Roger, toen we over leeftijd en identiteit praatten,

wat voor een verschil de terugkeer naar de bloei van het leven kan maken in je persoonlijk voorkomen, zodat je niet herkend kan worden als het individu dat je ooit was. Met namen kan het ongeveer hetzelfde zijn, zoals je kunt begrijpen.

Wanneer de hogere persoonlijkheden naar de aarde gaan om daar met vrienden te spreken, zijn ze gewoonlijk bekend bij de een of andere naam die speciaal voor hen gekozen of bedacht werd. We hebben een goed voorbeeld. Je hebt me toch tegen Peter en Franz horen zeggen dat ik bericht had gekregen dat iemand me wilde spreken?"

"Ja hoor; ik dacht dat u misschien een uitvlucht verzoon om weg te komen".

"Maar Roger", protesteerde Ruth; "wat zouden de aardse mensen zeggen als ze dachten dat het in de 'hemel' de gewoonte was om leugentjes te vertellen om een einde aan een visite te maken?"

"Eigenlijk hoeven we ze dat niet te vertellen, beste jongen - dat bespaart je een hele hoop soesa".

"Wat moet je dan doen als je ergens weg wilt omdat je het een beetje beu bent?"

"Bij mijn weten is zo'n situatie nog nooit voorgekomen. Wat zeg jij ervan, Ruth? Herinner jij je zoiets?"

"Nee, dat kan ik niet zeggen", antwoordde Ruth. "Wij hebben nooit van die onaangename situaties".

"Omdat ze, liefje, niet voorkomen - en dat kan ook niet. Geen verveling, geen kwestie van langer blijven dan de gastheer lief is. Dit, Roger, komt allemaal voort uit jouw verdenking dat we leugens van jewelste zaten te vertellen om op een elegante manier bij Peter en Franz weg te komen. Feit is dat toen we daar waren, er een boodschap naar me werd 'overgeflitst', dat was alles. Het was niet dringend, anders zou ik hier niet zo staan te kletsen.

De boodschap kwam van iemand die voortdurend de aarde bezoekt om daar met vele vrienden te spreken, en aangezien we voor ons genoeg en niet op zakenbezoek waren, meldde ik direct dat we beschikbaar waren. Als de boodschap was gekomen terwijl Ruth en ik 'begeleidingswerk' deden, hetzelfde als we voor jou verrichtten, Roger, had ik bericht teruggezonden over hetgeen we aan het doen waren, en dan zou men in geen geval van ons hebben verwacht dat we ons ter beschikking zouden stellen van iemand anders, hoe beroemd die ook mocht zijn. In tegendeel, we zouden waarschijnlijk problemen krijgen omdat we ons werk van dat moment in de steek zouden laten. In deze landen werkt alles volgens regels van gezond verstand en rede, Roger".

"Jammer dat het op de aarde zo niet werkt", merkte Roger droogjes op.

"Dat kun je wel zeggen. De bezoeker over wie ik je vertel is een verheven persoon uit de hoge sferen, maar zijn identiteit blijft geheim onder de eenvoudige maar doeltreffende naam Blue Star, en die is op een praktische en heldere manier afgeleid van het feit dat een deel van zijn persoonlijke ordeteken, als ik het zo mag noemen, bestaat uit een juweel, vervaardigd in de vorm van een ster van schitterend blauwe edelstenen, nog kostbaarder, Roger, dan iets dat op aarde kan worden gevonden of gemaakt. We zullen hem vragen of jij het mag zien als hij komt".

"Draagt hij het dan niet altijd?"

"In deze sferen niet altijd, niet zichtbaar in elk geval".

Omdat ik voor een van de ramen zat was ik in de gelegenheid om onze bezoeker in het oog te krijgen zodra hij in de tuin zou verschijnen. Roger raadde mijn bedoeling waarom ik zo was gaan zitten, want hij vroeg: "Is het de gewoonte dat mensen die op bezoek komen zo'n eind omlopen? Ik bedoel helemaal door het land in plaats van zich in de kamer te 'denken'?"

"Ja Roger. Dat is de manier die we aldoor hebben toegepast bij de weinige bezoeken die we rondom aflegden. Er bestaat geen wet voor, weet je; alleen maar datgene wat een goed gevoel en een goede smaak voorschrijven. Als onze aanwezigheid dringend gewenst zou zijn, zouden we de gedachtemethode kunnen toepassen om ons te brengen waar we ook maar willen zijn, om zo onverwijd bij iemand terecht te komen. Maar in alle normale omstandigheden gedragen we ons als normale mensen, en zo presenteren we ons ook, lopend op onze beide benen en, indien nodig, kloppen we op de voordeur - ofschoon ik me helemaal niet herinner dat ik dat ook doe.

Je zult wel merken, Roger, als je verder komt, dat je instinctief het juiste zult doen. Laat je dus niet storen door deze kleinigheid. Een bezoek brengen aan onze vrienden op de aarde is weer een heel andere kwestie. We kwamen heel vlug in jouw kamer om je op te halen, en daar kwamen geen formaliteiten zoals kloppen om binnengelaten te worden aan te pas. Als we hadden geklopt en jouw familie had ons toevallig gehoord, zouden ze zich doodgeschrokken zijn, denk ik".

"Dat denk ik zeker. Ze hadden zeer waarschijnlijk gedacht dat ik aan een vreselijk einde was gekomen en dat er een nog erger iemand dan Magere Hein kwam om me mee te nemen".

"Hé, daar heb je onze bezoeker en hij is niet alleen", zei ik, toen ik twee mensen door de tuin aan zag komen.

"Wie zou die ander zijn?" merkte Ruth op, terwijl ze naar het raam liep.

Even later waren ze voldoende dichtbij gekomen om te worden

herkend.

"Hé, dat is Phyllis", riep Ruth, en ze repte zich naar buiten de tuin in.

"Ruth en Phyllis zijn oude vriendinnen", legde ik Roger uit, waarna ik hen ging verwelkomen.

"Zo, mijn kinderen", zei Blue Star, "wij waren op weg om wat met onze aardse vrienden te gaan werken, en deze jonge dame stelde voor dat we een omweg zouden maken om een bezoekje af te leggen. Jullie waren niet thuis toen jullie mijn boodschap ontvingen, begrijp ik".

"Nee, Blue Star. We hadden onze vriend meegenomen op een bezoek aan Franz en Peter".

"O juist, dat is goed".

"Hebt u even gelegenheid om Roger te ontmoeten? Ik heb hem over u verteld".

"Toch niet al mijn vreselijke geheimen onthuld, hoop ik", zei Blue Star met een lach.

"Kom binnen en maak kennis met Roger", zei Ruth tegen Phyllis, "hij is zo'n aardige jongen. Hij was ons laatste 'geval', en nu houden we allemaal vakantie om hem de bezienswaardigheden te laten zien".

Er bestond een duidelijk contrast tussen de twee meisjes, want Phyllis heeft donker haar en dat van Ruth is stralend goudkleurig. Roger stond op toen we de kamer binnenkwamen, en ik stelde hem aan Blue Star en Phyllis voor.

"Wel, jongeman", zei Blue Star, "je ziet er gelukkig en gezond uit, en dat is geen wonder, hè?"

"Nee meneer", antwoordde de jongen met een glimlach.

"Zeg maar Blue Star. Dat doet iedereen; en waarom ook niet?"

't Is tenslotte mijn naam - of een ervan. Sommigen van ons hebben verscheidene namen. Als men op aarde teveel namen heeft wordt men, geloof ik, al gauw met achterdocht bekeken, maar hier is dat anders. De naam die ik op aarde droeg veroorzaakte veel problemen, geloof ik. Maar dat is niet mijn fout, maar de fout van de mensen die er een tikje te vrij gebruik van hebben gemaakt".

Blue Star lachte. Zijn stem had een zacht timbre, en hij sprak zorgvuldig en bedachtzaam, leek mij. Ofschoon hij er jong in jaren uitzag, openbaarde zijn stem een man wiens aankomst in de geestelijke landen al vele jaren geleden was. Het is een kenmerkende eigenschap die duidelijk waarneembaar is voor het geoefende oor, waar alle uiterlijke tekenen van de tand van de aardse tijd sinds lang verdwenen zijn. In

mijn leven hier leerde ik al heel vroeg dat het schatten van iemands leeftijd een riskante bezigheid is!

"Ik vraag me af, Blue Star, of ik u een gunst zou mogen vragen", zei ik, "voor onze jonge vriend hier?"

"Zeker, Monseigneur. Als het mogelijk is eraan te voldoen, hoeft u maar te vragen".

"Wij hebben Roger verteld over de namen hier, en ik legde hem de oorsprong uit van die van u".

"En nu wil je een praktische demonstratie om de oorsprong te zien, nietwaar?"

Blue Star sloeg de ene helft van de kostelijke mantel die hij droeg open, en toonde op het gewaad daaronder de prachtige ster die we Roger hadden beschreven.

"Kom maar dichterbij, jongen, en bekijk hem heel goed. Hij is heel mooi, niet? Ik betwijfel of je ooit zoiets als dit op aarde hebt gezien, hè?"

"O, dat is onmogelijk, Blue Star".

"Hier zie je de wonderlijke kenmerken van edelstenen in de geestelijke wereld, jongen. Ze hebben geen gereflecteerd licht nodig; hun glans, hun schittering komt van binnenuit. Als je op de een of andere manier deze ster, of welk ander juweel ook, kon meenemen in het donker, zou het stralen als de zon, maar met een prachtige kleur. Monseigneur heeft het, geloof ik, beschreven als 'levend licht'. Dat is absoluut zo. De juwelen op aarde, hoe mooi ze ook zijn, zijn voor hun schoonheid en effect afhankelijk van gereflecteerd licht. Neem een, laten we zeggen, onschatbare diamant mee in het donker van de aarde, en al zijn glorie is verdwenen. Er zijn in de geestelijke wereld vele, vele andere wonderbaarlijke juwelen behalve deze ene, mijn jongen, en ze zijn allemaal gemaakt uit ditzelfde 'levende licht'. Ik denk dat je nu wel weet dat je ze niet kunt kopen in de geestelijke wereld".

"Nee Blue Star, dat begrijp ik. Monseigneur en Ruth hebben me al een hoop verteld".

"Geen koop en verkoop hier; alleen verdienste. En is dat geen ware rechtvaardigheid? Het plaatst ons allemaal in een gelijke verhouding, en ieder van ons heeft dezelfde gelijke kans om vele wonderbaarlijke dingen te verkrijgen - zoals deze ster bijvoorbeeld. Heeft Monseigneur je al veel over deze juwelen verteld?"

"Nee Blue Star, niets", bracht ik in het midden. "Pas nadat uw boodschap was gekomen kwam dat onderwerp ter sprake".

"De enige reden waarom ik het vroeg is dat men geen dingen wil vertellen die je al weet. Welnu, jongen, ik denk dat je je afvraagt wat zij voorstellen. Strikt naar waarheid stellen ze niets anders voor dan hun eigen waarde en schoonheid. Het zijn wat je zou kunnen noemen

toevoegsels aan ons leven, en persoonlijke beloningen voor diverse verleende diensten".

"Zoiets als de ridderorden die ze op aarde hebben".

"Zoiets, jongen, maar niet helemaal! Zie je, dit zijn niet de onderscheidingstekens of juwelen van exclusieve orden die, naar ik begrijp, op aarde bestaan. Hier zijn ze, zonder onderscheid, verkrijgbaar voor iedereen die ze wil verdienen, en ze zijn niet voor bepaalde, bevoorrechte mensen zoals in sommige gevallen de gewoonte op aarde is. We voeren geen titels voor onze naam omdat we de dragers ervan zijn. Ik denk dat dat een goed idee is, want sommige van onze namen zouden er heel gek uitzien als ze op die manier versierd waren; en verder is er geen aanleiding voor ons om te verkondigen dat we dragers zijn van zulke titels.

Ik kan zien dat je gek bent op mooie dingen, jongeman, omdat je zelfs aan dit ene voorbeeld van schoonheid van de geestelijke wereld oneindig veel genoeg beleeft. Heb je toevallig de juwelen gezien die Franz Joseph en Peter bezitten? Ach nee, natuurlijk niet. Ze zouden ze bepaald niet aan je laten zien, tenzij je erom zou vragen. Zij en hun broeders-in-de-kunst bezitten vele voortreffelijke exemplaren. Allemaal voor diensten die ze hier aan ons hebben verleend met hun grootse muziek. Nou zeg, ik zit er nogal op los te praten geloof ik. Is dat een goede of een slechte gewoonte, vraag ik me af? Wat zegt u ervan, Monseigneur?"

"Wel, Blue Star, dat kan een slechte gewoonte zijn; niet hier, geef ik toe, maar wel op aarde, zeker als je, zoals ik vanaf heel wat preekstoelen, de verkeerde dingen zegt!"

Blue Star moest lachen. "Ik kan zeggen dat ik nu heel wat afpraat op aarde", zei hij. "Er is één ding waar de mensen ons hier niet van kunnen beschuldigen: dat we op onze oude dag te praatziek worden. Ik denk, Roger, dat je vond dat je in het begin nauwelijks iets kon zeggen, toen de wonderen van deze landen door onze vrienden aan jou werden geopenbaard".

"Dat is waar, Blue Star. Ik stond meestal met m'n mond vol tanden, of anders hield ik m'n mond maar dicht en m'n ogen en oren wijdopen".

"Een bewonderenswaardig iets om bij gelegenheid te doen, jongeman. Toen we nog op aarde waren hebben sommigen van ons gesproken wanneer het beter en verstandiger zou zijn geweest om te zwijgen, en sommigen van ons zwegen wanneer we hadden moeten spreken".

"Ik ben schuldig aan beide punten van de aanklacht, Blue Star!"

"Bent u dat werkelijk, Monseigneur?" zei Blue Star lachend. "De persoon aan wie ik dacht was niet u, maar ikzelf! Zeg, Roger, je raadt nooit waar Phyllis en ik naartoe gaan als we hier vertrokken zijn, hetgeen

zo meteen moet zijn want de tijd verstrijkt. Hé, dat verbaast je, nietwaar? Hoe kan de tijd nou verstrijken? Niet hier, maar wel op aarde, waarheen we op weg zijn. Monseigneur gaat dikwijls met ons mee, maar niet bij deze gelegenheid. We zijn op reis naar enige vrienden op aarde, waar Phyllis en ik, en anderen, onze afschuwelijke lust tot praten zullen botvieren om onze aardse vrienden op te vrolijken. De hemel weet dat ze bemoediging nodig hebben - de hele aarde heeft er behoefte aan. En de mensen daar kunnen het krijgen, als ze zich alleen maar met z'n allen tot ons zouden wenden. De aarde is een grauwe, ouwe plaats, hè Roger, na deze helderheid en kleur?"

"Op een dag", zei Phyllis, "nemen we je mee om onze aardse vrienden te ontmoeten. Zou je dat leuk vinden, Roger?" vroeg ze met een betoverende glimlach.

"Ik ben bang dat ik niet veel van dat soort dingen afweet", antwoordde Roger met duidelijke voorzichtigheid.

"Nee, natuurlijk, dat is ook zo. Je kunt niet verwachten alles in vijf minuten te ontdekken, niet? Je hoeft niet alleen te gaan, weet je. Er zijn er heel wat van ons, en gewoonlijk gaan we met een gezelschap".

"Ik denk eerder nog dat Phyllis een bijzondere voorliefde voor feestjes heeft", zei Blue Star lachend.

"Franz en Peter en anderen uit de muzikale hoek gaan vaak met ons mee. En Radiant Wing ook, en nog veel meer".

"Niet te vergeten de ouwe Blue Star zelf", zei onze verheven bezoeker.

"Blue Star, zeg nou niet 'oud'", zei Phyllis verontwaardigd.

"Dank je, lieve kind, maar in vergelijking met de anderen van dit aanwezige, voortreffelijke gezelschap ben ik niet bepaald een jonkie".

"Ik denk dat u zich wel zo voelt", zei Roger.

"Ah, wel, dat is wat anders. Nou kindje, we moeten echt gaan. Dit babbeltje met jullie allen is heel leuk geweest, ofschoon we zonder twijfel volgens de aardse denkbeelden diepzinnige en zwaarwichtige kwesties hadden moeten bespreken, kwesties die helemaal niemand hier wil bespreken, en dingen trachten te verklaren waar geen verklaring voor is. Het zou bijzonder stichtelijk zijn, maar uitermate saai. Ik geef meer de voorkeur aan ons eigen soort gebabel. Dat is veel amusanter en ik weet zeker dat het ons veel meer goed zal doen".

Met een wuivend gebaar verlieten onze twee bezoekers ons op hun reis naar de aarde.

XV DE HEERSER VAN DE SFEREN

Ik vind het verbazingwekkend", merkte Roger op, "dat er nergens een of ander teken van een regering schijnt te zijn".

"Moet dat een klacht of een compliment betekenen, Roger?"

"Zeker geen klacht".

"Dan zullen we het maar als een compliment beschouwen. Nee, hoe goed je ook kijkt, je zult nergens tekenen van welke vorm van bestuur ook vinden. Niettemin is het er. Ik denk dat je dacht in termen van wetgevende macht, wetten, verordeningen, koninklijke besluiten, vonnissen en nog veel meer van die gruwels van het geordende leven op aarde.

Nu wil ik jou eens wat vragen, Roger. Heb jij ergens mededelingenborden of waarschuwingen gezien waarop staat dat je zus of zo moet doen of die je informeren wat de kantooruren zijn, of je waarschuwen met het oude bekende: 'overtreders zullen worden vervolgd', of zelfs maar 'niet op het gras lopen'?"

"Nee, niet één - nergens".

"En dat zul je ook nooit, want ze bestaan hier niet. Uniek, vind je niet?"

"Nou en of".

"Waaruit je zult afleiden dat we ons allemaal schitterend gedragen", zei Ruth.

"De waarheid is, jongeman, dat ons 'bestuur' werkt door middel van natuurlijke wetten en daarom het beste is in het hele universum. Talloze malen beter dan wat er ooit bedacht zou kunnen worden door het menselijk vernuft. Natuurlijke wetten hoeven niet afgedwongen te worden; dat doen ze zelf wel.

Op aarde worden de natuurlijke wetten niet zo gemakkelijk opgemerkt. Weinigen kunnen de natuurlijke wet aan het werk zien wanneer, bijvoorbeeld, gedachten worden uitgezonden. Dat kunnen we hier wel zien, en hun uitwerking. Het ligt voor de hand dat sommige van die wetten op aarde hoegenaamd geen effect hebben. Als je had geprobeerd je fysieke lichaam door middel van de gedachtenkracht te verplaatsen zoals je dat nu kunt doen, Roger, zou je zijn gebleven waar je was. Maar toch zijn de natuurlijke wetten niet de enige middelen van wat men hier het bestuur zou kunnen noemen. We hebben heersers".

"Dat is meer waar ik aan dacht, toen ik u vroeg naar een regering".

"Iedere sfeer heeft zijn heerser. Dat is geen strikt nauwkeurige term, maar we gebruiken hem wel".

"Regeert hij dan niet?"

"Nee, dat is het 'm juist. Dat doet ie niet. Hij zit voor, en dat is heel wat anders. Ik spreek nu over de sferen van licht. Je kunt zelf zien hoe veel aangename en gemakkelijker dat het leven maakt. Geen kabinet dat valt, enkel maar om plaats te maken voor net zo'n slecht of stompzinnig of onwerkzaam kabinet. Geen politieke fanatici, met krankzinnige en idiote ideeën en, wat nog belangrijker is, geen personen die een post bekleden en daar totaal ongeschikt voor zijn. Als de mensen van de aarde wat van hun ergste problemen zouden willen oplossen, zou de geestelijke wereld ze een paar tips kunnen geven over hoe ze dat moeten doen".

"Monseigneur komt nu op een onderwerp terecht waarvoor hij graag een van zijn preekstoelen terug zou willen hebben", zei Ruth.

"Dat zou ik zeker, liefje; maar stel dat het mogelijk zou zijn, stel je een ogenblik voor dat het zou kunnen, hoe velen zouden ook maar luisteren naar wat ik te zeggen had? Ze zouden nog geen zier aandacht schenken aan de wijste figuren in de hele geestenwereld. Voor mij van weinig nut dus.

Zoals je weet hebben sommigen van ons een tamelijk nauw contact met gebeurtenissen en aangelegenheden op de oude aarde, Roger, en sommigen van ons kunnen zien in welke richting ze gaan. Kun jij je dan indenken hoe die grote wezens in de hoogste sferen tegen de toestand moeten aankijken, wanneer de hoogste wijsheid kan worden verkregen als er om gevraagd zou worden, als de mens in zijn fysieke lichaam maar niet zo blind was?

Kijk eens hoe de kerken hun tijd en energie verspillen aan louter onbeduidendheden. Het is allemaal zo vreselijk jammer. Jij hebt nu een beetje van deze wereld gezien, Roger, en een paar mensen erin. Je bent jong en pas van de aarde vandaan. Je kunt beslist wel zien dat de geestenwereld gelijk heeft, en de aardse wereld het in vele dingen verkeerd heeft. Is de koers dan niet eenvoudig, zoals die zich aan je verstand presenteert?"

"U hebt volkomen gelijk, Monseigneur. Het ziet er ook eenvoudig uit - vanaf deze zijde van het leven".

"Wou je zeggen dat de dingen dan zo veranderd zijn sinds ik op aarde was?"

"Ik kan niet uit eigen ervaring spreken, weet u wel, Monseigneur", zei Roger lachend, "want u was daar voor mijn tijd. Maar uit datgene wat ik de mensen heb horen zeggen is er op aarde in vele opzichten een verlaging van de normen".

"Ze kunnen ook niet veel gestegen zijn als het beste dat men kan

presteren is, het veroorzaken van twee wereldoorlogen, en dan ook nog over een derde te praten. En hoe zit het met de kerken?"

"Oh, die zijn het nog steeds niet met elkaar eens".

"Precies. Dit alles komt doordat jij het had over een regering hier. Ik vertelde jou over de heersers die de sferen 'voorzitten'. Velen van hen hebben hier al duizenden jaren geleefd. Het vereist de beste eigenschappen om het te worden, bijvoorbeeld: kennis van de mensheid, en sympathie, begrip en discretie; geduld, vriendelijkheid en spiritualiteit. Dat zijn er een paar die nodig zijn. De kennis van een heerser is kolossaal. Zo zou het er tenminste uitzien in aardse ogen, maar je weet nu, Roger, hoe het geheugen hier werkt. Je kunt gerust zeggen dat de heerser van een sfeer een enorme kennis bezit van de mensen die onder zijn hoede staan, en daarom is hij zo heel anders dan andere mensen. Op de eerste plaats behoren de heersers tot sferen die hoger zijn dan die welke zij 'voorzitten'.

Maar boven de heersers staat iemand die de grootste is van allen, en hij is de heerser van al de sferen van de geestelijke wereld".

Gedurende dit gesprek zaten we in een 'achterkamer', toen we een bekende stem hoorden roepen: "Mogen we binnenkomen?"

"Dat is Omars stem", riep Ruth uit, en we sprongen op en holden naar de deur.

Het was Omar, en bij hem was zijn trouwe metgezel, de Egyptenaar.

"Wat een verrassing, Omar! Kom je voor zaken of voor je genoeg, of voor allebei?"

"O, voor m'n genoeg", antwoordde Omar; "van zaken word je maar oud, dus dat vermijd ik zoveel mogelijk. Dat houdt mij jong. Hoe gaat het met Roger?"

Roger was heel goed in staat om zelf te antwoorden.

"Geweldig", zei hij.

"En daar zie je ook naar uit, jongeman. Dat is uitstekend. De medicijn heeft je goed gedaan, en de patiënt is nu volledig hersteld. Wel, nu dan het werkelijke doel van mijn bezoek. Ik moet de boodschap aan jullie overbrengen dat, als mijn 'meester' binnenkort naar deze sfeer komt, hij jullie graag een ogenblikje zou willen bezoeken. Alsjeblieft, daar heb je mijn opdracht; simpel en kort. Ik denk dat ik jullie antwoord wel kan raden".

"Daar hoef je niet voor te raden, Omar. Ik neem aan dat het een privé-bezoek is - aan de sfeer, bedoel ik?"

"O ja; of liever gezegd, zo privé als mogelijk is, en dat 's niet gemakkelijk zoals jullie weten".

"Dat is prachtig nieuws, Omar. Ik hoef niet te zeggen hoe dankbaar we zijn, en ik ben in het bijzonder gelukkig vanwege ons jongmens hier".

We wisselden nog wat gekheid uit en toen vertrokken Omar en zijn metgezel.

"Roger", zei ik, "dit is iets waarvan ik nooit had verwacht dat het zo gauw zou gebeuren, hoewel je het inderdaad maar nooit weet".

"Wie is die persoon die eraan komt?" vroeg hij.

"Weet je nog dat je ons op een keer vroeg of we wisten hoe oud de geestelijke wereld is, en dat we je toen vertelden over minstens één wezen, dat al bestond voordat de aarde er was? Dat herinner je je natuurlijk wel. Nou, hij is het, die komt en, tussen twee haakjes, hij is de heerser van al de sferen van de geestelijke wereld, waar ik het een moment geleden nog over had.

Weet je, Roger, er zijn mensen op aarde die geloven dat de wezens uit de hoogste sferen daar nooit vandaan gaan, omdat het te vreselijk onaangenaam voor ze zou zijn om de verfijnde staat waarin zij leven te verlaten. Dat is absoluut onjuist. Deze wonderbaarlijke wezens kunnen naar de verschillende sferen reizen, en dat doen zij dan ook. Het gebeurt soms dat iemand met zo'n persoon spreekt zonder zich er bewust van te zijn".

"Wie is dat wezen", vroeg Roger opnieuw; "toch zeker niet---?"

"Ik weet wat je wilde gaan zeggen, jongen. Nee, hij is niet de Vader van het universum, ofschoon het heel begrijpelijk is dat je geneigd bent die conclusie te trekken, zelfs uit het weinige dat we je hebben verteld.

Men kent hem van aanzien, Roger, iedere ziel die in de sferen van licht leeft. Hoe vele duizenden er zijn die hem hun 'beminde meester' noemen - en daar hoort Omar zelf ook bij - is onmogelijk te zeggen.

Hij oefent over al de sferen de functie uit die de individuele heerser uitoefent over de sfeer waarover hij is aangesteld. Hij verenigt al de sferen van de geestenwereld tot één gigantisch universum, waarover de Vader van ons allemaal regeert. Je hebt nog niet het flauwste begrip, Roger, van de grootsheid, de onmetelijkheid van de krachten die hij bezit, en toch is hij met dat alles het meest begenadigde wezen dat je je maar kunt indenken. Zijn positie is er een van volstreekte waardigheid, als men het zo kan noemen, terwijl hijzelf niet te beschrijven is.

Je zult zelf al heel gauw de enorme graad van kennis, spiritualiteit en wijsheid die hij bezit kunnen beoordelen. De kleuren die deze drie eigenschappen aanduiden zijn blauw, wit en goud, en hij heeft ze in enorme mate op zijn mantel. Je hebt zelf gezien hoe Omar die drie kleuren in niet geringe mate bezit. Maar toch is deze er, die nog groter is".

"Dat is wel een beetje angstaanjagend, Monseigneur, om het zacht uit te drukken. Ik was er nogal aan gewend om op de achtergrond te blijven, toen ik nog op aarde was, en dit lijkt nog zo'n gelegenheid waarbij het raadzaam is om het weer te doen. Met andere woorden: weg wezen voordat je bezoeker eraan komt".

"Nee, nee, nee, Roger. Blijf, je moet blijven".

"In ieder geval zou ik teveel kunnen zijn".

"Kom nou toch, Roger, liefje", kwam Ruth tussenbeide, "je bent tot dusver bij ons gebleven, en onze raad was goed, al zeg ik het zelf".

We waren nog steeds met elkaar aan het praten toen we twee oude vrienden bemerkten die over het gras kwamen aanlopen, want we waren buiten gebleven na het vertrek van Omar en de Egyptenaar. Deze bezoekers bleken niemand minder dan Franz Joseph en Peter Ilyitch te zijn. Nadat we ze hartelijk hadden verwelkomd haastten we ons hen te vertellen van Omars bezoek en de reden daarvan.

"Vanzelfsprekend dat jullie allebei blijven?" besloot ik.

"Beste vriend", zei Franz, "je zou moeilijkheden krijgen als je probeerde ons weg te jagen".

"Roger is een beetje zenuwachtig", vertelde ik hen.

"Goeie hemel", zei Peter, "dat hoeft toch helemaal niet. Maar ik kan het wel begrijpen. Ik zal je vertellen wat je moet doen, Roger. Wacht nou tot hij komt, en als je dan de 'plankenkoorts' voelt aankomen, nou, dan weet je de manier om rap te verdwijnen. Maar dat doe je niet. Op het moment dat je de bezoeker ziet, zul je willen blijven. Zo voelden Franz en ik ons toen we hem voor de eerste keer zagen. Sindsdien hebben we hem vele malen gezien en met hem gesproken. We hebben zoveel om dankbaar voor te zijn, want vanuit zijn hoge sfeer worden de kunsten geïnspireerd, en dat reikt zelfs zo ver als de aarde. Sinds we hier kwamen hebben velen van ons de gelegenheid gehad om erkentelijk en dankbaar te zijn voor datgene wat ons in die tijd op aarde werd geschonken. Ja toch, Franz, oude vriend?"

"Nou en of. Op aarde wisten we er maar weinig van waar onze ideeën vandaan kwamen".

Inmiddels had Ruth een mooie fauteuil in de grootste kamer gezet, een taak die ze beslist altijd op zich nam bij al zulke gelegenheden.

Terwijl we voor het huis bijeen waren, konden we een duidelijk helderder worden van het licht waarnemen aan de zoom van ons kleine 'landgoed', en we wisten dat dit een onmiskenbaar teken was dat onze bezoekers in aantocht waren. Dus wandelden we het brede pad af, met aan weerskanten de ruime bloembedden die vol stonden met veelkleurige bloemen. Het pad liep vanaf het huis rechtstreeks naar waar

we onze bezoekers zouden ontmoeten. Even later zagen we ze naderen.

Onze gast liep tussen Omar en de Egyptenaar in, en deze droeg een groot boeket prachtige witte rozen. Zoals we naderhand ontdekten was dit samengesteld uit een aantal kleine boeketten.

Omar was de eerste die sprak.

"Wel, beste vrienden", zei hij, "we ontmoeten elkaar weer, en Franz is hier, en Peter ook. Dat is goed".

Onze bezoeker pakte de handen van elk van ons en sprak een vriendelijk woord als begroeting. Franz en Peter hielden elk een arm van Roger vast om hem wat zelfvertrouwen te geven, en de aanblik van deze handeling amuseerde onze bezoeker meteen, want het zag er naar uit dat onze beide vrienden Rogers armen in een ietwat forse greep hadden.

"Wat is dat nou, jongelui?" lachte hij. "Het lijkt wel of jullie de jongen vasthouden om hem niet te laten ontsnappen".

Ruth legde uit dat Roger een beetje nerveus was, omdat zijn ervaringen tot nu toe nogal beperkt waren.

"Kom nou, Roger, mijn jongen", zei hij, "waar zou je bang voor zijn? Voor mij? Geef me je hand - zo. Ban nu alle vrees uit, voor altijd. Dat klinkt als een toverformule, nietwaar?"

Rogers vertrouwen werd onmiddellijk hersteld en hij was weer zichzelf.

"Ik denk dat het nu wel veilig is om jullie gevangene vrij te laten, Peter en Franz".

De twee zagen er enigszins in de war uit, want geen van hen en ook Roger niet, had zich gerealiseerd dat ze nog steeds arm in arm stonden. De overigen van ons genoten van dit kleine voorval, op zich onbeduidend genoeg, maar vol vriendelijkheid en menselijkheid en het onthulde, zo helder als de middagzon, dat zelfs de hoogste personen uit de hoogste sferen van de geestelijke wereld geen onmogelijke wezens zijn, streng en afschrikwekkend, zonder humor en met een strak gezicht, maar dat zij de ware essentie uitstralen van alles dat hartelijk en menselijk is.

Roger liet geen moment zijn ogen afdwalen van onze verheven gast, die, zoals gebruikelijk, voor zulke visites was gekleed, dat wil zeggen: in een wit gewaad van een ragfijn weefsel, afgezet met een donkere rand van goud en daaroverheen droeg hij een volle, schitterend blauwe mantel die door een grote, roze parel werd gesloten. Zijn haar was goudkleurig, maar wanneer men het ziet in de hoge sfeer waar hij woont, wordt de gouden tint een gouden licht.

Wat Roger het meeste van alles scheen aan te trekken was het gelaat van onze bezoeker, van wie we hem verteld hadden dat hij oneindig oud was, naar aardse tijd gemeten miljoenen jaren, maar toch kon Roger geen teken van het verstrijken van de tijd waarnemen. Maar wanneer hij tegen Roger sprak, wist die heel zeker dat er eeuwigheden van tijd achter hem lagen, terwijl hij het uiterlijk voorkomen van de eeuwige jeugd vertoonde.

Tenslotte begaven we ons naar binnen; onze gast ging in de speciale fauteuil zitten, terwijl wij in een halve cirkel rond hem gingen zitten, want ik hoef hier nauwelijks aan toe te voegen dat we ons bij alle gelegenheden als rationele menselijke wezens gedragen!

Onze gast sprak om beurten met ieder van ons en, om niet verkeerd begrepen te worden, wil ik ook hier weer vaststellen dat ons gesprek ook langs rationele lijnen verliep. We waren zeer beslist niet als een groepje schoolkinderen dat werd onderworpen aan een afschuwelijke ondervraging door een koudbloedige inspecteur! Het stond ons vrij te spreken wanneer we dat wilden, met inachtneming van de doodgewone, goede manieren. En wat het belangrijkste is, we kregen heel wat gelegenheid om te lachen - en dat deden we. Met Omar erbij kon geen enkel gesprek zonder humor verlopen en daarin werd hij deskundig bijgestaan door zowel Franz als Peter. Roger verbaasde zich geweldig over hun kennelijke vrijpostigheid, maar hij ontdekte al spoedig dat wanneer hij zijn eigen gedachten ergens over wilde uiten, het ook van hem verwacht werd.

Onze gast bedankte de beide componisten voor al hun werk en dat van hun collega's en verzekerde hen van zijn altijddurende hulp en inspiratie. Het was interessant te horen - en voor Roger weer een van de vele openbaringen - dat de drie met levendig enthousiasme een aantal muzikaal-technische bijzonderheden bespraken. Eindelijk sprak hij rechtstreeks tot Roger over diens toekomst, en hij verbaasde de jongen door er zoveel belangstelling in te tonen en zoveel af te weten van zijn toestand.

"De informatie bereikt mij van vele kanten", zei hij; "Omar vertelde het me en Monseigneur vertelde het aan Omar, dat je een levendige belangstelling in het scheppen van bloemen hebt getoond".

Roger legde uit dat hij de tuinman van de kwekerij had bezocht en dat die hem hartelijk had uitgenodigd om een van zijn leerlingen te worden wanneer hij dat wilde.

"Dat is goed, jongen. Zoals je zelf hebt kunnen zien is er een overvloed aan nuttige dingen die je kunt doen, en dat zal je zelf groot geluk brengen en ervoor zorgen dat je vooruitgaat door de sferen van deze wereld. Je zult ook wel hebben gezien, jongen, dat wij allemaal onze verschillende taken verrichten voor het algemeen welzijn, zonder gedachten over een persoonlijke beloning. Maar toch komen die

beloningen niettemin, overvloedige beloningen - en dat zul je zelf wel ontdekken.

Wanneer je er ook maar zin in hebt ligt er werk op je te wachten, maar dat wil niet zeggen dat je de onderzoeken die je nu doet moet beperken. Niemand in deze of in de andere sferen zou, zelfs als hij het recht zou hebben, paal en perk willen stellen aan jouw verlangen naar kennis, die je op deze manier uit de eerste hand kunt verkrijgen. Maar er komt een tijd, wanneer de geest er rijp voor is, dat er een overweldigend verlangen naar boven komt om een of andere bezigheid te verrichten in plaats van een, als het ware, louter passieve toeschouwer te zijn van hetgeen er om je heen gebeurt.

Het zal je nooit ontbreken aan wijze en bereidwillige vrienden die je op elke manier helpen als je er behoefte aan hebt. Je hebt in deze korte periode al vrienden om je heen verzameld van wie niets je kan scheiden, want je leeft nu in een wereld waar zo'n scheiding niet kan plaatshebben. We zijn er altijd, net als jij.

Als je muziek wilt studeren, of een van de andere kunsten, kunnen we je leraren beloven waar de aarde niet in kan voorzien, want hier hebben we de meesters, de echte meesters, en het verheugt me twee van hen hier bij ons te zien.

Dus Roger, jongen, begin met je nieuwe werk wanneer je je er ook maar toe geneigd voelt, in het volle besef dat het werk dat in deze wereld wordt gedaan, nooit verspilde moeite is.

Welnu, beste vrienden, voor ons is de tijd gekomen om te vertrekken. Voor het zover is, zou ik graag een klein aandenken aan ons bezoek willen achterlaten".

De Egyptenaar overhandigde hem het boeket rozen.

"Neem ze aan, mijn vrienden, met mijn liefde en zegen.

Misschien wil jij wel helpen met het scheppen van rozen die net zo lieflijk zijn als deze, Roger. Denk aan mij, wanneer je ermee bezig bent, en je zult mijn gedachten ontvangen, want de witte roos is mijn lievelingsbloem. Onze vrienden hier hebben ze in mijn eigen tuinen zien bloeien. Ik denk, Omar, dat we dadelijk zullen teruggaan", besloot hij. "En dus, lieve kinderen, ontvang de zegen van de Vader, en mijn liefde blijft bij jullie allen".

Na dit gezegd te hebben, vertrokken onze gasten.

"Nou Roger, beste kerel", zei ik, nadat er een ogenblik verstreken was, "ben je niet blij dat je gebleven bent?"

"Ben je niet blij dat wij je niet hebben laten ontsnappen?" vroegen Peter en Franz tegelijk.

Maar Roger was even niet in staat 'met beide voeten op de grond te komen'. Toen dat wel weer het geval was, was hij dol genoeg van opwinding om met ieder van ons door de kamer te gaan walsen. Franz en Peter, die net zo opgetogen waren, gingen aan de piano zitten en begonnen ogenblikkelijk met veel vuur een duet te spelen, terwijl Ruth en Roger verder gingen met door het vertrek te dansen.

Tenslotte werden we wat minder luidruchtig, ofschoon het gevoel van verrukking bij deze gelegenheden zodanig is, dat er beslist een of ander soort uitlaatklep voor nodig is.

Waar we van hadden genoten was geen 'spirituele ervaring', zoals de religieusgezinden op aarde het misschien zouden beschouwen. Een overweldigende ervaring, het zou dwaas zijn dat te ontkennen, en het zou even dwaas zijn de spirituele waarde ervan te negeren, maar de emoties die we voelden waren waanzinnig helder; nooit vroom of schijnheilig en evenmin zo ontzagwekkend dat het ons zou beroven van elk gevoel van volkomen vreugde, en niet iets dat alleen maar voor het 'bestwil van onze onsterfelijke zielen' was gedaan. Diezelfde onsterfelijke zielen verkrijgen op natuurlijk wijze meer dan voldoende genot, zonder het te verpakken in een onnatuurlijke, onmogelijke godsdienstigheid.

Vandaar dus onze 'overdaad aan geest' - in meer dan één opzicht - en vandaar ook de manier waarop we het uitten en ons er helemaal niet voor geneerden.

We bleven nog lange tijd praten nadat onze drie bezoekers weg waren, en we bespraken met Roger zijn inmiddels geuite wens om bij de tuinman te gaan werken, terwijl hij tussendoor zijn onderzoeken kon voortzetten op de momenten dat hij ervoor voelde. We verzekerden hem ervan dat als Ruth of ik in die perioden met ons eigen werk bezig waren, hij niet zonder gids zou zitten, die ons zou vervangen. Trouwens, zowel Franz als Peter boden aan om voor ons waar te nemen wanneer het ooit nodig mocht zijn.

Dus viel er niets anders meer te doen dan onze vriend de tuinman in kennis te stellen van de komst van een nieuwe leerling. Dit werd meteen op een eenvoudige manier ter hand genomen doordat we gezamenlijk op weg gingen naar de kwekerij, waar Roger een groots welkom werd verleend, terwijl hem werd verzekerd dat hij in korte tijd zou leren vele prachtige bloemen te scheppen, en speciaal witte rozen, hetgeen nu zijn enige, overweldigende verlangen was.

SLOTWOORD

Onze omzwervingen en bezoeken hielden tijdelijk op toen Roger leerling in de kwekerij werd, en in het begin zagen we hem niet zo vaak. Hij kreeg al gauw bedrevenheid, waarvan een tweetal mooie, witte rozenbomen die elk aan een kant van het brede pad voor ons huis staan, een welsprekend bewijs vormen. Daarna studeerde hij wat minder en konden we vaker bijeenkomen, afhankelijk van de eisen van ons werk.

Op de bovenste verdieping van ons huis heeft hij een eigen studeerkamer ingericht, vol met technische boeken, en daar is hij op dit moment bezig met een nauwgezette studie van een bijzonder ingewikkelde bloemvorming. Ook houdt hij zich bezig met tuinbouwkundige plannen, die hij baseert op metingen die hij in ons eigen kleine landgoed heeft gedaan, en Ruth en ik leiden daaruit af dat de tuinen rond ons huis heel binnenkort een drastische verandering en herschikking zullen ondergaan, een prestatie die we met aangename verwachting tegemoet zien.

De vrienden die hij heeft gemaakt hebben op talloze manieren voordeel ontleend aan Rogers pas verworven bekwaamheid.

Radiant Wing vermeldt, dat een hoeveelheid van de kleurigste en meest volmaakt gevormde bloemen nu zijn eigen tuinen verfraait, en dat verschillende ideeën die door Roger naar voren waren gebracht, met groot succes in de tuinen zelf zijn uitgevoerd, tot grote tevredenheid van de eigenaar.

Zowel Franz Joseph als Peter Ilyitch ontvangen voortdurend de heerlijkste ruikers en boeketten bloemen, ter meerdere versiering van hun huizen, terwijl Peter verklaart dat de grond rond zijn huis in het bos onlangs onder Rogers bespiegelend oog is gekomen, en tot zijn overduidelijk genoegen heeft Peter hem de vrije hand gegeven om wat voor 'verbeteringen' dan ook uit te voeren.

Onze vriend in het landhuis wordt ook niet verwaarloosd, want Roger is daar een regelmatige bezoeker en die twee zijn vaste vrienden geworden.

Om geen misverstand te doen ontstaan wil ik graag heel duidelijk maken dat onze jonge vriend Roger, wiens leven in deze landen van de geestelijke wereld tot onderwerp van dit verslag werd gemaakt, geen denkbeeldig persoon is die louter in het leven werd geroepen om bepaalde geestelijke feiten aan op te hangen. Hij is een werkelijk bestaand iemand van wie de overgang en de direct daarop volgende geschiedenis precies zo verliepen als hier wordt vermeld. Die geschiedenis is buitengewoon simpel, zoals men het kan vertellen van ontelbare duizenden andere jongelui van beide geslachten, en van oudere mensen. Het is op geen enkele manier uitzonderlijk of ongewoon en ofschoon van Roger kan worden gezegd dat hij model staat voor talloze anderen, is hij niettemin Roger, een heel charmante jongeman op

wie we steeds meer gesteld raken. Zijn vrolijke grappen en opgewektheid vormen een voortdurende vreugde voor ons, terwijl er achter zijn vrolijkheid een grote vriendelijkheid en vastberadenheid en een geest die in staat is tot diep nadenken schuilgaan. Hij voelt zich net zo thuis bij degenen die hun leeftijd met vele 'jaren' tellen als bij de heel jongen, want bij talloze gelegenheden heeft hij Ruth en mij vergezeld naar de sfeer van de kinderen, waar altijd verlangend wordt uitgezien naar Ruth en haar muzikale vaardigheden, en waar ik enigszins een reputatie heb opgebouwd als verhaaltjesverteller. Daar, in dat betoverende gewest, is Roger in zijn element temidden van de kleintjes.

De jongen is zo enthousiast over zijn werk dat hij het tot zijn plicht acht om Ruth en mij ertoe te verleiden om, naast onze andere bezigheden, met de studie van de bloemeteelt te beginnen. Mocht hij in zijn pogingen slagen, dan zullen we erop staan dat Roger zelf ons als zijn leerlingen aanneemt, en ons de kunst bijbrengt van datgene waarvan hij nu zo'n kundig vertolker is.

Ons rest nog dit te zeggen: het is welhaast onvermijdelijk dat men het bezwaar zal maken dat de bescheiden ervaringen en de onschuldige conversatie die hier zijn opgeschreven, zo onbetekenend zijn dat ze van weinig belang zijn in het grote geestelijke plan van het leven 'hiernamaals', en dat er door de 'ontlichaamde wezens' bij alle gelegenheden alleen maar rekening zou worden gehouden met kwesties van het grootste gewicht en de grootste inspanning.

De geestelijke wereld is te allen tijde een plaats waar menselijke wezens kunnen leven in zo'n geriefelijkheid en geluk als het sinds het begin voor hen bedoeld was. Wij besteden onze eeuwigheid dus niet aan voortdurende 'gebeden en lofzangen', want dat zou, als een manier van leven, helemaal geen leven en nog minder een bestaan zijn. Wij verspillen onze tijd niet aan diepgaande theologische discussies over onduidelijke of alledaagse theorieën, om de eenvoudige reden dat we iets veel beters te doen hebben, in elk opzicht veel nuttiger en oneindig meer onderhoudend en genietbaar. Onze gesprekken zijn te allen tijde rationeel, natuurlijk en normaal. We spreken niet met elkaar in termen van religieuze teksten en citaten uit de bijbel, en we worden ook niet begiftigd met een uitgebreide kennis en een scherpe intellectuele waarneming op het moment dat we na onze dood de geestelijke wereld betreden. We zijn zeer dankbaar dat we onszelf zijn, en niet zoals anderen zouden willen dat we waren.

Om te besluiten: de vrienden die u op deze pagina's zijn voorbijgegaan, hebben verzocht om gezamenlijk met mij tot u te zeggen:

BENEDICAT TE OMNIPOTENS DEUS